

John D. MacDonald

Písečné sbohem

GABI a ODDYCH, Český Těšín, 1995

John D. Mac Donald
Tři případy a Travis McGee
Přeložili
Písečné sbohem – *A Tan and Sandy Silence*
ing. Milan Moučka, CSc

© John D. MacDonald, 1973

© John D. MacDonald, 1978

© John D. MacDonald, 1971

© Vydalo GÁBI a ODDYCH, 1995

Vytiskly Těšínské papírny, spol. s r.o.,
Český Těšín, Střelniční 54
Doporučená cena nakladatelem 109 Kč včetně DPH

ISBN 80-85767-95-3

Písečné sbohem

1. KAPITOLA

Jednoho krásného dne, jakým by mohl začínat každý duben, jsem klečel ve dvaceti centimetrech zamaštěné vody ve stěsnaném podpalubí Meyerovy motorové jachty *John Maynard Keynes* a rozebíral už potřetí během hodiny její automatické čerpadlo.

Klíč sklouzl a já jsem si odřel další kloub na ruce. Opět jsem zaklel. Meyer stál nade mnou a zacláněl mi podstatnou část tmavomodrého nebe. Koukal na mne a prohlásil: „Velmi vynalézavé a velmi elegantní. Pěkné duševní představy, Traviši. Představ si to malé křehoučké čerpadélko, jak samo na sobě provádí ten mimořádný pohlavní akt. Ale ke konci už jsi se začínal opakovat.“

„Slezl bys laskavě dolů a...“

Rychle udělal krok zpátky. „Nemohu ti brát tu radost. Říkal jsi, že to spraviš. Tak do toho.“

Znovu jsem čerpadlo rozebral. Otočil jsem malou lopatkou vrtulky a náhle jsem si uvědomil, že se snad otáčí příliš volně. Zjistil jsem, že stavěcí šroub potřebuje dotáhnout o celou jednu otáčku. Přitáhl jsem tedy vrtulku ke hřídeli. Opět jsem to malé zlé monstrum sestavil, pod vodou je přišrouboval, zvedl se z vody, posadil se na hranu průlezu a dal pokyn Meyerovi, aby čerpadlo zapnul. Začalo vydávat pěkný trvalý hvizd a čerpat špinavou vodu z trupu do zálivu Bahia Mar.

Meyer začal aplaudovat a já ho poprosil, aby toho nechal, dokud se nepřesvědčíme, že je náprava trvalá. Trvalo to dobrých deset minut, než byla voda vyčerpána. Pak se ozvalo: vííí-glogloglo-čad. A bylo ticho.

„Teď jásej,“ řekl jsem.

„Hurá,“ řekl Meyer mírně. „Mockrát ti děkuji a ještě jednou hurá.“ Podíval jsem se na něj vztekle a rozrušeně. Můj mírný a objemný přítel s moudrýma modrýma očima, veselý a zasněný, se zarostlou hrudí, s chlupy, vykukujícími mu z modré pletené košile...

„Stačilo ještě pár milimetrů srážek včera večer a mohl jsi jít ke dnu jako kámen.“

Když včera déšť ustal, vylezl z kavalce a šlápl do vody, která mu sahala až po kotníky. Přebrodil se na můj hausbót *Srdcovou sedmu* a oznámil mi, že má malý problém. Ve tři ráno si půjčil mé pomocné čerpadlo, postavil je na molo a spustil sací hadici do trupu. Jeho domov a útočiště bylo ponořené do vody, kotvicí lana napnutá tak, že při cvrnknutí zvonila.

Za úsvitu už byla Keynes opět dost nad vodou, takže jsem mohli provizorní čerpadlo vypnout. Teď už sice opravené čerpadlo vyčerpalo poslední zbytky vody, ale Meyer bude muset ještě nějaký čas žít ve vlhku.

„To jsou ta rizika moře,“ prohlásil.

Vylezl jsem na molo a začal si oplachovat mastné a špinavé ruce pod koncem hadice. Meyer si zastínil oči a podíval se směrem k mé *Sedmě*. „Máš tam návštěvu, Traviši. Není to ten ,jak-se-jmenuje‘?“

Narovnal jsem se a podíval se také. „Je to určitě on. Starý dobrý Harry Broll. Myslíš, že ten čubčí syn mě zase přišel pokoušet?“

„Po tom výstupu posledně... Už jsou to dva roky?“

„Přinejmenším.“

„Doufám, že je aspoň tak chytrý, aby to nezkoušel znovu.“

„Určitě ne stejným způsobem. Ale trefil mě jednou hezkou levičkou. Jistě, zlomil si při tom ruku, ale nedá se na ni zapomenout.“

„Přeješ si můj doprovod?“

„Ne, díky.“

Harry se obrátil a uviděl mě, když jsem byl od něj asi patnáct metrů. Byl veliký a zdálo se mi, že od posledně ještě zmohutněl. Ještě větší břicho a ještě víc podbradků. Měl na sobě světlý béžový oblek, žlutou košili a kolem krku čokoládově zbarvený šátek s ozdobným zlatým kroužkem.

Zvedl ruce dlaněmi nahoru, aby mě ujistil o své nevinnosti. K tomu křivý úsměv. Když jsem se přiblížil, řekl: „Ahoj, McGee.“

Napráhl ke mně ruku. Díval jsem se na ni tak dlouho, až ji opět spustil. Pokusil se usmát. „Bože, pořád se ještě zlobíte?“

„Nezlobím se. Ale proč bychom si měli potřásat rukama?“

„Podívejte se, chtěl bych si s vámi promluvit. Jste zaneprázdněný nebo něco takového?“

„O čem?“

„O Mary. Já vím, že nemáte žádný důvod k tomu, abyste mi prokazoval laskavosti. Ale týká se to... jde o její dobro.“

„Něco s ní není v pořádku?“

„Já nevím. Opravdu nevím.“

Studoval jsem jeho výraz. Zdál se být ustaraný a znepokojený. Měl pobledlou pleť úředníka. Jeho černé vlasy od poslední ještě trochu víc ustoupily dozadu. „Nedovedu si představit někoho jiného, kdo by na to mohl přijít. Jestli to pomůže, jsem ochoten i poprosit. Prosím?“

„Pojďte na palubu.“

„Děkuji. Měkrát děkuji.“

Šli jsme do kajuty. Měl jsem na sobě jen staré džínové šortky. Klimatizace mi ochlazovala pot na ramenech a hrudi. Rozhlížel se, pokyvoval hlavou, usmíval se a pak řekl: „Pěkné, skutečně pěkné. Pěkný způsob života, že?“

„Chcete se něčeho napít?“

„Jestli máte, tak bourbon.“

„Mám.“

„Tak s ledem.“

Vyndal jsem láhev a sklenici a dívaje se na své špinavé ruce jsem řekl: „Led je tady v tom zásobníku. Poslužte si sám, Brolle, já se zatím umyji.“

„Díky. Vidím, že o sebe dobře pečujete, McGee. Kdybych tak na to i já měl čas.“

Pokřčil jsem rameny a odešel do ložnice. Šortky jsem hodil do špíny a vklouzl pod sprchu. Když jsem drhl špínu ze svého těla, vzpomínal jsem na Mary, Když jsem ji poznal, jmenovala se Mary Dillonová. Potom najednou – možná příliš rychle – se změnila na paní Brollovou. Když jsem si opět navlékal hodinky, zjistil jsem, že už jsou téměř čtyři. Byli jsme s Meyerem pozváni na šestou na pár drinků na *Jilly III*. Natáhl jsem si čisté kalhoty, bílou sportovní košili a starobylé mexické sandály. Cestou do kajuty jsem se zastavil v kuchyňce a nalil si trochu ginu.

On seděl na žlutém gauči a kouřil malý doutník s bílým plastovým náustkem. „Musí to být opravdu fajn, prostě si zvednout kotvy, kdykoliv se vám zlíbí.“

Složil jsem se do křesla naproti němu, usrkl ze svého nápoje a odstavil ho na konferenční stolek. „Tak v čem spočívá váš problém, Harry?“

„Tenkrát jsem ze sebe udělal úplného blázna...“

„Zapomeňte na to.“

„Ne. Prosím. Dovolte mi o tom něco říct. Jak se říká, první rok manželství je nejtěžší, že?“

„Říkává se to.“

„Dobrá. Věděl jsem, že vy a Mary jste staří přátelé. Nemohl jsem to nevědět. Přece jste vy a Meyer přišli na svatbu a tak. Byl jsem zvědav, jak dobří přátelé jste byli. Nemohl jsem si pomoci, byl jsem zvědav, ale vlastně jsem to ani vědět nechtěl. Chápete mne?“

„Jistě.“

„Začali jsme se hádat. Byla to naše první opravdová hádka. Lidi by neměli pít a hádat se, když jsou manželé. Říkají věci, které by ani říct nechtěli. Začal jsem říkat pěkně ošklivé věci o ní a o vás. Znáte Mary. Má odvalu. Rozjížděla se pomalu, ale nakonec nabrala obrátky a pověděla mi to pěkně z očí do očí. Zasloužil jsem si to. Úplně vzplanula. Řekla mi, že s vámi cestovala sama na této lodi, kolem Keys a až nahoru do Tampa Bay, a že tu žila skoro měsíc, že vám vařila a prala, spala ve vaší posteli, a že vy jste byl laskavý a chápatel a vlídný a dvojnásobný muž proti mně. A tak jsem vypadl z domu, sedl do auta a jel jsem, abych si to s vámi vyřídil. Většinou se dokážu dobře ovládat. Nebyl jsem zase tolik opilý, abych se na to mohl vymlouvat. Bože, ještě nikdy v životě jsem netloukl do tolika paží, loktů a ramen.“

„A do temena mé hlavy.“

„To také zničilo mé klouby. Podívejte se. Tento kloub je ještě trochu promáčklý. Kolikrát jste praštil vy mne? Víte to?“

„Samozřejmě. Dvakrát.“

„Dvakrát,“ řekl smutně. „Ach, do prdele.“

„Počkal jsem, až ztratíte páru, Harry. Počkal jsem, až vás začnou bolet ruce.“

Pohlédl na mne uznale. „Kéž bych si počíнал lépe.“

„Měl jsem z vás dost bolavé ruce, plno modřin. A tři dny mě bolela hlava.“

„Věříte mi, že je pro mne pořád ještě hodně těžké, přijít za vámi a o něco vás požádat?“

„To by také mělo.“

„Mary mi pořád říkala, že musím dospět. Oukej, usilovně se snažím dospět. Snažím se být dospělá, rozumná lidská bytost. Jak se říkává, snažím se ujasnit si své priority a své možnosti volby.“

„To je dobře. Ale jak do toho zapadám já?“

„Chtěl bych, abyste řekl Mary následující.“

„Ale já...“

„Dejte mi šanci. Oukej? Řekněte jí, že si myslím, že jakmile projekt SeaGate skončí, že bychom měli někam vypadnout. Jen my dva. Plavba nebo let do Španělska, kamkoliv. A řekněte jí, že ta kanadská dívka pro mne nic neznamenalala, že já jsem ji sem nepřivedl ani nezval, že přišla sama od sebe. A řekněte jí, prosím vás, aby se se mnou spojila, abychom si mohli spolu promluvit.“

„Zastavte! Já přece nevím, kde Mary je.“

Jeho tvář zrudla. „Nedělejte ze mne vola. Necháte mě prohledat tuto loď?“

„Tady není, vy zatracený blázne.“

„Určitě najdu něco jejího. Šaty, rtěnku, cokoli.“

„Proboha, Harry. Jen se tu klidně porozhlédněte.“

Posadil se zpátky na židli. „Oukej. Vy a Mary jste věděli, že sem dříve nebo později přijdu. Takže si neužíváte tady na palubě.“

„Tomu se říká šílenství, kamaráde. Kdy vás opustila?“

„Pátého ledna.“

Hleděl jsem na něj nevěřicně. „Dnes je čtrnáctého dubna. Máte trochu pomalou reakci.“

„Doufal jsem, že se vrátí, nebo že se se mnou nějak spojí. Řekněte jí, jak moc jsem doufal. Chodila po domě s kamennou tváří téměř dva týdny a potom, když jsem se onoho úterý vrátil domů, sbalila se a zmizela. Nenechala ani lísteček. Procházel jsem seznam jejích přátel a telefonoval jim. Bylo to pro mne hrozně ponižující.“

„To věřím. Proč si myslíte, že šla za mnou?“

„Napadlo mě to. Totiž tenkrát v lednu. Zdálo se mi to nejpravděpodobnější. Strávil jsem celý víkend tady a sledoval vás. Měl jste... jinou přítelkyni. Tak jsem si řekl, že když sem Mary přišla a zjistila, že jste zadaný, že šla někam jinam.“

„Sem vůbec nepřišla, Harry.“

„Ne přímo.“

„Co to má znamenat?“

Naklonil se dopředu. „Oukej. Kde jste byl v deset dopoledne v pátek druhého dubna?“

„Nemám nejmenší tušení.“

„Vy a Mary jste v deset vyšli z této lodi, šli na parkoviště a nasedli do bílého kabrioletu ford s espézetkou z půjčovny. Jeden můj přítel vás náhodou viděl a sledoval vás. Vyjeli jste na Parkway a zabočili na jih na Miami. On se vrátil, aby mi to zatelefonoval.“

„Jste ochoten chvíli poslouchat? Jste ochoten pokusit se chvíli poslouchat?“

„Vím jen, že mě má žena opustila a že spí s vámi, McGee. Rád bych vás viděl pod drnem.“

„Ta žena, se kterou jsem tenkrát byl, je vysoká asi jako Mary a má také tak dobrou postavu jako Mary, nebo alespoň jako mívala. Má také černé vlasy jako Mary. Ta žena je má stará přítelkyně. Je to její kabriolet a pořád ještě stojí na parkovišti. S šátkem na hlavě a tmavými brýlemi byla připravena na cestu v otevřeném autě. Je tady na své lodi. Jmenuje se Jillian Brent-Archerová. Mary jsem neviděl od vaší svatby. Ani jednou, Brolle.“

Podíval se na mne. „Jste skutečný chytrák, McGee. Bože, vy jste chytrý. Většina z bláznů na tomto světě by vám skutečně uvěřila. Povíte Mary, co jsem vám řekl, abyste jí řekl, o co jsem vás prosil, abyste jí řekl?“

„Jak mohu, když ani nevím...“

Odněkud zpod jeho šatů se objevila malá zbraň, možná ji měl někde zastrčenou za opaskem. Malá automatická modročerná pistole, napůl ztracená v jeho velké, bledé, masité pěsti. Jeho oči byly plné slz, koutky úst svěšené. Ústí pistole opisovalo malé kroužky. Vzdálená část mozku identifikovala zbraň jako ráži 25 nebo 32, ale těch pár milimetrů už nedělalo žádný rozdíl. V jiné části mozku se ozýval

trpký smích. To by mohl být konec. Smrtné zranění z ruky žárlivého manžela. A já jsem seděl zapadlý v křesle, právě trochu daleko na to, abych se mohl pokusit vykopnout mu zbraň z ruky. Buď promluví, nebo střelí. Když jsem viděl, jak mu bělá ukazováček, věděl jsem, že vystřelí.

Odzrazil jsem se a přepadl s křeslem dozadu. Zbraň vydala zvuk, jako by někdo uhodil o sebe dvěma kameny. Levá pata mě bolela. Převrátil jsem se na pravou stranu, porazil malý stolek, chytil skleněný popelník, převalil se na kolena a hodil ho po něm, jak se vynořil z hloubi žlutého gauče. Bohužel jsem ho minul a ocitl jsem se metr od něho, mířícího mi doprostřed obličeje a snažícího se zmáčknout spoušť. Ozvalo se jen cvaknutí.

Zvedl jsem se pomalu na třesoucích se kolenou, zatímco Harry Broll spustil ruku se zbraní ke svému boku, pak uvolnil sevření a nechal revolver vypadnout na zem. Pata mě pálila. Kulka vyryla tvrdou kůži na její spodní ploše. V kajutě byl zápach jako při ohňostroji na Den osvobození.

Harryho tvář se zkrabatila jako u káraného dítěte, udělal malý krok ke mně, paže napůl zvednuté v omluvném gestu, a potom padl zpátky na gauč a zabučel jako mrož na opuštěné pláži.

Můj drink byl tentam, rozlil se při převrácení stolku. Pohyboval jsem se opatrně, hledaje plochu, která by nebyla mokrá. Udělal jsem pár dlouhých kroků do kuchyňky a namíchal si nový nápoj. Když jsem se vrátil, seděl Broll s tváří v dlaních a smutně popotahoval. Po dlouhá léta dávaly noviny o něm vědět. Broll plánuje nový obytný komplex. Broll dostal výjimku od urbanistické komise. Broll nastiňuje novou koncepci nákupního centra. Obchodní komora velebí Brolla.

Postavil jsem židli opět na nohy a posadil se proti němu. Napočítal jsem pět vyhozených nábojnic. „Kolik je vám let, Harry?“ Vzdechl a zamumlal do dlaní: „Třicet pět.“

„Vypadáte na padesát.“

„Vlezte mi na záda.“

„Jste příliš měkký a obézní. Moc se potíte, sotva dechu popadáte a vaše zuby potřebují vyčistit.“

Zvedl ke mně svou tvář a hleděl na mne. „Proč mi to říkáte?“

„Možná, kdybyste nebyl tak ucouraný, dala by vám Mary ještě jednu šanci. Nebo to už byla druhá šance?“

„Ach ne. S nikým jsem se nestýkal. Bože, neměl jsem na to čas ani energii. Bylo to poprvé, přísahám.“

„S nikým se nestýkáte a nezabíjíte lidi kolem sebe.“

„Zahnal jste mne příliš daleko a...“

„To nosíte tu věc pořád s sebou?“

„Ne, já...“

„Vzal jste si ji pro případ, že byste dostal chuť mě zabít?“

„Díky Bohu, že jsem vás minul. V poslední době neuvažuji rozumně. Všechno by šlo vniveč. Všechno.“

„Mohlo by to uškodit i mně.“

„Víte, když se mužský na sebe pořádně podívá, začne se ptát, proč?“. Znáte to? Hodně jsem se zanedbával, pil a kouřil jsem trochu moc. Pozdní příchody domů. Konference. A proč? To bych sám rád věděl. Kvůli vítězství? Proč by to mělo být tak důležité? Ale neměl jste mi lhát, McGee.“

„Váš kamarád je blbec. Mary se ke mně nikdy ani nepřiblížila. Netelefonovala mi, ani nepsala. Vůbec jsem netušil, že vás opustila. Podívejte, znal jsem ji před dlouhou dobou. Byla tehdy v jednom z těch kritických okamžiků v jejím životě. V té době vás ještě ani neviděla, neznala vaše jméno, netušila, že se za vás provdá. Byli jsme přátelé. Plavili jsme se po moři a ona si všechno srovnala v hlavě. Samozřejmě jsme se i milovali. Ale ne během prvních dvou týdnů plavby. To nebylo účelem. Když se však všechny uzly a pružiny uvolnily, zdálo se to najednou být přirozeným. Dělalो nám to radost. Byl to způsob, jak se rozloučit. Nikdo nebyl obětí. Byla sladkou ženou a nejlépe si pamatuji, že jsme se hodně nasmáli.“

„Já ... musím s ní mluvit před třicátým.“

„Proč ten termín?“

„Je to obchodní záležitost. Musí něco podepsat. Aby chránila mé zájmy v SeaGate. Samozřejmě, kdybych vás zastřelil, nezáleželo by už na tom, jestli si udržím podíly v SeaGate nebo ne.“

„Změnilo by se něco tím, že bych na vás podal oznámení?“

„Oznámení?“

„Napadení se zbraní v ruce. Pokus o vraždu?“

„To byste přece neudělal!“

„A co by mi v tom mělo zabránit. Moje nehynoucí láska k vám?“

Viditelně se zhroutil do sebe. Sebral své city a uložil je na nejvrchnější přihrádku. Téměř se dalo vidět, jak mozek podnikatele převzal hlavní úlohu. „Oba máme svou verzi toho, co se zde událo, McGee. Jsem obchodník. A myslím si, že dokáži svou verzi prodat lépe než vy svou.“

„A jaká je vaše verze?“

„To si nechám jako překvapení.“

Dovedl jsem si představit několik variant, které by mu pomohly zachovat si tvář. A samozřejmě, existoval zde obvyklý problém důvěryhodnosti. Bude se věřit Harry Brollovi, pilíři obchodní komunity, nebo jakémusi Travisu McGeemu, který nemá žádné zřejmé prostředky k živobytí?

„Člověk tak inteligentní jako vy, Harry, by si měl uvědomit, že ten chlápek, který vám dal tu špatnou informaci, jednal s určitým úmyslem.“

„Znám Mary. Jednou se s vámi spojí.“

„Kéž by.“

„Co?“

„Trápící se člověk je člověkem v nesnázích. Jsem zde. Mohla se tu stavit, ale neudělala to.“

„Vynutila si na vás slib, že neprozradíte, kde je.“

Potřásl jsem hlavou. „Brolle, pojdte se mnou. Ukáži vám ten kabriolet i tu paní, která si ho najala a která jela se mnou do Miami a zpátky.“

„Je to pěkný pokus. Máte tady hodně přátel. Všichni budou lhát ve váš prospěch. Všichni. Přemýšlejte o tom. Řekněte jí, co jsem vám řekl. Musí se se mnou spojit.“

Vstali jsme. Sebral jsem se země jeho revolver a podal mu ho. Podíval se na něj, potěžkal ve dlani a zastrčil do kapsy u kalhot. „Raději se ho zbavím,“ prohlásil.

„Jestli si myslíte, že byste mohl dostat další podobné nápady, bude to lepší.“

„Chtěl jsem vás pouze postrašit, to je vše.“

„To se vám tedy podařilo, Harry.“

„Řekněte jí, aby mi zavolala do kanceláře. Nebývám vůbec doma. Je to tam moc prázdné.“

„Jestli po těch mnoha letech náhodou vaši ženu uvidím, řeknu jí to.“

2. KAPITOLA

Meyer přišel na palubu *Srdcové sedmy* dvacet minut před šestou, asi pět minut poté, co odešel Harry Broll. Byl oblečený na malou slavnost o šesté na velkém trimaranu Jilliany. Měl na sobě kalhoty s karnevalovým vzorem a růžovou košili, která ladila s jedním z mnoha pruhů na kalhotách.

„Dobrý Bože,“ zvolal jsem.

Položil si ruku na tlustý bok a pomalu se otočil kolem dokola. „Nové peří,“ řekl. „Všiml sis, že už je jaro?“

„Kdybys měl na krku zavěšenou kameru a šel dvacet metrů přede mnou, nikdo by netušil, že patříme k sobě.“

„Ale no tak, dej pokoj,“ řekl. Mířil ke skříni s láhvemi. „Co se týče pana Brolla...?“

„Koho? Ach, ano. Jistě, pan Broll.“

„Nehrej to na mne, McGee.“

„Očekává se od tebe, že půjdeš dovnitř a místo módní přehlídky zavětríš a pozorně se rozhlédneš. Potom najdeš těch šest vypálených nábojnic v popelníku a přičichneš k nim. Potom prolezeš místnost po všech čtyřech a najdeš místa, kam všechny kulky dopadly, včetně té jedné, která je tak obtížně k nalezení. Trefila přímo doprostřed mou půlmetrovou marantu a zabila ji tak důkladně, jako se Harry snažil zabít mě.“

Meyer ztěžka dosedl na nejbližší židli. „Šest ran?“

„Šest.“

„S vážným záměrem?“

„Proklatě dobře řečeno.“

Vysvětlil jsem mu situaci. Meyer poslouchal a vypadal velmi znepokojeně.

„Nesed' tady jako starý pes,“ řekl jsem mu. „Harry se nevrátí.“

„Možná se vrátí někdo jiný.“

„Co to má znamenat?“

„Travis, nejsi trochu pomalejší než před několika lety?“

„Možná. Nevím.“

„Proč bys měl být současně pomalejší a bezstarostnější?“

„Bezstarostnější?“

„Nedělej si sám ze sebe legraci. Měl jsi na něj upadnout nebo ho něčím polít a utírat to. Při tom ho prohledat, najít zbraň a sebrat mu ji.“

„Byl to přece jen starý dobrý Harry Broll.“

„A ty jsi starý dobrý McGee, snažíš se předstírat, že neví, o čem mluvím. Mohl už jsi také ležet na podlaze s dírou v lebce.“

„Nemohu se přece chovat tak, jako by každý...“

„Dělával jsi to. A jsi dosud naživu. Co u tebe vyvolalo iluzi nesmrtnosti?“

„Přestaň, Meyere.“

„Únava? Lidi jsou dobří v tom, co je zajímá. Ztratíš-li zájem, jsi hotový. Jestliže se to téměř podařilo Brollovi, zabít tě, Traviši, co teprve někomu s profesionálnějším přístupem.“

„To bych byl pozornější.“

„Copak někteří z nich nevypadají a nejednají stejně nevinně jako Harry Broll?“

„Kam míříš?“

„Jestliže se chceš řídit pouze instinkty, Traviši, je možná čas s tím vším skoncovat. Jaký smysl má způsob života, který se ukazuje být smrtelným?“

„Budeš mě vydržovat?“

„Ani náhodou. Konec konců, není Jillian první na řadě?“

„Ale dej pokoj.“

„Jsou horší způsoby žití.“

„Několik set tisíc horších způsobů, Meyere, ale jen protože Harry Broll... Uvažuj. Šest ran ve velmi omezeném prostoru. Co je v nepořádku s mou reakční dobou?“

„Problém je v tom, že vůbec byly vypáleny. Přišel sem už jednou, aby ti natloukl. Po dvou letech přijde znovu a ty ho vyzveš, aby zkusil své štěstí s revolverem. Co mu nabídněš příště?“

„Musím se spoléhat na instinkt. Necítil jsem v něm žádné vražedné choutky...“

„Pak jsou tvé instinkty unavené. Poslouchej. Nechci ztratit přítele. Někoho, koho mohu kdykoliv navštívit. Vyměňovat si s ním vánoční pozdravy. Je to lepší, než přidávat kamínky na tvůj hrob.“

„Jen proto, že...“

„Nekecej. Raději trochu přemýšlej. A měli bychom už jít.“

Pokrčil jsem rameny a vzdechl. Když se dostane do jedné z těchto svých nálad, nedá se s ním nic dělat. Cítí smrt. Zavřel jsem *Sedmu* a přesvědčil se, že má bezpečnostní zařízení jsou v činnosti. Slunce již bylo velmi nízko, takže všechno bílé na těch luxusních stomilionových lodích kolem dostávalo žlutooranžovou barvu.

Zastavil jsem se, opřel se zkříženými pažemi o betonový sloupek a zahleděl se dolů na duhové olejové barvy na vlnící se vodě.

„Co je zase?“ ptal se Meyer.

„Harry má pravdu.“

„Že se pokusil tě zastřelit?“

„Srandy kopec. Má pravdu v tom, že by se Mary měla se mnou spojit. Mám pocit, že by měla. Naposledy, když se její svět zhroutil, pomáhal jsem jí rozchodit to, rozpovídat a rozmyslet.“

„Možná, že už toho měla dost a řekla si ‚k čertu s tím‘.“

„Ona je umíněná žena. Harry nestojí za nic. Vzala si ho trochu příliš rychle. Ale udělal opravdu všechno pro to, aby to v manželství klapalo. Ona by neodešla. Neutekla by.“

„Pokud neudělal něco, co nemohla snést. Možná, že jí z toho bylo na zvracení. Neutekla by ani potom?“

„No, možná ano. Možná, že je silnější osoba, než byla tenkrát, když jsem ji poznal. Všechno, co mi Harry řekl, bylo, že se zapletl s nějakou kanadskou dívkou. První přestupek. Víím, že by to v Mary nevzbudilo žádné nadšené ovace. Ale myslím si, že je dost lidská na to, aby věděla, že to není konec světa nebo manželství. No, musí ji najít do konce dubna, jinak bude mít velké obchodní problémy.“

„Ano?“

„Jde o něco jako podepsání něčeho, aby on udržel svůj podíl v SeaGate, ať už je to cokoliv.“

„Je to plánovaná komunita v severovýchodním výběžku okresu Martin, nad Hobe Sound, kde nejde podél pobřeží žádná dálnice A-1-A. Je to záležitost syndikátu, příliš velký podnik na to, aby ho zvládl sám někdo jako Broll.“

„Jak to všechno víš?“

„Asi před měsícem o tom byl článek ve *Wall Street Journal*. Místní noviny o tom psaly asi před rokem. Myslím, že *Newsweek* také...“

„Zadrž. Mohl by se člověk jako Broll uplatnit v takovém obchodu?“

„To záleží. Záleželo by na struktuře vlastnictví.“

„Mohl bys zjistit, jak on do toho zapadá a proč musí Mary něco podepisovat?“

„Snad bych to dokázal. Ale proč?“

„Harry nemá nervy v pořádku. Vypadá špatně. Je orientován na peníze. Jestliže by mu měly uniknout nějaké peníze jen proto, že Mary utekla a skrývá se a nechce podepsat, to prostě na Mary nevypadá. Není hloupá. Ať už s ním zůstane nebo ne, bylo by pro něj lepší mít peníze. Odešla před dvěma měsíci. Když si byl tak jistý tím, že utekla ke mně, kde byl on ty dva měsíce? Lhůta vyprší za dva týdny. A tak on se dostaví v propoceně košili, špatně oholený a chce si potřásat rukama. Lhůta vyprší ne kvůli manželství, ale kvůli penězům. To je mi divné.“

„Podívám se na to,“ prohlásil Meyer, když jsem vykročili.

Konec diskuse.

Barový stůl byl pokryt damaškovým ubrusem. Z reproduktorů se diskrétně linula klavírní hudba, reprodukováná ze stereofonní soupravy, kterou jsem pomáhal Jillian koupit, když byla naposledy v Lauderdale. Bylo zde ve třech konverzujících skupinách asi dvanáct elegantních hostů, usrkujících nejlepší nápoje z nejdražších sklenic. Jilly nás uviděla přicházet a vyšla nás na palubu přivítat.

Žena neodhadnutelného věku. Kdyby byla obětí dopravní nehody, nemohl by nikdo obvinít ukvapeného koronera, kdyby uvedl její zdánlivý věk jako sedmadvacet. Vysoká, štíhlá bruneta, tak pečlivě a elegantně upravená, s tak dokonalými zuby, že se dalo s jistotou předpokládat, že má něco společného se zábavním průmyslem. Ale byla mnohem opálenější a v mnohem lepší fyzické kondici než většina lidí ze showbyznysu. Byla snad modelkou na plážové oblečení? Vedoucí souboru akvabel?

Ale méně ukvapený koroner, důkladnější, který by si prohlédl vlasy a nepatrné stopy, zanechané vynikajícím švýcarským chirurgem.

gem, který by stáhl kontaktní čočky a blíže prostudoval její oči, stejně jako hřbety rukou, hrdlo, kotníky a zápěstí, by mohl, podle důkladnosti pozorování a zkušenosti, ještě řadu let přidat.

„Meyere!“ volala. „Bože můj, drahoušku! Ty jen záříš. Trávise, co se s ním stalo? Vyměnil kůži nebo co?“ Podala nám ruce a skřehotala: „Pojďte dál, drazí. Seznamte se s těmi, které ještě neznáte, a co nejrychleji se namažte, protože vedu nad vámi o hektolitry.“

Představování skončilo. Jillian zmizela, aby přivítala další hosty. My jsme pili. Slunce zapadalo. Večerní vánek byl mírný, ale studený a dámy si oblékly přehozy. Zjevil se bufet, jako by se stůl vynořil z podlahy. Hudba byla živější a hlasitější než před tím.

Dostal jsem se neúmyslně do společnosti malé, uvadlé Angličanky, se svraštělou tváří barvy slabého čaje a s vlasy barvy malinové zmrzliny. Paní Ogleby. Viděl jsem Meyera hovořit s jejím, do výšky čnějícím a vyzáblým manželem, jak se snaží vymámit z něj poslední zprávy o potížích Evropského společenství. Odnesli jsme své talíře na místo, kde se mohla posadit na úzkou lavičku. Já jsem se posadil na zem.

„Vy jste zřejmě jedním z těch velmi oblíbených Američanů Jilliany, pane McGee.“

Dokázala naplnit tuto poznámku sladce jízlivou urážkou. Zářivě jsem se na ni usmál. „A ona je jednou z mých oblíbených cizinek.“

„Opravdu? Jak hrozně krásné. Geoffrey a já jsme byli staří přátelé Sira Henryho před tím, než si vzal Jillian.“

„Takže Jillian nepatří mezi vaše oblíbence, že?“

Cinkla vidličkou o talíř a nahnula se ke mně. „Co vám vnuklo takovou ošklivou myšlenku? Ona je nám *velmi* drahá. Oba ji máme *velice* rádi.“

„Také jsem znal Sira Henryho.“

„Skutečně? Nebyla bych řekla, že jste ho mohl znát.“

„Byl jsem u něj pár týdnů na návštěvě v St. Kitts.“

„To muselo být až po tom, co byl tak nemocen, předpokládám.“ Ve světle blízké lucerny byl její úsměv nepřesvědčivý a prohnáný. Skutečně jedovatá malá ženská.

„Ani ne. Ve skutečnosti jsme Henry a já plavali každé dopoledne svých pět kilometrů, každé odpoledne jezdili na koni nebo plachtili a každý večer hrávali šachy.“

Zmlkla a obrátila. „Sir Henry, než onemocněl, měl skutečně fantastickou energii. Jak se nám to všem zdálo zvláštní, že si bere někoho tak mladého po tolika letech vdovství. Zdálo se nám to nevhodné. Ale samozřejmě, už je to tak dávno, že je těžké myslet na Jillian jako...“

„Jen na mne mysli, drahoušku, bez ohledu na potíže,“ řekla Jilly. „Hmmm. Co to máš, Lenoro? Nějak to nevidím. Dovoliš? Mmmm. Garnát, a jak delikátně ostrá omáčka! Je těžké myslet na mne jako na co, drahá Lenoro?“

Když paní Ogleby váhala, ozval jsem se já. „Chtěla si vzpomenout na přesné datum tvé svatby se Sirem Henrym.“

„Opravdu, drahoušku? Už mi to vypadlo z paměti, víš? Bylo to těsně před nebo těsně po tom poprasku se španělským loďstvem?“

„Nebud' absurdní! Byla jsem jen...“

„Pouze jsi byla Lenorou a to je ten problém, že? Traviši, provdala jsem se za Henryho před velmi dlouhou dobou. Ve skutečnosti mi tenkrát byly jen tři roky a většina lidí v kostele si myslela, že jde o nějaký zpožděný křest. Povíдалo se o tom, že je to trochu nezdravý vztah, ale když mi bylo čtrnáct – tedy o jedenáct let později – vypadala jsem na dvacet a všichni říkali, že to tak asi je nejlepší. A také bylo, samozřejmě. Lenoro, zdá se mi, že jsi dojedla. Drahoušku, šla bys se mnou a ukázala mi laskavě, kde jsi našla ty garnáty?“

„Ale jestli ještě nějaké zbyly, budou docela...“

„Lenoro!“

„Docela. Jistě. Velmi ráda ti to ukáži, drahá Jillian.“

„Vím, že ti bude potěšením prokázat mi laskavost, Lenoro.“

Obě odešly. Staré kamarádky, smějící se a štěbetající.

O dvacet minut později, když jsem odcházel od baru se sklenicí čisté Wild Turkey místo brandy, zastoupila mi Jilly cestu a odvedla si mne do stínu.

„Traviši, jestli jsi opravdu rozumný a chápající muž, necháš si své problémy pro sebe.“

„Měl jsem dojem, že potřebuje trochu povyrazit.“

„Měj trochu soucitu, drahý. Existuje pouze jeden způsob, jak se z toho vyplatit. Musíš se věnovat mně.“

„Mohu odejít a pak se zase vrátit.“

„Je tvá delikátní malá romantická pýcha zraněna, protože stará baba si myslí, že milování působí léčivě? Nemluvě již o tom, že je při tom zábava. Raději vydrž. Zůstaň se mnou. Usmívej se jako mlsný kocour a za chvíli je všechny vypoklonkujeme.“

„A dáme Lenoře další důvod k přemýšlení?“

„Přemýšlení? Ta stará jedovatá babizna vůbec nemyslí. Jen klevetí, protože má svůj vlastní hrozný hlad, kterému nemůže nijak ulevit. Jen hoří a nenávidí a nenávidí a nenávidí. Chudinka. Obejmi mě, drahoušku. Hrozně po tobě toužím.“

3. KAPITOLA

Usínal jsem a probouzel se z lehké dřímoty. Voda narážela na trojitý trup a šeptala lži o tom, jak krásné může moře být. Pohlédl jsem na bateriové digitální hodiny nad Jillianinou postelí. Viděl jsem, jak se 4:06 mění na 4:07. V obývací kajutě bylo rozsvícené jediné světlo, růžová skleněná koule velikosti melounu, stojící vedle zrcadla, které odráželo jeho obraz jako dvojče.

V kajutě bylo teplo, docela příjemné, které zanechávalo vlhkou rosou, lesknoucí se na našich propletených tělech.

Jilly ležela svou hruď napříč mého těla, tvář zabořenou do polštáře, bradu opřenou o mé pravé rameno, pravou paži zaklesnutou kolem mého krku. Dlouhé opálené nohy měla rozhozené po mém boku. Pravou paži jsem měl přilehnutou, ale levá byla volná a moje dlaň spočívala na jejích zádech.

Zkoumal jsem sametový zeměpis této malé prohlubně v krajině Jilly. Potom jsem sevřel špičky prstů do kroužku a nehty jsem pomalým kruhovým pohybem jezdil po onom místě zad. Rytmus jejího dechu se změnil. Vydechla uvolněnými rty a vydala zvuk jako malý kůň.

„Pronesl někdo mé jméno?“ ptala se ospalým hlasem.

„Pouze telepatie.“

Zvedla hlavu, odsunula vlasy a podívala se na hodiny. „Jejda! Který máme rok? Neříkej mi to.“

Zvedla se, vytáhla svou paži zpod mého krku. Posadila se, pročísla si prsty obou rukou vlasy a zhluboka zívla. Potřásla hlavou, upravila si vlasy, stočila nohy pod sebe a usmála se na mne. „Už jsi dlouho vzhůru, Traviši?“

„Ano a ne.“

„Přemýšlíš? O čem?“

Zvedl jsem se na polštáři. „Obyčejné věci. To a ono.“

„Povídej mi o tom.“

„Zkusím si vzpomenout. Ach, divil jsem se, jak je možno takovou postel uklidit. Je tvarována tak, že padne dokonale do záhybů středního trupu právě do přídě a...“

„Na nožkách má takové malé páčky, které se stlačí dolů, a potom je možno postelí pohnout a ustlat ji. Přemýšlíš o fascinujících věcech.“

„Potom jsem slyšel spustit motor a přemýšlel jsem, je-li to čerpadlo, nebo kompresor ledničky, nebo...“

„Začínáš být nudný. Myslel jsi na to, na co jsem se tě ptala?“

„Možná ano. Trochu. Divil jsem se trochu, proč to mám být právě já.“

„Kdybychom věděli, proč se někdo zaměří na určitou osobu, poznali bychom jedno z velkých tajemství, ne? Myslím, že to začalo už před čtyřmi roky.“

Přítel jednoho přítele mě seznámil se Sirem Henrym Brent-Archerem. Problém s jednoduchým vydíráním. Musel jsem jet na Panenské ostrovy a strávit tři týdny v jejich pěkném prostorném domě, najít ten správný způsob, jak vysлідit tu dvounohou potvoru, vytrhat jí její ostré zuby a nešťastnou ji zapudit. A během těchto tří týdnů jsem si stále více uvědomoval krásnou a živou ženu Sira Henryho. A ona si toho byla dobře vědoma.

„Protože tenkrát k ničemu nedošlo?“

„Byla jsem ti tak odporná, miláčku?“

„Ty ne. Situace. Měl jsem rád Sira Henryho. Přesto, že jsem pro něj pracoval na řešení speciálního problému, byl jsem jeho hostem. Musíš dodržovat domovní řád. Nemusí být napsaný na stroji a vyvěšený v pokoji pro hosty. Nechtěl, abych kopal jeho psy, štvál jeho koně, podplácel služebnictvo, četl jeho deník, kradl jeho stříbro, půjčoval si jeho kartáček na zuby nebo spal s jeho ženou. Když jsem se nastěhoval, všechny tyto povinnosti jsem akceptoval.“

Usmála se. „Věřil bys tomu, že to bylo jediné tenkrát, za celou tu dobu, co jsem byla jeho ženou, že jsem chtěla být nemravná?“

„Není důvod ti nevěřit.“

„Byla jsem Siru Henrymu velmi vděčná. Objevil se v mém životě přesně ve správný čas. Celá má rodina sklouzávala do propasti a s jeho pomocí jsem ji mohla zachránit, tak jsem po něm rychle chňapla. Po celou dobu manželství jsem ho měla ráda a po jeho smrti jsem ho začala i milovat. Přesto oné pitomé noci jsem ležela a naslouchala svému bušícímu srdci – bum, bum, bum. Potom jsem vstala, polila se

tou pěknou vůní, oblékla si malý noční kabátek, plížila se nocí jako zloděj a vklouzla do tvé postele. A najednou mě něco zvedlo, zaneslo mě ke dveřím, plácl mě po holém zadku a vyhodilo na chodbu. Nevěděla jsem, mám-li se smát, nebo brečet. Udělala jsem obojí.“

„Bylo to blíž, než si myslíš, Jilly.“

„Takže jsi to ty, drahoušku. Ten vyvolený. Uvolni se a užívej toho. Proč ne? Snažím se tě držet bez přestání? Jistě bych chtěla, ale závisí na tvé volbě a rozhodnutí. Úplně se ti vzdávám. Mám něco přes osm set tisíc liber, pečlivě obhospodařovaných malými švýcarskými skřítky. Vynáší kolem sto padesáti tisíc vašich dolarů ročně a daně se jich téměř netýkají. Existuje pěkný dům s pláží, zátokou a výhledem, s loděmi, auty a koňmi. Nejsem sice zrovna nejmladší, ale tvrdě na sobě pracuji a mám zdravý kořínek. Obávám se, že tak budu vypadat ještě mnoho let a potom se jednoho dne probudím jako stará čarodějnice. Všechno, co po tobě chci, je, aby ses vrátil se mnou zpátky domů. Buď mým hostem. A mou láskou. Smějeme se stejným věcem. Baví nás stejné věci. Během té poslední i této cesty jsme zjistili určitou... fyzickou snášenlivost. Miláčku, prosím tě! Budeme cestovat, kam a kdy budeš chtít. Budeme se stýkat s lidmi podle tvé chuti a kdy se to tobě bude hodit. Prosím!“

„Jilly, jsi vzácná a milá žena, ale...“

„Ale! Sakra, já vím. Ale! Proč *ne*? Víš ty to aspoň?“

Samozřejmě jsem věděl, ale nechtěl jsem jí to říct. Můžete potkat mnoho takových párů v jachtklubech, na tenise a na plovárnách po celém západním světě. Muž, trochu nebo hodně mladší než zazonbaná vdova nebo rozvedená žena, kterou si buď vzal nebo s ní jenom cestuje. Muž obvykle bývá opálený a dobrý v různých sportech, obléká se mladistvě a zábavně hovoří. Ale trochu moc pije. A je dokonale vycvičen pro jeho úkoly. Jestli ta dáma sáhne po své kabelce, už jí nabízí cigarety, které jsou samozřejmě vždycky její značky. Má-li ona své vlastní cigarety, dokáže přeběhnout pět metrů za desetinu vteřiny, aby jí nabídl oheň. Stačí jenom nenápadný pohled k tomu, aby se vydal hledat popelník, který by umístil blízko jejího lokte. Jestliže při západu slunce zvedne svá elegantní ramena o centimetr, už běží do domu nebo na loď, aby jí přinesl přehoz. Ví, jak nanášet její opalovací olej, ví, které šaty se musí jak zapínat. Dokáže napustit

její vanu do přesně správné výšky s přesně správnou teplotou. Umí jí poskytnout přiměřenou masáž, uvařit lahodný šálek kávy, přesně vyřizovat její telefonické hovory, udržovat její šekovou knížku v rovnováze a připomínat jí, kdy má brát jaké léky. Její fráze bývají: Děkuji ti, drahý. Jak milé, drahoušku. Jsi tak pozorný, miláčku.

Nedojde k tomu rychle, samozřejmě. Je to tak snadný život. Jiné volby, kdysi tak početné, se ztrácejí. A nakonec dochází k velmi jednoduché rovnici. Život je snesitelný, když je spokojená, a těžký, když je nespokojená. Je to tréninkový proces. Podmíněná reakce.

„Jsem zvyklý žít tak, jak žiji,“ řekl jsem jí.

„Jak ty žiješ.“ Se zadumaným výrazem jemně objížděla, špičkami prstů hlubokou jizvu na mém stehně, potom se naklonila a dotkla se symetrického důlku, kde do mne vletěla kulka. Přimknula se ke mně blíž a políbila bílý okraj zjizvené tkáně, téměř skrytý v řídkých vybledlých vlasech na mém spánku. „Jak ty žiješ, Travis. Pokoušíš se přelstít ty nejchytřejší. Snažíš se probít blafováním, úsměvy a podivnými lžemi. Vyrvat syrové maso z čelistí žraloka. Ale jak dlouho ještě, drahoušku, než nakonec jednou budeš mít smůlu a štěstí tě navždy opustí?“

„Jsem mazaný.“

„Ale ne dost. Možná také, že už ne tak rychlý. Už to děláš moc dlouho, miláčku. Příliš mnoho let už vracíš věci bláznivým, neopatrným lidem, kteří by je především nikdy neměli ztrácet.“

Jednoho dne za tebou přijde takový nepatrný, omezený chlápek, vytáhne pistoli a zastřelí tě.“

„Jsi čarodějnice? To má být tvá věštba?“

Padla na mne a těsně mě sevřela v náruči. „Ach ne, drahý. Ne. Ale už těch let, kdy jsi musel toto dělat, je moc. Další roky teď patří mně. Byl by to tak odporný osud, že na něj nemůžeš ani pomyslet?“

„Ne, Jilly. Ne, zlatíčko. Jde jen o to...“

„Dejme si na to měsíc. Ne, týden. Jeden bezvýznamný krátký týden. Nebo jinak...“

„Nebo jinak co?“

Trochu se zavrtěla, jemně sevřela zuby horní třetinu mého levého ušního boltce a opět pustila. „Mám krásné zuby a velmi silné če-

list'ové svaly. Řekneš-li ,ne', zakousnu se do tvého ucha a udělám všechno pro to, abych ti ho utrhlá.“

„Můžeš to zkusit.“

„Rád blafuješ. Vyzkoušej mě.“

„Ne, díky. Říkáš týden?“

Zhluboka se nadechla a opět vydechla. „Bezva! Ale čas přesunu se samozřejmě nepočítá. Můžeme vyjet... řekněme pozítří?“

„To nevím.“

„Jak to, že nevíš?“

„Právě jsem zjistil, že jedna stará přítelkyně může mít potíže. Mám takový dojem, že kdyby ty potíže opravdu měla, že by přišla za mnou.“

Jilly se zvedla a odstrčila mě. Posadila se. „Přítelkyně?“

„Mračení se způsobuje vrásky.“

„Tak ať. Přítelkyně?“

„Ctihodná vdaná žena.“

„Když je tak ctihodná, jak to, že zná tebe?“

„To ještě z doby, než se vdala.“

„Předpokládám, že jsi s ní měl poměr.“

„Ale drahoušku. Musel jsem ji prověřit.“

Zachytil jsem její pěst jen pár centimetrů od svého oka. „Ty zvíře,“ řekla.

„Oukej. Poměr. Bláznivý, skvělý vztah, který v nás udržoval absolutně šílené vášně.“

Její vzhled byl nevyzpytatelný. „Máš samozřejmě dokonalou pravdu, miláčku. Není to moje věc. Jak vypadá? Myslím, jaký je fyzický typ?“

„Obecně řečeno, trochu jako ty, Jilly. Vysoká štíhlá bruneta. Tmavé vlasy, opálená. Dlouhé nohy, krátký trup. Dnes by měla... tak dvacet osm, devět. Když jsem ji znal, neštvala motor tak, jak to děláš ty. Byla spíš mírná, spokojená osoba. Opravdu ráda vařila a uklízela. Dokázala spát v kuse deset i dvanáct hodin.“

„Proklatě dobře si pamatuješ všechny detaily, že?“

Usmál jsem se její vážné tváři – malé, ale rozhodné, obklopené černými, rozčuchanými vlasy. Pohlédl jsem na její pružné snědé tělo, matně ozářené růžovou lampou, a prohlížel si, jak tmavý bronz nad a

pod jejími řadry přechází od bledších vodorovných pruhů a odstínů až do úplně bledé a čisté běloby, vyznačující horní okraj jejích nejužších bikiněk.

„Proč se mi směješ, ty hlupáku?“

„Nesměji se vám, Lady Jillian.“

„Nejsem Lady Jillian. Tato formulace je nevhodná. Když se tedy nesměješ mně, potom se směješ se mnou. A když se směješ se mnou, jak to, že nejsem i já pobavená?“

„Ale ty jsi, miláčku.“

Snažila se zachovat vážnou tvář, ale prohrála, hlasitě se zasmála a vrhla se na mne.

„Nemohu vydržet zlobit se na tebe, Traviši. Slíbil jsi mi týden. Ale za tu tmavovlasou lady tě ještě potrestám.“

„Jak?“

„Na naší cestě do St. Kitts bude určitě nejméně jeden den nebo jedna noc, kdy strávíme hodiny šněrováním v nepříjemných a nepravidelných vlnách.“

„Mořskou nemoc nemívám.“

„Ani já, drahousku. To by také všechno zkazilo, kdyby někdo z nás onemocněl.“

„Co by to zkazilo?“

„Drahý pane, když vlny zaútočí, nelze zůstat na této posteli.“

Zvedne tě to, potom postel, a když zase padáš zpátky, postel už se zase znovu zvedá, praští tě a vyhodí znovu do vzduchu. Je to jako jízda na velmi divokém koni. A až se to stane, budeme my dva ležet tady a milovat se. Uvidíme, jak dokážeš uspokojit ženu v letu. Bude to s tebou tak házet, že si budeš přát, abys nikdy nepotkal tu paní Neznámou.“

„Paní Brollovou. Mary Brollovou. Mary Dillon Brollovou.“

„Ty si teda myslíš, že by měla přijít za tebou, když má problémy? Nezdá se ti to trochu domýšlivé a arogantní?“

„Možná.“

„Jaké problémy má?“

„Manželské. Její manžel ji podváděl, nachytala ho a v lednu ho opustila.“

„Dobrý Bože, proč by s tím měla utíkat za tebou?“

„Je to emocionální problém, a když měla před pár lety podobný, spojili jsme se a ona se z toho dostala.“

„A zamilovala se do tebe?“

„Myslím si, že u Mary by před tím musela být nějaká náklonnost.“

„Ty ubohá hloupá potvoro. Ty jsi si tak jistý.“

„Co tím myslíš?“

„Nedokážeš pochopit, proč se ona nevrací na slavnou kliniku doktora McGeeho. Zranila tvou pýchu, drahoušku. Obávám se, že si našla jiného psychoterapeuta.“

„I kdyby. Myslím si, že mi měla dát vědět, že to jde s jejím manželstvím z kopce. Mám takový pocit, že se jí stalo něco zlého.“

Zívla a protáhla se. „Ať je tedy mezi námi naprosto jasno. Jakmile si dohodneme náš způsob života, potom každou návštěvu některé z tvých dřívějších pacientek poženu smetákem přes celou zahradu až na ulici.“

„Nezdá se ti, že bys měla všechna tato pravidla sepsat na stroji a dát mi tři kopie?“

„Ty jsi tak nesnesitelně *defenzivní*. Bože, copak jsem nějaký idiot?“

„Ne, jsi živá, sexy, pěkná, sexy, dobře oblékaná, sexy, zábavná, sexy, bohatá sexy vdova.“

„A sbíhá se kolem ní pár velmi mazaných a pozorných mužů. Mužů se všemi společenskými přednostmi a velmi sportovně založených. Žádné oplzlé, líné a sukovité staré ruiny jako ty, McGee.“

„Tak si nabal jednoho z těch mazaných a pozorných.“

„No jistě. Jsou to milí chlapi, a tak se snaží mě potěšit. Cítí peníze, a tak jsou celí nesví a nervózní. Potí se jim z toho ruce. Když se zamračím, vypadají zděšeně. Nemohl by ses trochu víc snažit potěšit mě, miláčku? Ani trošičku?“

„Máš na mysli něco jako tohle?“

„No... nemyslela jsem zrovna tohle... myslela jsem to obecněji... ale... teď jsi to uhádl... bože, nemohu si vzpomenout, co jsem myslela... snad jsem myslela tohle. Ano, drahoušku. Tohle!“

Úzké vodorovné průzory nad postelí propouštěly do obýváku ve středním trupu *Jilly III* studené a kalné ranní světlo. Na hodinách se 6:31 změnilo na 6:32. Malý oblý zadeček Jilliany, teplejší než mé tělo, byl zabořen do mého břicha. Moje brada spočívala na temeni její hlavy. Pod její vahou mi zmrtvěla levá paže. Pravá ležela na sladké prohlubni jejího boku.

Mohlo by to být horší, pomyslel jsem si. Život s Jilly Brent-Archerovou by nebyl nudný. Možná, že je čas uchýlit se na ostrovy. Přes všechny dobré záměry, nervózní starosti, politický humbuk, naši dvounozí tvorové mění milé jihovýchodní pobřeží na stoku. Za klidných dnů je smradlavé nebe světle hnědé a v moři přežívají pouze zdegenerované zakrslé ryby.

Děje se to pomalu, takže si to ani neuvědomujete. Prostě si řeknete, že to je dnes náhodou špatný den. Příliv a vítr to zase vyčistí. Ale už ne úplně. Zachraň si tedy život, McGee, a vyskoč nouzovými dveřmi. Zkus tedy ostrovy. Jen málo lidí má tu možnost, uniknout smogu a špíně, dusivým kyselinám a pachům. Člověče, musíš se starat sám o sebe. Nikdo jiný ti nepomůže. A tento podařený kousek, spící zkroucený u tebe, je prvotřídní jízdenkou na celou tvou zbývající cestu. Dejme tomu, že by ses musel trochu podrobit, poklonkovat a manévrovat. Zabilo by tě to? Uvědom si, co všechno musí jiní lidé udělat, aby mohli žít. Vybíral sis svou penzi v malých splátkách, kdykoliv sis to mohl dovolit. A tady máš její mile spící zbytek. Definitivní společenskou jistotu.

Vyprostil jsem svou ruku zpod jejího těla. Vydala nespokojený zvuk. Zakryl jsem ji velkým barevným prostěradlem, oblékl se, zhasl růžové světlo a ujistil se, že se za mnou hlavní dveře dobře zavřely.

Na palubě *Sedmy* jsem si natáhl plavky a župan, abych se v raním chladu udržel v teple. Když jsem přecházel dálnici po lávce pro pěší a scházel dolů na pláž, slunce se pomalu vynořovalo z moře. Po písku běhali ranní ptáci a probírali se naplaveninami. Kolem pomalu klusal starší pán, podle výrazu ve tváři už v agónii. Tlustá dívka v hnědých šatech hledala mušle.

Vešel jsem do moře, usilovně plaval a odpočíval, znovu a znovu, vydávaje celou svou energii v krátkých dávkách. Vrátil jsem se

na *Sedmu*, dal si sklenici pomerančového džusu, čtyři míchaná vejce se sýrem a pořádný hrnec černé kávy.

Usnul jsem ještě dvacet centimetrů nad postelí.

4. KAPITOLA

Ve čtvrtek, když jsem se těsně před polednem probudil, zdála se už scénka s Harry Brollem a jeho revolverem naprosto nepravděpodobnou. Šest hlasitých výstřelů, ale ne dost hlasitých na to, aby vzbudily pozornost sousedů. *Sedma* byla zavřená, klimatizace zapnutá. Sklem neprocházel žádný smrad.

Našel jsem pět míst, kam kulky dopadly. Nakonec jsem našel i šestou nad hlavou. Nebyla úplně zarytá, a tak se dalo soudit, že to byla právě ta, která proděravěla sandál a poranila mou patu.

Po překocení židle jsem se překulil doprava. To mi dalo možnost převrátit malý stolek, vyvolat více zmatku a to také přinutilo jeho, praváka, aby na mne mířil s paží před tělem, což je mnohem těžší, než z paže natažené do strany. Tak dvě byly v podlaze, jedna v židli, jedna ve stolku, jedna ve stropě a jedna v mé stereo soupravě.

Pravděpodobně měl jen šest nábojů v zásobníku a žádný už nezasunul do komory, než dorazil na parkoviště. Kdyby byl býval jeden do komory dal, a měl plný zásobník, byla by mu jedna kulka zbyla pro střed mého obličej.

Potom bych byl mrtev nebo dlouhodobě připoután na nemocniční postel, se všemi těmi trubičkami a s bolestí, tišenou sedativy, jako had pod dekou.

Nevěřte tomu, pane Traversi McGee. Stejně tak mohl osud počítat do sedmi. Měl jste v něm dobrý cíl s tím popelníkem, ale vaše ruka byla zpocená a prsty uklouzly. Minul jste ho příšerně.

Meyer může mít pravdu. Spoléhal jsem se na instinkty. Instinkt mi říkal, že Harry Broll mě nepřichází zabít. Potom udělal to nejlepších, čeho byl schopen, a já jsem se štěstím vyvázl. Tak se mé instinkty zhoršily? Když přestanou být přesným nástrojem, když přestanou vysílat přesné zprávy z atavistické, živočišné části mozku, jsem stejně zranitelný, jako kdyby mi začal selhávat zrak a sluch. Jestliže mě málem dostal slabý, sentimentální a nervózní Harry Broll, může být mé příští setkání s profesionálem smrtelné.

Byl v tom ještě jeden problém. Jakmile začnu pochybovat o svých životadárných instinktech, ztratím i důvěru ve své reakce.

A ztráta důvěry plodí nerozhodnost. Nerozhodnost je fatální choroba – pro každého v záchranářském oboru.

Existují i horší kariéry než domácí přítel. Nebo mazlíček.

Přílišné zkoumání vlastních myšlenek a citů mě už začínalo deprimovat. Byl jsem zralý pro geritol a kortizon. Odpojit jsem všechny zástrčky a konektory svého Marantze a táhl se s ním na parkoviště ke svému starodávnému rollsu – Miss Agnes. Odjel jsem do města do Alova podniku Musicade. On je líný, mrzutý a inteligentní. Nenařekává toho mnoho. Odnesl si přístroj dozadu a našel pro něj místo na pracovním stole. Viděl jsem, jak strká prst do otvoru v přední stěně. Hbitě vyšrouboval dvanáct šroubků, které držely perforovaný kryt, zvedl ho, objevil další škody, sáhl dvěma prsty dovnitř a vytáhl deformovanou kulku.

„Někomu se nelíbil program?“

„Špatná slova.“

„Stačí do týdne?“

„Půjčíš něco?“

„Mám použitelného Fischera.“

Šli jsme zase dopředu a on ho sundal z police, použitý, ale zřejmě v dobrém stavu. Poznamenal si výrobní číslo a kdo si ho bere.

Položil jsem půjčený přístroj na sedadlo vedle sebe a vydal se hledat kancelář Harryho Brolla. Jednou jsem ji zahlédl a měl jsem matnou představu o tom, kde se nachází. U čerpadla jsem se musel zeptat. Bylo to na západ od Lauderdale v průmyslové části, v borovicovém a palmovém háji. Všechno kromě kanceláře bylo obklopeno vysokým plotem se šikmými podpěrami a třemi řadami ostnatého drátu. Byla zde vrata pro koleje a brána pro nákladňáky. Mohl jsem vidět výrobu betonové směsi, výrobu panelů, velké hromady písku, šterku a drceného kamene. Mohl jsem vidět sklady, skládku řeziva, hromady betonových nosníků, parkoviště nákladních aut a opravnu. Byl čtvrtek, půl druhé odpoledne, a napočítal jsem jen deset vozů. Z toho čtyři stály před kanceláří. Kancelář tvořila dlouhá nízká budova z betonových panelů, bíle natřená, s plochou střechou. Tráva byla spálená do hnědá, stejně tak jako asi polovina malých palmových stromků před kanceláří.

Na parkovišti stálo příliš mnoho nákladáků a strojů. Vypadalo to všechno pěkně čistě, ale ospale. *BROLL ENTERPRISES, Inc.* Některá z velkých plastových písmen však vzal vítr nebo odpadla, takže nápis zněl: *ROLL E TERP ISES, Inc.*

Pomalů jsem projel kolem. Byl jsem v pokušení se otočit, vrátit se a jít se podívat, zda tam Harry není, a pokusit se mu ještě jednou vysvětlit, že jsem už tři roky nebyl s Mary v žádném kontaktu. Ale on zřejmě musel věřit tomu, co mu přikazovaly city.

Byl jsem zvědav, jak pochodil Meyer se svými přáteli v bankách, u brokerů a investorů. Zda zjistil, do jaké míry by mohl mít Broll problémy. Období nedostatku financí, přehnané budování sídlišť a pyramidální nárůst nákladů již zničil pár schopných chlapíků. Harry pravděpodobně také neprošel těmi špatnými časy bez úhony. Mohl jsem aspoň říct Meyerovi, jak nečinně Brollův podnik vypadá, pokud si to již nezjistil sám.

Když jsem se vrátil do Bahia Mar, Meyer tam ještě nebyl. Byl jsem neklidný. Sestavil jsem rádio, napojil magnetofon, gramofon a oba reproduktory. Vypadalo to dobře. Vypnul jsem ho a začal přecházet místností. Svrbění, na které nedosáhneš. Známý pocit. Jako jméno, na které si nemůžeš vzpomenout.

Nahledal jsem si číslo Broll Enterprises a zavolal. Dívka se ozvala číslem, které jsem právě vytočil.

„Možná mi můžete pomoci, slečno. Snažím se získat domácí adresu paní Brollové.“

„V jaké záležitosti, pane?“

„No, tady je Shoe Mart a my jsme někdy v listopadu speciálně objednali pro paní Brollovou jedny boty. Trvalo to tak dlouho, že není povinná si je vzít, ale jsou spíš klasické než supermódní, a tak si myslím, že by je možná chtěla, ale na jejím telefonu se nikdo nehlásí, a tak jsem si myslel, že se třeba odstěhovali nebo něco takového.“

„Počkáte laskavě chvíličku?“

Čekal jsem. Trvalo jí to asi půl druhé minuty. „Pan Broll říká, že jí to můžete poslat sem do kanceláře. Znáte adresu?“

„Jistě. Oukej. Děkuji. Mělo by to být zítra.“

Zavěsil jsem a pro jistotu jsem ještě jednou vytočil číslo domácího telefonu Harryho Brolla, 21 Blue Heron Lane. „Číslo, které voláte, neexistuje.“

Zamračil jsem se na telefon. No tak, McGee. Ten mužský přece někde musí bydlet, informace neposkytly žádné jeho číslo. Staré číslo je momentálně odpojené. Nové číslo, ať už bydlí kdekoliv, ještě není v seznamu. Možná, že na tom nezáleží, kde bydlí. Je to výzva.

Oukej. Uvažuj chvíli. Jeho veškerá pošta je zřejmě adresována na podnik. Ale některé věci musí být doručovány domů. Nápoje, léky, automobily. Voda, elektřina, kabelová televize?

Ta žena měla milý hlas, jemný a muzikální a úchvatně nezvučný. „Mohla bych to vyhledat mnohem rychleji, pane Brolle, kdybyste mi uvedl číslo svého účtu.“

„Rád bych, ale lituji, slečno. Obvykle s sebou číslo svého účtu nenosím. Nedalo by se to zkontrolovat podle adresy? Poslední vyúčtování bylo zasláno na 21 Blue Heron Lane. Jestli vás to příliš obtěžuje, mohu zavolat zítra. Víte, účet mám doma, a teď jsem v kanceláři.“

„Počkejte chvíli, prosím vás. Zkontroluji křížový index.“ Trvalo to asi pět minut. „Omlouvám se, že to trvalo tak dlouho,“ řekla.

„Byla to moje chyba, že nemám ten účet, slečno.“

„Broll. Bé-er-o-el-el. Harry C?“

„Správně.“

„A kam jste říkal, že šel účet?“

„Na 21 Blue Heron Lane. Tam jsem bydlel.“

„Zvláštní, pane Brolle. Vůbec tomu nerozumím. Všechna vyúčtování by měla chodit na poštovní schránku 5150.“

„Vypadá to, že jsme dostali účet, který patří někomu jinému. Ani částka se nezdá být správná.“

„Měl byste platit 6,24 \$ měsíčně, pane. Za jednu linku. Za čtyři linky v Blue Heron Lane, před tím, než jste si vyžádal jejich odpojení, jste samozřejmě platil víc.“

„Promiňte, ale uvádí váš fascikl, kam mám tu jedinou linku zapojenou? Máte správnou adresu?“

„Jistě, pane. Je to 8553 Ocean Boulevard, byt číslo 61. Mám tedy číslo instalační objednávky. Tato adresa je doufám v pořádku?“

„Ano, je v pořádku. Ale myslím si, že účet zní na jedenáct dolarů a něco.“

„Pane Brolle, zašlete laskavě účet zpátky v obyčejné obálce, ale v levém dolním rohu napište ‚Služba pro zákazníky, slečna Locklinová‘.“

„Jo, to udělám. Opravdu jsem vám vděčný za vaši laskavost a trpělivost, slečno Locklinová.“

„Nic se neděje. Proto jsme tady.“

Byly čtyři a po Meyerovi stále ani potuchy. Vyšel jsem tedy ven, probudil *Miss Agnes* a vydal se na Ocean Boulevard. Držel jsem se v nejkrajnějším pruhu a jel pomalu, protože každoroční invaze mladíčků z východu už začala a neměl jsem v úmyslu nechat se jimi převálcovat. Opalovali se na pláži tak dlouho, že vypadali jako vaření raci. Jsou zde kilometry pláží a kilometry mládeže, rozvalující se na plážích Atlantiku.

Na konci veřejné pláže jsem narazil na vysokou bílou zeď věžáků, která zakrývala moře a rozdělovala nebe. Jsou to bytové bloky, navršené na výšce se sterilní jednotvárností. Balkónové gheto.

Řada opatření k zajištění pohodlí a bezpečnosti zaručuje, že život je zredukován na nekonečnou nudu, na velká rozhodnutí každého dne – na který kanál se v televizi dívat a zda se jít koupat do moře, nebo do bazénu.

Objevil jsem číslo 8553. Dům se nazýval Casa de Playa a byl nastříkán na bílo jako svatební dort, stejně jako všechny ostatní. Dvanáct podlaží ve tvaru mělkého C, situovaných tak, aby z každého bytu byl výhled na moře. Slyšel jsem někde, že pozemky jsou tady stále dražší, takže je skutečnou výzvou pro architekty, umístit na tak malou plochu 360 bytů, každý s výhledem na moře, a přitom zachovat klamnou příchut' prostornosti a elegance.

Cvičení z ekonomiky. Zaplat' osm set tisíc za pozemek. Přidej dalších dvě stě tisíc na přípravu staveniště, úpravu terénu, krytá parkoviště a bazén. Připočti dvanáctipodlažní budovu se třiceti byty na deset podlaží a s patnácti ateliérovými byty na střeše. Dostaneš 315 bytů. Budova a vybavení bytů stojí devět milionů. Nájem určíš tak, že čím výše a čím větší, tím je byt dražší. Musíš se dostat v průměru

na tři tisíce tři sta na byt a tak po všech stavebních a režijních výdajích a po provizích vyděláš rázem jeden milion dolarů před zdaněním.

Když však prodáš byty v průměru za čtyřicet tisíc a podaří se ti jich prodat jen devadesát procent, pak místo milionového zisku máš dvoustetisícovou ztrátu.

Je to velmi jednoduché, ale ošidné. Meyer říká, že by se měl udělat průzkum a zjistit, kolik srdečních kolapsů z obytných domů bylo hospitalizováno ve floridských nemocnicích. Nový syndrom. Prvním příznakem je touha vyjet nahoru do některého z neprodaných ateliérů a skočit ze svého vlastního domu dolů, počítaje cestou prázdné byty.

Protože jsem nechtěl, aby si mě někdo zapamatoval kvůli *Miss Agnes*, zajel jsem k malému nákupnímu středisku na levé straně dálnice, odstavil ji na parkovišti a vydal se pěšky do Casa de Playa.

Cestou jsem měl čas přečíst si všechna oznámení.

VYSTAVUJEME MODELOVÉ BYTY. CASA DE PLAYA. NOVÉ DOBRODRUŽSTVÍ V BYDLENÍ. OD 38.950 \$ DO 98.950 \$. SOUKROMÁ MOŘSKÁ PLÁŽ. BAZÉN. HOTELOVÉ SLUŽBY. OHNIVZDORNÁ A PROTIHLUKOVÁ KONSTRUKCE. BEZPEČNOSTNÍ SLUŽBA. ŽÁDNÁ DOMÁCÍ ZVÍŘATA, ŽÁDNÉ DĚTI POD PATNÁCT LET. AUTOMATICKÝ HLÁSIČ POŽÁRU A VLOUPÁNÍ. SPOLEČENSKÁ MÍSTNOST A PROSTOR PRO HRY. DALŠÍ DOBRODRUŽSTVÍ V BYDLENÍ NABÍZÍ BROLL ENTERPRISES, INC.

Velké skleněné dveře se za mnou samy zavřely a ztlumily nekonečný hluk dopravy, ponechávající mne v klimatizovaném tichu na pružném koberci, v jemné vůni čerstvého nátěru a antiseptik.

Cestou k výtahům jsem zahlédl ve výklenku malý psací stůl. Nápis na něm říkal, že službu má Jeannie Dolanová. Za stolem seděla hubená mladá žena, shrbená, kousající se do dolního rtu, mračící se na břicho pod palcem své levé ruky a píchající se do masa špendlíkem nebo jehlou.

„Tříška?“ zeptal jsem se.

Nadskočila na židli dobrých deset centimetrů. „Hej, co se tady plížíte?“

„Ani jsem se nepokusil.“

„Já vím, že ne. Odpusťte. Ano, mám tam třísku.“

„Mohu vám nějak pomoci?“

Podívala se na mne hloubavě a nezúčastněně. Nemohla se rozhodnout, zda jsem přišel něco doručit, opravit, předat úřední papíry, nebo koupit všechny dosud neprodané byty.

„No... pokaždé, když něco chytanu, bolí mě to.“

Odvedl jsem ji na denní světlo, k polštářované lavici blízko velkého okna, kterým bylo vidět zed z děrovaných panelů. Uchopil jsem ji za zápěstí a podíval se na její ruku. Kolem třísky to měla zanícené s kapkou krve v místě, kde se píchala. Pod růžovou a průhlednou kůží bylo vidět tmavou tenkou třísku. Pracovala už na ní jehlou a pinzetou. Sterilizoval jsem jehlu v plameni jejího zapalovače a natáhl kůži tak, abych mohl zachytit volný konec třísky. Sykla stisknutými zuby. Pinzetou jsem zachytil tenký konec třísky a vytáhl ji.

„Dost dlouhá,“ řekl jsem. „Trofejní velikost. Měla byste si ji zarámovat.“

„Děkuji vám. Už mě to dohánělo k šílenství,“ řekla, vstávajíc.

„Máte si na to co dát?“

„V lékárnice je jódová tinktura.“

Šel jsem za ní zpátky ke stolu. Znovu sykla, když se jód dostal na živou tkáň. Zeptala se mě, zda si má na to dát náplast, a já jsem vyslovil názor, že tak velká tříska by si zasloužila obvaz a šátek.

Byla to štíhlá, živá, rychle se pohybující a rychle mluvící žena, blízká třicítce, s proměnlivou tváří a výrazným hlasem. Za klidu mohla být úplně obyčejná. Ale živost, atmosféra radosti ze života ji činily atraktivní. Vlasy měla rudohnědé, oči šedozelené, zuby příliš velké, horní ret trochu krátký, aby mohla pohodlně zavřít pusku, takže zůstávala pootevřená, a tak, místo tupého výrazu, vypadala živá a udýchaná. Používala víc mejkapu, než se mi líbilo.

„Než vám položím první otázku, slečno Dolanová...“

„Paní Dolanová. Ale můžete mi říkat Jeannie. A vy jste...?“

„John Q. Neznámý, dokud si něco nevymyslím.“

„John Q. Špeh?“

„Ne. Chci jen vědět, koho zastupujete, Jeannie.“

„Zastupuji? Prodávám tyto byty, což může každý blázen zřetelně...“

„Pro koho?“

„Pro Broll Enterprises.“

„Náhodou znám Harryho. Už je to lepší?“

Sklonila hlavu, zamračila se a nakonec se usmála. „Jistě. Kdyby to provozovala realitní kancelář a potom byste přišel za mnou, musel byste stejně zaplatit provizi a nemohl byste to dostat od pana Brolla laciněji. Dřív to všechno zařizovala realitní kancelář, ale nevedli si moc dobře a myslím si, že se pan Broll rozhodl, že tento způsob bude lepší. Mohu vám tedy prodat jeden z našich ateliérů, pane Neznámý?“

„McGee. Travis McGee. Nevím, jestli jsem opravdický zákazník nebo ne. Hledám něco pro kamarádku. Rád bych se podíval na jeden se dvěma ložnicemi a dvěma koupelnami, abych získal nějakou představu.“

Se stolu vzala nějakou tabulku a opřela ji o telefon. „Vrátím se za deset minut. Laskavě se zatím posaďte“. Zamkla psací stůl a vyjeli jsme do osmého patra. Drmolila celou cestu výtahem a po chodbě, přesvědčujíc mne o tom, jak je to výhodné bydlení, jak je dům skvěle postavený a jak jsou všichni jeho obyvatelé, šťastni.

Odemkla dveře a široce je otevřela. Následovala mne do všech pokojů a neustále hovořila. Konečně jí došla nit'. „Nuže... nechcete se na něco zeptat?“

„Půdorys je účelný. Vybavení vypadá docela přijatelně. Ale z nábytku, koberců a tapet se mi dělá nevolno, Jeannie.“

„Naše výstavní byty dělal velmi drahý architekt.“

„Hrůza.“

„Mnoha lidem se to skutečně líbí.“

„Hrůza.“

„Dokonce jsme několik prodali i s nedotčenou výzdobou, tak jak ji vidíte. Dokonce na tom zákazníci trvali.“

„Pořád hrůza.“

„A já si myslím, že je to absolutně ohyzdné, a také se mi z toho zvedá žaludek. Je to příliš sladké. Cukrová vata a bonbóny. Hrůza.“

„Máte nějaký byt, který by nebyl takto zřízený?“

„Dole v pátém. Pojd'te.“

Sjeli jsme tři patra dolů. Byt byl dokonale čistý a absolutně prázdný. Odemkla posuvné dveře, vyšla na balkón a opřela se o zábradlí.

„Budou-li odpovědi na mé další otázky rozumné, Jeannie, mohla by mít má kamarádka zájem, za předpokladu, že jí neukážete ten byt v osmém patře.“

Kladl jsem potřebné otázky. Jde o dlouhodobý pronájem, nebo o skutečné vlastnictví s individuálním podílem na pozemku? Kolik činí ročně daň? Kolik stojí smlouva o údržbě? Jaká jsou v ní opatření proti nárůstu cen? Kolik stojí elektřina? Bude byt pronajímán v případě, že ho nebudeme používat?

„Kolik bytů tady je?“

„298 včetně ateliérů.“

„Kolik neprodaných?“

„Ach, velmi málo, skutečně.“

„Kolik?“

„No... Harry by mi prořízl hrdlo, kdybych to někomu prozradila. Ale vy jste můj chirurg, mám jizvu, kterou to mohu dokázat. Máme jich ještě třicet šest. Já jsem tady měsíc a půl, mám bezplatný pobyt v jednom z modelů a padesát dolarů týdně. Mezi námi, prodali jsme dva byty.“

„Takže Harry Broll trpí?“

„Bude tady žít vaše přítelkyně sama, Traversi?“

„Bude to pro ni spíš jen příležitostný byt. Jinak žije na Panenských ostrovech v St. Kitts. Často sem přijíždí a uvažuje o koupi bytu. Myslím, že by ho použila tak čtyřikrát do roka, pokaždé ne déle než týden, dva. Mohla by ho půjčovat přátelům. O peníze jí nejde.“

Jeannie udělala smutný obličej. „To je dobře. Přivedete ji někdy?“

„Pokud nenajdu něco, co by se jí víc líbilo.“

„Nezapomeňte, tato plocha stojí 55.950 dolarů. Kompletní s barevně laděnou kuchyní s...“

„Já vím, drahoušku.“

Zamkla dveře a sjeli jsme dolů. Pohlédla na hodinky. „Hm. Můj dlouhý, vyčerpávající pracovní den už skončil před deseti minutami. Přečtla jsem polovinu knihy, napsala čtyři dopisy a byla operována na třísku.“

„Chtěl bych vám ještě předepsat jeden lék, paní Dolanová. Je-li zde někde poblíž záchranná stanice, mohl bych vás tam vzít, koupit potřebnou dávku a ujistit se, že si ji opravdu dáte.“

Pohlédla na mne stejně jako na samém začátku, zamyšleně a nezúčastněně. „No... v obchodním středisku, za supermarketem je restaurace Monty's Lounge.“

5. KAPITOLA

Restaurace u Montyho nebyla žádnou stinnou slují. Byla světlá, prosluněná a hlavně hlučná. Teracová podlaha, oranžové stolky, hluk smíchu a řečí, pozdravy, cinkání ledu. Ahoj, Jeannie. Čau, Jeannie, bylo slyšet, když jsme si razili cestu ke stolku pro dva u zadní stěny. Bylo jasné, že to je místo na ‚jednu rychlou‘ poté, co zavřou kanceláře a obchody v nákupním středisku. Byly zde zastoupeny spořitelny a banky, pojišťovny, salóny krásy a jiné speciální obchody.

Když dorazila servírka, zeptala se: „Jako obvykle, Jeannie? Ou-kej, a co pro vašeho přítele?“ Ukázalo se, že Jeannino ‚obvyklé‘ je vodka s tonikem, přítel si objednal pivo.

V tomto hlučném a nenuceném prostředí se Jeannie úplně uvolnila a přirozeně si povídala. Ona a její kamarádka Betsy přišly na Floridu v polovině ledna z Columbusu v Ohio, aby si tady vyřídily rozvody. Jejich manželství se rozpadla. Pracovala předtím pro reklamní agenturu, ale tady v Lauderdale nic podobného nesehnala. Betsy byla zubní sestra, ale tu práci nenáviděla, protože at' si koupila jakékoliv boty, pořád ji bolely nohy. Manžel Betsy byl městským hasičem, manžel Jeannie účetním.

Zdála se být na svou přítelkyni Betsy naštvaná. Bylo mezi nimi nějaké napětí a mělo něco společného s Harrym Brollem. Pokusil jsem se zeptat, ale vyhnula se odpovědi. Místo toho se mne zeptala, co dělám já. Řekl jsem jí, že jsem námořním záchranářem.

Nakonec jsem podstoupil to riziko, že jsem řekl: „Jestli se mé přítelkyni bude byt líbit, uvidíme, co se dá s Harrym Brollem podniknout. Doufám, že vám nevadí, když ho někdo pomlouvá. On je tak nafoukaný, nepříjemný, domýšlivý osel, že mi bude potěšením pozorovat, jak daleko dolů s cenou půjde.“

„Říkal jste, že jste přátelé, McGee!“

„Řekl jsem, že ho znám. Vypadám jako člověk, který potřebuje přítele, jako je on?“

„A vypadám já jako žena, která by pro takového muže ráda pracovala?“

Potřásli jsme si nad stolem rukama na znamení souhlasu, že oba máme lepší vkus. Potom mi řekla, že vkus Betsy Bookerové je trochu pochybný. Má totiž už dva měsíce s Brollem poměr.

„Bydlely jsme s Betsy ve dvou ložnicích ve čtvrtém patře na straně k dálnici, ale ona si postupně odstěhovala své věci do jedné jeho ložnice v šestém patře. Asi ji bolely nohy z toho věčného oblékání, svlékání a zase oblékání a přecházení skoro celé budovy.“

„Mrzí vás to?“

„Možná, že to zní trochu mrzutě. Ale spíš mě zlobí to, že je tak pitomá. Ona je skutečně pěkná blondýnka s bezva postavou a prostě asi není zvyklá žít bez mužského. Nejde ani tak o sex. Betsy prostě potřebuje mít v noci někoho vedle sebe, někoho, koho slyší dýchat. Vymýšlí si podivné historky o tom, jak se všechno vyvine dál. Říká, že on brzy vydělá velké prachy na nějakých pozemkových akcích, a protože paní Brollová ho opustila, že jistě dostane rozvod a ožení se s Betsy.“

„Copak by to tak nebylo možné?“

„S ním? Nikdy!“ řekla a vysvětlila mi, jak neměla ráda Harryho pohledy a jak si ho prověřila. Jejím zdrojem informací byl domovník v obytné budově. Minulého listopadu, když byl dům dokončen, vzal si Harry Broll byt číslo 61. Měl tam instalován telefon, neuvedený v seznamu. Nedostával tam žádnou poštu.

„Je jasné, o co mu šlo,“ řekla Jeannie. „Svět je plný manželů jeho typu. Domovník řekl, že asi týden poté se tam nastěhovala nějaká kanadská dívka. Harry míval dlouhé polední přestávky. Ale musel někde udělat chybu, protože jednoho dne před vánocemi přijela paní Brollová a vnikla dovnitř, když Harry odcházel. Bylo kolem toho hodně křiku. Jeho žena ho opustila, i když Harry se té dívky zbavil. Potom se Harry vystěhoval ze svého domu a usadil se v tom bytě. Betsy jednou jeho dům viděla. Vzal ji tam, aby se jí pochlubil. Potvrdila, že je veliký a krásný. Ani by v něčem takovém nechtěla bydlet.“

Prohlásila, že dva drinky už stačí. Zaplatil jsem účet, vyvedl ji ven a představil jí *Miss Agnes*. Jeannie byla mým staříčkým rollsem tak nadšená, že jsem ji musel zavést do Pompano Beach a zpátky. Vysadil jsem ji naproti Casa de Playa. Chvilí jsem rozmýšlel, zda ji

mám požádat, aby se o mně nezmiňovala Betsy, protože ta by o tom zase mohla povědět Brollovi a pobláznit ho ještě víc. Ale pak jsem si řekl, že škoda nebude příliš velká.

Pohlédla na mne rychlým, kosým, poloplachým pohledem, který říkal něco jako ‚uvidíme se ještě?‘. Zjistil jsem, že bych se s ní rád ještě jednou setkal. Řekli jsme si srdečné a konspirativní sbohem. Prošla mi před autem, počkala na vhodnou mezeru v provozu a pospíchala přes cestu. Rozhodl jsem se, že její nohy nebyly zase *tak* hubené. Rudohnědé vlasy měly živý lesk. Na druhém chodníku se otočila a zamávala. Její úsměv byl docela dobře viditelný.

Když jsem zaparkoval *Miss Agnes*, bylo už tma. Šel jsem k molu F na kotviště 18 a provedl rituální kontrolu všech lan, upevnění *Muñequity*, opírající se o *Srdcovou sedmu*, a všech odrazníků, zda jsou na správných místech, aby bránily vzájemným nárazům.

„Nepředstírej, že neslyšíš klepat moje nohy, ty hrubý a líný čubčí synu,“ řekla kysele Jilly, sedící na homí palubě.

Vyšel jsem nahoru, natáhl k ní ruku, ale ona uhnula. „Na co jsem zapomněl, ženská?“

„Na Townsendovy. Říkala jsem ti přece, že jsem to přijala za oba. Copak už si to vůbec nepamatuješ?“

„Co jsme tedy přijali?“

„Drink na palubě *Wastrel* a večeři na břehu. Jsou tam na přístavišti 66. Staří přátelé, drahý. Ona je ta tlustá malá ženská s pravými diamanty.“

„Ach ta?“

„Už si nic nepamatuješ, že?“

„Vypadá to tak.“

„Pospěš si, převlékni se a můžeme se k nim přidat při večeři. Ale prosím tě, ne tak neformálně, jak jsi byl na té mé party, ano?“

„To je ta ženská, co nepřestávala mluvit o svých problémech – se služebnictvem? Bez ohledu na to, o čem byla řeč?“

„Ano. To je Natálie. A Charles špatně slyší a nechce si to přiznat. Odmítá si také koupit to elektronické naslouchátko. *Prosím tě*, pospěš si, Travisí.“ Přiběhla ke mně a těsně se ke mně přitulila. Velmi pěkně voněla, byla pružná a dychtivá. „Čím dříve půjdeme, nej-

dražší, tím dříve budeme moci opustit jejich společnost a vrátit se sem a udělat si svou vlastní párty.“

Plácl jsem ji po zadečku a poprosil: „Jdi napřed a omluv mne.“

„Au. To bylo surové, opravdu. Budeš brzy?“

„Jilly, miláčku. Já ty lidi vůbec neznám. Nemám s nimi o čem mluvit a oni nemají o čem mluvit se mnou.“

„Ale jsou to moji přátelé! Nedovolím ti být krutý k mým přátelům. A nezapomeň, přijal jsi pozvání!“

„Ty jsi je přijala.“

„Ale předpokládala jsem, že budeš...“

„Ode mne nemůžeš nic očekávat, Jilliano. Odpusť, že jsem zapomněl. Lituji, že jsi tu musela tak dlouho na mne čekat. Tak jdi si ke svým přátelům a dobře se bav.“

„Myslíš to vážně?“

„Proč bych ti neměl přát dobrou zábavu?“

„Měla jsem ji mít s tebou, ty mizero.“

„Je mi to líto, Jilliano. Já chodím na párty jen tehdy, když mám ty lidi rád.“

Seběhla po vnějším žebříku, přeběhla molo a zmizela ve tmě. Já jsem sešel do kajuty, rozsvítil pár světel, namíchal si drink, přejel palcem sloupec kazet, vybral si Eydie, zasunul ji do magnetáku a upravil hlasitost.

Eydie mě již častokrát uspokojila ve stresových situacích. Bez viditelné námahy podává totálně profesionální výkony. Je až neuvěřitelně dobrá. Dokáže zpracovat a podat i ten nejhorší materiál. Bylo s ní zacházeno špatně – angažmá na správných místech v nesprávný čas a na nesprávných místech v pravý čas.

Umí všechny styly, a to ještě o trochu lépe než specialisti. Možná, že pro další generaci budou staré desky a pásky s Eydie sběratelským cílem, protože je prostě bezvadná.

Tak jsem se pohodlně usadil v křesle a naslouchal jejímu hlasu, provázenému triem Los Panchos, jak zpívá mexické milostné písně dokonalou mexickou španělštinou. Probouzela ve mně nepatrnou vzpomínku na to, jak pěkně mi moje irská lady voněla a chutnala.

Mnoho dobrého přichází vniveč. Chtěla by dát řád mým nespokojeným návykům. To nepůjde. Kdybych chtěl nějaký řád, žil bych v

domě s dřevem obkládanými stěnami, měl bych 2,7 dětí, psa, kočku, usměvavou ženu, dvě auta, jistý plán na penzi a rentu, hendikey sedm a těžce bych dýchal.

To ví jen Pán Bůh, kolik povinností by mě čekalo, kdybychom žili na Panenských ostrovech. Zazpívej mi, Eydie. Ztratil jsem krásnou ženu.

Přes hudbu jsem zaslechl zvuk svého výstražného zvonku. Rozsvítil jsem všechna světla a uviděl mžourajícího Meyera. Opět jsem tedy světla zhasl a vpustil ho dovnitř. Nemohl jsem si dovolit mít puštěnou Eydie jen jako pozadí, a tak jsem vyměnil pásek s ní za něco bezvýznamného a ztišil zvuk na minimum.

Meyer poznamenal: „Byl jsem tady asi před hodinou a zastihl jsem tady jen krásnou a nazlobenou ženu, vystrojenou, která měla někam jít a neměla s kým.“

„Dej si zpátečku. Rozhodla se jít sama.“

„To si myslím.“

„Jsem bezcitný, sobecký bastard, a ona se mnou skončila.“ Vrátil se s nápojem, posadil se a řekl: „Říká se, že kroužek v nose ti vadí jen první týden a pak už si ho ani neuvědomuješ.“

„Pokud někdo nezatáhne za provaz.“

„Ach, to by asi bez dobrého důvodu neudělala.“

„Na čí straně, sakra, jsi?“

„Ona se vrátí.“

„Na to nesázej.“

„Když je řeč o penězích...“

„Harry Broll?“

„Ano. Měl jsem dlouhý, únavný den. Mluvil jsem nejméně se dvaceti lidmi a musel jsem hodně lhát. Dalo by se to shrnout asi následovně, i když je to směsice dohadů a předpokladů. Harry Broll je malá až střední ryba v mašinérii SeaGate, Inc. Jsou v ní kanadské peníze, převážně od quebeckého finančníka Dennise Waterburyho, a americké peníze ze syndikátu v New Yorku, který má prsty i v jiných pozemkových obchodech. Potřebují Brolla, protože zná dobře místní poměry, kontakty, právní zkratky atd. Jde o soukromou společnost, která chce prodat podíly i veřejnosti. Cena ještě nebyla pevně stanovena, ale bude se pravděpodobně jednat o takových šestadvacet,

sedmadvacet dolarů za akcii. Většina akcií bude nabízena společností, ale asi jedna třetina současnými podílňíky. Harry by měl prodat asi sto tisíc akcií.“

Důvod pro dlouhé zapísknutí. Starý dobrý Harry se dvěma a půl miliony před zdaněním už je něco, čemu je záhodno věnovat pozornost.

„Kdy by měl zbohatnout?“

„Fiskální rok končí posledním dnem tohoto měsíce. Firmou, která provádí audit, je Jensen, Baker and Company. Zřejmě dostanou finanční záruku od Fairmonta. Slyšel jsem, že je to čistý obchod, a že po skončení auditu dostanou souhlas od komise SEC vydat prospekt.“

Hleděl jsem na něj. „Prospekt?“

„Víš, co je to předběžný prospekt?“

„Ty myslíš ten papír, který ti říká víc, než tě zajímá, o vydání nových akcií?“

„Ano. Je to prospekt bez ceny akcií nebo bez data jejich vydání. A je to úplné prozrazení naprosto *všeho* o společnosti, o původu ředitelů, jak se dostali k akciím, na jaké opce mají nárok, a v jakých bankovních čacích byli namočení. Někdy je to velmi zajímavé čtení.“

„Je pěkné vidět starého známého, jak zbohatne a bude si moct dovolit mnoho alimentů.“

„Když se společnost přihlásí, stává se velmi tajnůstkářskou, Traviši. Otevřená ústa dokáží potopit i velké finanční loď.“

„Co asi může chtít od Mary podepsat? Říkal, že by to mělo chránit jeho zájmy v SeaGate.“

„Nemám ani ponětí.“

„Nemohl bys to zjistit?“

„Mohu se pokusit. Asi bude nutno zajít do West Palm. Tam jsou správní kanceláře SeaGate. Tam se dělá audit a začínají velmi brzy, aby vše dokončili do konce dubna. Mohlo by být užitečné zkusit něco vymámit z lidí Jensena a Bakera. Možná, že by promluvil i někdo ze SeaGate. Co jsi dnes dělal celý den ty?“

Vyprávěl jsem mu to. Bylo to složité a většinou šlo o marnění času a úsilí, tak jsem se omezil jen na podstatné.

Potom jsem se dostal ke své hlavní otázce. Už hodinu se mi převalovala v hlavě a bylo by mi potěšením sdílet to trauma s někým dalším.

„Máme tady roztržitého manžela, Meyere. Říká, že neběhá za ženskými. Ta Kanadanka byla výjimkou, velkým omylem. Chtěl, abych řekl Mary, že by byl rád, kdyby se vrátila. Že spolu pojedou na pěknou cestu. Je tak vyděšený a rozčilený, že na mne vytáhne pistoli a pokusí se mne zabít. Řekněme, že by se mu to podařilo. Pak by mu jeho dva miliony byly k ničemu. A nic by mu nepomohl ani návrat Mary. Oukej. Uklidil svou Kanadanku do bytu číslo 61 ve svém Casa de Playa a právě tam ho Mary načapala. Harry se té dívky zbavil. Mary se nějaký čas tváří ponuře a pak ho opustí. On ji chce získat zpátky. Chce jí poslat zprávu mým prostřednictvím, protože si myslí, že ji mohu přesvědčit. Ona se tedy vrátí domů a najde dům zavřený. Ví, že má ještě jeden byt. Tak půjde tam a najde ho pěkně zabydleného s jednou blondýnkou jménem Betsy Bookerová. Nějaké námitky?“

„Hmmm. Předpokládejme, že ta Bookerová žije s Brollem v jeho bytě a že známky její přítomnosti jsou tak početné, že je není možno zlikvidovat po krátké výstraze. Když tedy přišel Broll za tebou, tak buď si byl dokonale jist tím, že se Mary k němu nechce vrátit, nebo že se vrátit nemůže. Nebo, možná, kdyby se Mary mohla vrátit a rozhodla se k tomu, že má vybudovaný poplašný systém, který mu poskytne dostatek času na to, aby se zbavil té Bookerové, a možná i na to, aby se vrátil zpátky do Blue Heron Lane. To by znamenalo, že ví, kde ona je, a že na ni má spojení. V každém případě bylo v jeho návštěvě u tebe mnoho pokrytectví. Muž, hrající nějakou úlohu, nepřestane uprostřed hry jenom proto, aby někoho zabil ze žárlivosti. Takže se dostáváme k závěru, který není zvlášť uspokojující. Předpokládáme, že to myslel zcela upřímně, ale že je příliš spokojený se současným uspořádáním svého života, než aby uvažoval o tom, jak snadno by mohl ztratit svou druhou šanci u Mary.“

„Tak hloupý snad zase není. Hloupý, to je, ale ne *tolik*.“

„Logika nám prikazuje počítat se všemi alternativami.“

„A počítal bys dnes s maďarskou večeří?“ zeptal jsem se.

„Počítal a akceptoval.“

6. KAPITOLA

Způsob, jak najít Mary, je stejný, jako najít kohokoliv jiného. Pomocí přátel a sousedů. A trpělivostí. Přes její zvyky s nákupy, penězi, lékařem, zubařem, byrokratické formuláře a zprávy. A s ještě větší trpělivostí.

Snažíš se rekonstruovat události z doby před čtyřmi roky a snažíš si vzpomenout na jména, místa a lidi, kteří by mohli být vodítkem. Objevíš, čím Mary byla, a z toho pak možná odvodíš, kde je.

Abychom tedy něčím začali, byla přítelkyní Tiny Porterové. Tak navštívme Tinu a Freddieho. Mary přijela z Rochesteru ve státě New York. Původně to mělo být jen na návštěvu, ale potom si našla vlastní byt. Měla nějaké peníze, nějaký druh příjmů. Nemusela pracovat. Přijela sem, protože měla právě po otřesném a špinavém rozvodu. Rozhodnutím soudu přijala zpět své dívčí jméno. Mary Dillonová.

Tichá, mladá žena. Všichni jsme ji měli rádi. Pomalu se vzpamatovávala. Potom se něco stalo. Co to jen bylo?

Nakonec jsem si vzpomněl. Tina Porterova přišla jednoho odpoledne na *Sedmu* a ptala se mne, zda bych nemohl dohlédnout na Mary. Freddie že má nějaké speciální posláním v Bogotě a Tina že by jela s ním, ale jen v případě, že někdo dohlédne na Mary. Událost, která ji rozrušila, byla smrt jejího bývalého manžela při havarii před několika dny. Za deštivé noci sjel někde u Rochestru ze silnice a narazil do stromu.

Pamatuji si vážnou tvář Tiny, když mi říkala: „Laciná psychologie, McGee. Myslím si, že Mary měla utkvělou představu o tom, že jednoho dne její Wally dospěje, vrátí se k ní a že budou mít novou svatbu, takovou, jakou si přála poprvé. Když se teď zabil, tak už k tomu nikdy nedojde. Snaží se to vydržet, ale je to velmi sveřepý případ. Vadilo by ti to moc? Ona ti věří. Dokážeš s ní promluvit.“

Tak jsem s Mary trávil dlouhé chvíle. Procházky po pláži, ježdění sem a tam, poslouchání muziky. Ale i když se smála, nebylo jisté, zda se to nezvrhne v pláč. Neměla chuť k jídlu a ztrácela na váze. Každý nápoj byl pro ni tvrdá rána.

Navrhl jsem plavbu bez cíle. Vypadnout odtud. Bez jakéhokoliv cíle. Mary už věděla, že nejde o pokus dostat ji co nejrychleji do po-

stele, protože kdybych to měl na mysli, mohl jsem už dávno využít příležitosti. Souhlasila bez velkého nadšení, ale za předpokladu, že ponese svou část nákladů a že se bude podílet na pracích na palubě.

Po dvou týdnech se skutečně začínala vzpamatovávat. Z počátku spávala dvanáct až čtrnáct hodin denně. Potom začala i jíst. Její apatičnost se změnila v novou energii. Už se dokázala smát, aniž by se zase rozplakala.

Jednoho dne, když jsme kotvili asi dvanáct mil severně od Marathonu, mezi nějakými bezejmennými ostrůvky, jsem rozebral, vyčistil, promazal a opět složil malou *Sea Gull* a ona se ve svěžím větru projížděla v blízkosti lodě. Když se vrátila na palubu Sedmy, byla ošlehaná větrem, opálená, slaná, šťastná a žíznivá. Před tím, než se odešla osprchovat, přinesla mi jedno pivo. Řekla mi, že už se dlouho necítila tak dobře. Cinkli jsme si skleničkami a připili na šťastný den. S úsměvem se mi dívala do očí a náhle se v jejích očích něco změnilo. Něco cvaklo. Rozšířily se v malém úleku a překvapení, potom změkly a ztěžkly. Hlava byla najednou příliš těžká pro její štíhlý krk. Také její ústa změkla. Vyslovila mé jméno, aniž by vydala hlásku. Vstala a opustila mne pomalým a kolébavým krokem a odebrala se dolů. V několika okamžicích, bez jakékoliv výstrahy, se zjevilo uvědomění, výzva a souhlas. Pamatuji si, jak jsem rychle upevnil kryt na malý motor a rozhodl se, že vyzkoušet ho mohu i později. Dole mne očekávala žena a bylo co oslavovat – krásný den, příjemnou plavbu a hlavně naprosté zotavení.

Tak ještě jednou, zkusme Tinu a Freddieho Porterovy. Už je tomu dávno, samozřejmě. Prohrabával jsem zásuvku, kam odhazuji lístky a dopisy. Našel jsem jeden dopis, starý asi rok. Adresa v Atlantě. Telefon na informace v Atlantě. Potom přímý telefon do domu Porterových. Výkřiky nadšení, potom zklamání nad tím, že nejsem v Atlantě. Freddie právě odešel do práce. Ona musela uklidnit děti a pak se vrátila k aparátu.

„Mary? Bože, Trave, myslím, že naposledy jsem o ní slyšela o vánocích. Napsala jen krátkou poznámku na zadní stranu novoročního pozdravu. Zdála se být pěkně deprimovaná, tak jsem jí napsala, ale nedostala odpověď. Co se děje? Proč ji hledáš?“

„Začátkem ledna opustila Brolla.“

„To mne moc nepřekvapuje. Nikdy jsem nepochopila, proč si ho vlastně vzala. Ani poprvé toho Wallyho. Některé ženy mají zvláštní nadání vybrat si vždy toho nepravého. Jako když si některé berou pokaždé alkoholika. Ale... Myslela bych, že se s námi nebo s tebou spojí. Ale znáš ji. Nechce být nikomu přítěží.“

„A co její rodina?“

„No, existovala její matka v Rochesteru a ta před dvěma lety umřela. To bylo vše. Nedovedu si představit, koho by ses mohl zeptat. Ale přece musela mít nějaké přátele. Sousedy nebo něco.“

Už mi ničím nemohla přispět. Chtěla, abych jí dal vědět, až Mary najdu, a taky abych přijel k nim do Atlanty a vyprávěl jim všechny novinky o všech lidech kolem moře.

K návštěvě sousedů v Blue Heron Lane jsem nemohl použít svého dodávkového rollse. Neexistují báhorky, které se hodí k tomuto vozu. A hospodyně jsou dnes velmi podezřívavé. Mají ve dveřích malá kukátka a domácí telefony a malá poplachová tlačítka, která mohou stisknout, jsou-li příliš nervózní. Serióznost má zásadní význam. Jen nic excentrického.

Tak jsem si půjčil důstojný plymouth od Johna Dowa, oblékl vyžehlené kalhoty, sako a důvěryhodnou kravatu. Nesl jsem černou aktovku na zip a tucet svých navštívenek. Jsem Travis McGee, zástupce ředitele CDTA, Inc. Není to lež. Meyer založil tuto společnost před několika lety a udržuje ji v aktivitě placením nepatrné roční daně. CDTA neznamená vůbec nic. Meyer si vybral tato písmena proto, že se mu zdálo, že by mohla něco znamenat.

Svým vážným, upřímným a důvěryhodným způsobem jsem chtěl toho pátečního horkého rána omráčit sousedy pěkným šekem, který musím doručit paní Brollové, jako vyřízení jejího odškodného, a potřebuji její podpis o převzetí. Použil jsem jeden z Meyerových šeků. Zněl sice na skutečný účet, jenže tento účet nebyl aktivní a nebylo na něm víc než nějakých dvanáct dolarů. Ale modré šeky působí dobrým dojmem. Meyer si u jednoho přítele půjčil stroj na vystavování šeků a po krátké debatě jsme se shodli na částce 1.093,88 \$.

„Dobrý den, madam. Opravdu vás nerad obtěžuji, ale možná, že byste mi mohla pomoci. Jmenuji se McGee, tady je má vizitka. Mám

šek s loňským odškodněním pro paní Brollovou a potřebuji od ní podepsat převzetí. Jejich dům však vypadá, jako by odjeli na delší cestu nebo se odstěhovali nebo co. Nemohla byste mi poradit, kde bych paní Brollovou našel?“

Nebyla to dlouhá ulice. Tři krátké, zakřivené bloky. Velké parcely, některé z nich prázdné. Přímo na Blue Heron Lane to nebylo více než 25 domů. Dům Brollových byl uprostřed středního bloku na levé straně ulice. Za domy se táhl vodní kanál.

Choval jsem se docela logicky. Zaparkoval jsem před vchodem Brollových, zazvonil a pak jsem zkoušel sousedy, ty nejbližší nejdřív.

„Vůbec vám nepomohu. My jsme se sem nastěhovali před třemi týdny z Omány a ten dům je pořád prázdný a podle sousedského chování všech kolem by mohly klidně být prázdné i všechny ostatní, pokud se mne na to ptáte.“

„Táhněte pryč. Neotvírám nikomu. Odejděte.“

„Paní Brollová? Někdo říkal, že šli od sebe. Ne, my jsme se s nimi nepřátelili. Nemám tušení, kde byste ji mohl najít.“

U čtvrtých dveří jsem zabral.

„Myslím si, že byste se měl zeptat paní Dressnerové. Holly Dressnerové. Ona se s paní Brollovou pořád navštěvovala, ranní kávička a tak dále. Je to tam ten další dům, číslo 29, jen jestli bude doma. Ale asi bude, neslyšela jsem ji couvat.“

Po druhém zazvonění už jsem to chtěl vzdát. Zvonek bylo slyšet až ven. Žádná reakce. Potom se ozval telefon, upevněný na hrubě opracované cypřišové desce vedle dveří. „Kdo je to? Jen probiha stůjte a mluďte normálně. Jestli se přiblížíte k mikrofonu a začnete křičet, nebudu rozumět ani slovo.“

Odrecitoval jsem svou roli a dodal, že žena odvedle mně ji doporučila. Chtěla vědět, zda mám vizitku, a musel jsem jí ji podat štěrbinou pro dopisy. Bylo mi divné, proč je jako bez dechu.

Bylo slyšet řetízky a zámky, potom se otevřely dveře a ona mě pozvala dovnitř. Měla na sobě těsně upnutý župan až na podlahu se širokými žlutými a bílými pruhy. Její krátké blond vlasy byly nasáklé vodou. „Byla jsem v bazénu. Každodenní program. Pojďte na terasu. Na sezení v obýváku jsem moc mokrá.“

Byla to podsaditá žena se širokými rameny a úzkým pasem. Měla opálenou, pihovatou tvář, jasnou a dobře naladěnou, bledé řasy a obočí, hezké oči. Terasa byla zastíněná a většinu prostoru zabíral velký bazén. Terasu oddělovala od obývacího posuvná skleněná stěna. Terén za květinovými záhony se svažoval k malému betonovému molu, kde kotvil malý člun s baldachýnem.

Vyzvala mne, abych si sedl proti ní u litinového stolku se skleněnou deskou.

„Zkuste to ještě jednou, McGee. Pomalu. To je ten šek?“

Vzala šek do ruky, držela ho ve spuštěné paži a poslouchala mou historku. „Odškodnění za co?“ zeptala se.

„Paní Dressnerová, politikou společnosti je neprobírat nároky za nehody a jejich vyrovnání. Jistě chápete proč.“

„Pane McGee, mohu vám položit osobní otázku?“

„Samozřejmě.“

„Jak se opovažujete přijít na mne s takovým žvástem?“ Hleděl jsem na její milou tvář a veselý úsměv. Nad tímto úsměvem však byly tvrdé oči hráče pokeru. „Já ... já vám nerozumím.“

„Vraťte se k Harrymu a řekněte mu, že ani tohle na mne neplatí. Za co mě má? Copak jsem nějaký idiot? Sbohem, pane McGee.“

„Tady nejde o Harryho, jde o mne.“

„Tak kdo, k čertu, jste vy?“

„V jak těsném vztahu jste s Mary byla?“

„Velmi, velmi, velmi těsném. Stačí?“

„Víte, co s ní bylo, když se zabil Wally?“

Civěla na mne. „Sesypala se. Zbláznila.“

„A nějaký muž ji vzal na cestu lodí?“

„Správně. A podle toho, jak o něm mluvila, měla sdílet domácnost raději s ním než s Harry Brollem.“

„Téměř jsem o tom vážně uvažoval.“

„Vy?“

„Travis McGee. *Srdcová sedma*. Plavba podél západního pobřeží až k Tampa Bay. Naučil jsem ji ovládat loď, číst mapy a navigovat.“

Opřela si bradu o pěst a zvědavě na mne hleděla. „Bylo to to jméno. Vy, hm? Tak proč ty blbinky s vizitkami a šekem? Když jste věděl, že jsme přítelkyně, proč jste nezačal čestně?“

„Neviděl jsem ji a nemluvil s ní více než tři roky, Holly. A nevyskakujte na mne, já znám jen vaše jméno a nic z toho nevyvozuju. Dala mi tip sousedka.“

„Otravoval jste všechny sousedy?“

„Vždy jen po jednom. Mary je... silně rezervovaná. Hodně toho skrývá. Nespřátelí se s někým jen tak snadno. Ale lidi potřebuje, a tak jsem si myslel, že musela mít v sousedství kamarádku. Přítelkyni, ne známou. Jasně?“

„Jasně, McGee. Káva a slzy. Většina žen mi jde na nervy. Mary ne. Ale... pořád ještě z vás nemám ten správný pocit. Abych měla jistotu. Mohl by to být nějaký trik. Chtěla bych se vás na něco zeptat, ale nemohu přijít na nic, co byste nemohl znát od Harryho.“

„On se ji pokouší najít.“

„Tak vy to víte. Ten hajzl se to pokoušel vytřást i ze mne.“

„Kdy to bylo?“

„Před pár týdny. Byl celý uplakaný. Trval na tom, že já musím vědět, kde Mary je.“

„A víte to?“

„McGee, já vím, proč ji chce Harry najít. Chce, aby se vrátila k němu, cosi podepsala a žila spokojeně dál.“

„Mohl by to být pro ni velký šok, kdyby se vrátila.“

„Proč?“

„Našla by dům prázdný a šla by hledat Harryho do Casa de Playa, kde on náhodou žije na hromádce s rozvádějící se blondýnou jménem Betsy Bookerová. V bytě číslo 61.“

V jejím výrazu jsem se nevyznal. „Ano?“

„Není to tam, kde ho Mary načapala s tou Kanad'ankou?“

„Pouze dva lidé vám to mohli říct. Nebo tři. Harry, Mary nebo Lisa – ta kanadská děvka.“

„Chyba.“

„Co neříkáte.“

„Mám to od Betsyiny nejlepší kamarádky, Jeannie Dolanové, také z Columbusu, která zase má část přímo od Betsy a část od do-

movníka. Jeannie a Betsy se střídají u prodejního pultu v Casa de Playa.“

Viděl jsem, že to pochopila. „Tak mi pomozte. Ten hajzl Harry, Ježíši Kriste! Jak já to vidím, tak Lisa nebyla první. Byla jen první, se kterou ho nachytala. Je to politováníhodný bastard.“

„Jak se to Mary dozvěděla?“

„Myslí si, že to byla některá z dívek v jeho kanceláři nebo některá, kterou propustil, která se mu chtěla pomstít. Někdo jí zavolal. Ta osoba na druhém konci šeptala. Mary říkala, že to bylo strašidelné, ale naprosto k věci. ‚Paní Brollová, váš muž najal byt číslo 61 ve své nové budově pro Lisu Dissatovou a dnes se chystá na dlouhou polední přestávku, aby tam mohl zajet a přefiknout ji.‘ Mary tam tedy zajela, někde se schovala, než přijel a šel nahoru. Vyjela pak také do šestého patra a čekala, až se dveře otevřou a on bude vycházet. Rychle přiběhla ke dveřím, rozrazila je, prolétla kolem něho a našla ta nahatou Kanadanku, jak se chystá k odpolednímu spánku. Myslím, že chvíli se tam ozýval nějaký hysterický křik.“

„Harry se potom té své přítelkyně zbavil?“

„Vystěhoval ji hned následujícího dne. Zpátky do Kanady, to alespoň řekl Mary. Přiznal se jí se svou smutnou historkou. Musel nedávno jet do Quebecu na obchodní jednání s kanadskými partnery. Musel diktovat nové smlouvy. Poslali mu do hotelu sekretářku. Pracovali dlouho do noci. Byl příliš unavený na to, aby jasně uvažoval. Byla pěkná a ochotná. Tak to šlo všechny tři dny, pokud tam byl. Pak se vrátil. Za dva dny nato mu telefonovala z jeho kanceláře v Miami. Opustila svou práci a vydala se za ním na Floridu. Mary řekl, že zatímco se pokoušel přimět ji k návratu do Kanady, umístil ji do toho bytu. Myslím si, že to byla těžká práce, ji přesvědčit. Měl na to víc než měsíc. To je nějakých dlouhých obědů a večerních konferencí.“

„Ale Mary ho opustila až pátého ledna.“

„To vám řekl Harry?“

Zasmál jsem se. „Ten mizera to také zkoušel ze mne vytrást. A také začal plakat.“

„Takže vy ji hledáte pro něj?“

„Mohu vám položit tutéž osobní otázku, jako jste položila vy mně?“

„Oukej, oukej. Omlouvám se. Proč tedy?“

„Sám pro sebe. Snad pýcha. Harry si myslí, že kdyby měla skutečné problémy, že by přiběhla za mnou. A čím víc o tom přemýšlím, tím se mi to zdá logičtější. Ledaže by...“ náhle jsem se zarazil. „Co se děje?“

„Kdy jste říkala, že tu Harry byl?“

„Ach, před dvěma týdny.“

„Dokážete si vzpomenout přesný den?“

„Počkejte, podívám se na kuchyňský kalendář a uvidíme.“

Když se vrátila, řekla: „Před necelými dvěma týdny. Bylo to v pondělí ráno, pátého dubna.“

„Někdo prý mu řekl, že mne viděl s Mary druhého. Samozřejmě se mýlil. Proč by tedy chodil za vámi, místo za mnou, když byla viděna se mnou.“

„Třeba o tom nebyl informován před tím, než přišel ke mně.“

„Ale také možná, že vás chtěl přinutit k přiznání, že se nastěhovala ke mně, nebo něco takového. Ale jaký je v tom rozdíl? Jednal, jako kdyby neuvažoval.“

„Mary uvažovala o tom, spojit se s vámi. Seděla u mne v kuchyni a uvažovala nahlas, jestli by měla. To bylo po tom, co se rozhodla vzít roha. Potom se však rozhodla, že by bylo lepší mít nejprve chvíli sama pro sebe. Myslela jsem, že vám napíše. Je to už víc než tři měsíce.“

„A píše vám?“

„Nesnažte se být příliš mazaný, McGee.“

„Oukej, víte tedy, kde je?“

„Ano.“

„A je v pořádku?“

„Nemám důvod domnívat se opak. Kdybych já byla na jejím místě, vychutnala bych si pořádně všechen ten čas. Čím dál od Harryho, tím líp.“

„To je vše, co jsem chtěl vědět, paní Dressnerová. Že je v pořádku. Potřeboval jsem to slyšet od někoho, komu mohu důvěřovat.“

„Hej! Kazíte mi zábavu. Musíte přece ze mne páčit celou tu historku. Nebo aspoň se o to pokusit.“

„Harry potřebuje vědět, kde je, ne já.“

„Příteli, nehodlám si vás dva zaměňovat.“

„Tak Mary je daleko odtud. A užívá si. Je to tak?“

„Dostala jsem pár komických pohlednic.“

„Věřím vám. Jsou lidé, kterým věříte, a lidé, kterým nevěříte. Mně už ta vědomost stačí.“

Vypadala smutně. „Všichni mi věří. Vše se odráží v mé tváři. Mohla bych dělat špióna. Hej, sedněte si. Ani jsem vám nic nenabídla. Kávu, čaj, pivo, něco alkoholického? Nebo dokonce oběd?“

„Ne, děkuji.“

„Věřte mi, jsem ráda, že se tu někdo ukázal. Je to dnes jeden z těch dnů, kdy se dům zdá být nějaký pustý. David – můj muž – odjel na celý týden. Vráti se zítra, možná v poledne. Každý měsíc mě opouští na týden i déle. Naše dvě děvčata jsou zase tenisoví nadšenci, takže v takovémto počasí se ani neukážou. Hodně Mary postrádám, opravdu. Mohl byste alespoň vypít šálek mé hrozné kávy. Předstírat, že je vynikající, a já vám povím, kde je Mary. I když to ani nepotřebujete vědět.“

Přinesla kávu z kuchyně. Jak se tak pohybovala, uvolnil se jí pásek na županu, a když se naklonila, aby mi nalila kávu, župan se jí najednou rozevřel. Rozlila trochu kávy, zoufale po něm sáhla, postavila konvici, upravila se a pevně župan převázala. Tvář pod pihami měla rudou. Bylo zřejmé, že to neudělala úmyslně.

„Někteří lidé jsou osamělí pijáci. Já jsem osamělý nahatý plavec.“

„To je jen věc zvyku,“ odvětil jsem.

Vzala papírové ubrousky, utřela rozlitou kávu a dolila můj šálek. Posadila se a hleděla na mne se sešpulenými rty. Nakonec řekla: „Děkuji.“

„Za co?“

„Za to, že jste si neudělal závěry, za které bych se na vás ani nemohla zlobit. Vykládám vám o tom, že manžel je na cestách, holky že hrají tenis a že jsem opuštěná. Naléhám na vás, abyste zůstal na kávu, a potom málem spustím župan na zem.“

„Některé dny už jsou takové.“

„Líbí se mi na vás, jak se dovedete usmát, aniž byste pohnul ústy. Vše je v očích. Mary říkala, že jste pěkný chlap. Velký a opálený

a sedřený. Ale jste větší a opálenější, než jsem si vás představovala. Vraťme se k Mary. Musela to být hrozná scéna v Casa de Playa. Otrásl jí to. Přátelství je přátelství, ale když dojde na velká citová rozhodnutí, stejně přáteli neporadíte, co dělat. Během vánoc, a vlastně větší část prosince, trávila hodně času tady u mne. Umožnila jsem jí hodit všechno na mne. Uvažovala nahlas, hádala se. Hrála obě strany. Mně stačilo říkat ,hm'. Ale dalo se poznat, která strana vítězí. Nakonec prohlásila, že kdyby neměla už jeden rozvod za sebou, že by určitě od Harryho odešla. Byl to samozřejmě pošetilý důvod, jen se vyhnout dvojímu rozvodu, což by si mohli lidé vykládat jako její osobní selhání. Ale nakonec se rozhodla ho opustit a všechno si to dobře v klidu promyslet. Stejně všechno vypadalo na to, že o rozvod přece jen požádá. Vyčkávala jsem, až se opravdu rozhodne, vyptávala jsem se jí na různé věci, aby se mohla ve svém postoji ujistit. Nakonec jsem jí řekla i o jistém problému, který jsem já osobně s jejím manželem měla. Jednou jsme byli na nějaké párty tady v ulici a trochu pod parou jsme se vraceli my čtyři – Brollovi a Dressnerovi – domů. Zastavili se u nás ještě na šláftručk. V novinách tenkrát stálo, že budou padat hvězdy, a já jsem to chtěla vidět. Zhasli jsme světla na terase a já jsem se natáhla na lehátko vedle bazénu, právě tady, abych mohla pozorovat nebe nad sebou. David odešel do kuchyně namíchat nápoje, Mary však změnila své přání a šla za ním mu to sdělit. Harry seděl na lehátko blízko mne. Najednou se na mne převálil, přilepil se svými prokouřenými ústy na moje, svým velkým břichem mě přitlačil na lehátko a začal mi svou prackou hrabat pod sukně. Chvilí jsem byla v šoku, ale pak se mi podařilo mrsknout sebou a shodit ho v šatech do bazénu. Obrátili jsme to v dobrý vtíp. On prohlásil, že vstal, zakopl a spadl do vody.

Když jsem to Mary vyprávěla, měla na mne vztek, že jsem jí to neřekla už dříve. Vysvětlila jsem jí, že jsem to neřekla ani Davidovi, protože ten by Harryho zabil. Teď, když už se rozhodla, jí to říct mohu. Upřímně řečeno, měla jsem v úmyslu posílit její rozhodnutí opustit navždy toho mizeru. S těmi penězi, které měla, to pro ni nebyl žádný problém. Bylo jich dost, myslím si, a v hotovosti. Nechtěla, aby ji mohl Harry vystopovat podle kreditních karet nebo osobních šeků. Říkala mi, že už ho nechce ani vidět, ani slyšet. Rozhodně ne

na dlouhou dobu. Jednou odpoledne jsme tady spolu seděly, byl takový teplý den na začátku ledna, a prohlížely prospekty, které získala v nějaké malé cestovní kanceláři, kde ji neznali. Chtěla jet na ostrovy. Rozhodly jsme se, že nejlépe vypadá Grenada, která byla dost daleko, až dole v Západní Indii, téměř tak daleko jako Trinidad. A tak ta cestovka rozeslala dálnopisy a faxy a zajistila jí takové velmi přepychové místo – Spice Island Inn. Poslala mi odtamtud asi čtyři nebo pět těch legračních pozdravů. Letecky šly celý týden! Je to skutečně vzdálené místo.“

„Harry mi řekl, že zmizela pátého ledna. Že se vrátil z práce a že byla pryč.“

„Myslím si, že to byl náhlý impuls. Nezamýšlela odjet dřív než ve čtvrtek nebo v pátek. Toho odpoledne jsem byla většinou pryč. Možná, že se chtěla rozloučit. Myslím si, že asi jela autem do Miami a do odletu zůstala v nějakém hotelu nebo motelu.“

„Není mi jasné, co mohla podniknout se svým autem.“

„Předpokládala bych, že ho nechala stát na letišti.“

„Tam to stojí dva a půl dolaru na den, takže dnes by to už dělalo dvě stě.“

„McGee, ta dáma se rozhodla cestovat první třídou. Tak to bývá, když se ženské zblázní.“

„Co by mohl Harry chtít od ní podepsat?“

„Nemám nejmenší tušení.“

„Dobrá káva.“

„Dejte pokoj. Chutná jako hrušková voda.“

Vyprovodila mě ke dveřím. Šla napřed, opřela se zády o dveře a podívala se na mne tázavě. „Pořád se divím, McGee. Vypadá to, že se ženete do neštěstí. Ty vizitky, ten směšný šek a všechny ty řeči.“

„Nic velkého, Holly. Ty vizitky a šeky byly v kredenci. Někdy musím lidi uhánět. A tak se naučíte pracovat s tím, co funguje.“

„Proč lidi uháníte?“

„Prokazuji přátelům laskavost.“

„To je vaše hlavní práce?“

„Opravdu nevím, jak bych na takovou otázku odpověděl.“

Povzdechla si. „No dobře, myslela jsem si, že bych mohla ten problém vyřešit pro Mary. Nikdy si nebyla schopna představit, co vy vlastně děláte.“

„Záchranářského poradce.“

„Jistě, jistě.“

Když jsem se ohlédl, stála na domovních schodech, paže zkřížené na prsou. Vlasy jí už začínaly vysychat a trochu se kudrnatit. Zasmála se a zamávala. Byla to statná, zdravá žena s velmi přátelským úsměvem.

7. KAPITOLA

Ten pátek odpoledne jsem byl na pláži už kolem třetí. Pár minut před čtvrtou se dostavil Meyer. Rozložil si na zem ručník, posadil se a povzdechl si hlasitěji než surf před námi nebo než provoz na silnici za námi.

Pobíhalo tam devět mrštných děvčat, kupodivu nedoprovázených houfem kluků, která spolu na tvrdém písku v pění vln hrála nějakou hru. Měly improvizovanou hůl z vyplaveného dříví, nafouknutý velký míč, jedno družstvo ve vodě, druhé na břehu. Úkolem bylo odpálit míč přes hlavy plavajících... nebo přes hlavy těch na břehu... těžko říct, faktem však zůstává, že to představovalo hodně běhání, křiku a týmového ducha.

„Hejno husí?“ řekl Meyer.

Byla řada na mně. „Co takhle kroužení kočiček?“

„To není špatné. Hm. A co honička holčiček?“

„No dobře, vyhráls. Ty vždycky vyhraješ.“

Zamyšleně se škrábal na své zarostlé hrudi a usmíval se svým medvědí úsměvem. „Oba jsme vyhráli. Jsme na pravém místě v pravý čas. Všechna únava z dlouhého, náročného a marného dne se rychle vypařuje. Meyer je usmířený. Hrejte si, mladé dámy, protože od této chvíle už pro většinu z vás bude život méně radostný.“

„Vyrostou, zvážní a nastanou problémy?“ zeptal jsem se. „Proč tomu tak musí být?“

Jedna z hráček pohlédla k pláži, krátce zamávala a odběhla do vody chytit žlutý míč.

„Jedna z mých voliček,“ prohlásil Meyer.

„Jsi nechutný stařík.“

„Máš nechutnou mysl, McGee. Já bych se toho dítěte nedokázal ani dotknout. Ale upřímně řečeno, myslím na ni. Pěkná, co?“

„Skvělá.“

„Její jméno je Kincaid a ani neznám její křestní jméno. Všichni ji znají jako Bumbříčka. Má neuvěřitelnou chuť k jídlu. Přednáší ekonomiku na Yale. Docela chytrá. Její otec pěstuje tabák v Connecticutu. Jezdí se dvěma dalšími děvčaty v pět let starém porsche. Toto léto se chystá pracovat v butiku na nějaké výletní lodi. Má do-

ma psa jménem Rover, protože to je dnes ,in‘ jako jméno pro psa. Měla známost, která náhle skončila, a teď říká, že na dlouhé roky nemá o muže zájem. Dřív hrávala tenis, ale teď dává přednost...“

„Tak to už stačí, Meyere.“

„Myslím, že mávala na někoho za námi.“

„Co?“

„Já jsem ji v životě neviděl. Jen jsem sesmolil dohromady věci, které mi řeklo několik jiných mladých dívek.“

„Ty jsi pil?“

„Ne, ale kdybys měl chuť...“

Děvčata zahodila hůl a odběhla po pláži na sever. Jedna z nich držela pod paží velký žlutý míč. Meyer prohlásil: „Dnes se mi nedařilo, Traviši. Jen pár drobností. Dennis Waterbury je třicátník, korektní, inteligentní, houževnatý, rychlý, neúprosný – a dokonale poctivý. Když dá své slovo, dodrží je.“

„Poslouchej. Podařilo se mi...“

„Nech mě dokončit. Cena Harryho Brolla za jeho sto tisíc akcií byla deset dolarů za kus a tyto peníze, stejně jako peníze ostatních, byly vloženy do získání pozemku, do přípravy staveniště, vybudování cest, inženýrských sítí, zpracování odpadků a tak dále. Dobrá příležitost pro Brolla strčit nohu mezi dveře u lidí, jako je Waterbury. Ale aby to mohl udělat v tak velkém měřítku, musel se asi pěkně zadlužit. Vložit milion a shrábnout dva a půl. Šance je vynikající, riziko celkem nízké.“

„Co se týče Mary, já...“

„Nepodařilo se mi objevit, co by musela podepsat. Rozhodně nemusí nic podepsat v souvislosti s akciemi. Jsou na jeho jméno. Ona v jeho obchodních papírech nefiguruje.“

„Mary je živá a zdravá a žije na Grenadě.“

„Ve Španělsku?“

„Ne, na tom ostrově.“

„Chlapče. Ta ve Španělsku se vyslovuje ,Grenáda‘. Ten ostrov se vyslovuje ,Grenejda‘. Tu výslovnost zkomolili Britové, jako u všech jmen.“

„Tys tam někdy byl?“

„Ne.“

„Ale znáš ten ostrov?“

„Ne, jen náhodou vím, jak se vyslovuje. Někde se musí začít.“

„Pojdme si zaplavat.“

Asi po deseti minutách mě Meyer padesát metrů od břehu zastavil, aby se zeptal: „Jak se ti to podařilo všechno zjistit, když Harry to nedokázal?“

„Našel jsem jedinou osobu, která to mohla s jistotou vědět, kromě cestovní kanceláře. Sousedka, která prokázala svůj dobrý vkus tím, že nemá ráda Brolla. Chvíli si myslela, že mě poslal Harry. Obměkčil jsem ji. Vaří příšernou kávu.“

„Harry se také pokoušel dostat z ní nějaké informace?“

„Ano, asi před dvěma týdny. Se slzami v očích. Bez revolveru, ale drsně. Říkala, že měla dojem, že to z ní zkusí vydusit.“

Meyer přikývl a odplul se zvednutou hlavou tím pomalým a důstojným stylem, kterým mi připomínal tuleně.

Když jsem vylezl z vody, seděl už zase na ručníku a vypadal velmi nedůtklivě, což je u Meyera dost neobvyklá nálada.

„Něco tě trápí?“

„Trápí mě nelogické akce a nelogické city, Traviši. Jeho žena odešla před třemi měsíci. Co takhle prověřit konta, kreditní karty?“

Vysvětlil jsem mu situaci se svěřeneckým fondem a výběrem v hotovosti, aby ji manžel nemohl tak snadno vystopovat.

„Proč se trápí?“ zeptal jsem se ho. „Já jsem spokojen. Víme, kde je. Kdoví, jak Broll zpanikaří.“

Přešli jsme spolu most, mhouříce oči proti zapadajícímu slunci. „Myslím, že na tom nezáleží,“ řekl Meyer.

„Na čem nezáleží?“

„Co se s kým stane. Vezmi si auta, McGee. Podívej se na lidi v autech, na lodích, na pláži, ve vodě. Všichni spěchají ke svému úmrtnímu oznámení přesně stejnou rychlostí. Tlustá děcka, staré ženské jako ještěrky a krásné mladé s dlouhými, zlatými vlasy. A já a ty, McGee. Tikající čas přímo do hrobu, dokud nebudou všichni žijící stejně mrtví jako staří Římané. Jedinou neznámou, a nepodstatnou, je, jak dlouho každý jednotlivec svou neměnnou rychlostí pocestuje.“

„Bože, Meyere. Musím ti koupit večeři.“

„Dnes ne. Dnes není můj šťastný den. Asi si otevřu nějakou konzervu, sám se projdu a půjdu brzy do hajan. Není třeba otravovat večer ještě někomu dalšímu.“

Odešel a ani se neohlédl. Občas se mu to stává. Ne příliš často. Zvláštní veselá nálada následovaná ponurou černou depresí. Byl to Meyer, jakého vídám jen zřídka.

Páteční večer. Připravil jsem si drink, vysprchoval se, oblékl, doplnil drink. Mezitím se setmělo a zvedl se vítr. Cítil jsem neklid. Rozvažoval jsem kam jít, komu zavolat, když se náhle objevila Jillian.

Chovala se upjatě a řekla, že se cítí hrozně mizerně. Pohlédla na mne se dvěma dokonalými a efektivními slzami, zachycenými na dolních řasách, a s chvějícími se ústy. Společnost u Townsendů byla zoufale nudná, opravdu. Neměla mne nutit tam jít. Neměla mě do ničeho nutit. Teď už si to uvědomuje. Už to nikdy neudělá, nikdy. Opuště mi, Travis, drahoušku, prosím tě. Cítím se tak opuštěná a tolik se stydím, atakdále, atakdále.

Když jí bylo oduštěno, vrátil se jas do jejích očí a slzy byly rychle zažehnány. Sváteční nálada. Musela si být usmířením jistá, přinesla si i zubní kartáček a kartáč na vlasy. A vše nezbytné, co žena potřebuje.

Ráno přelo a na duben nezvyklý déšť dopadal na stěny vedle široké kapitánské zmuchlané a rozházené postele.

„Má tvá přítelkyně nějaké problémy?“

„Kdo?“

„Ta ctnostná vdaná přítelkyně, samozřejmě.“

„Ach ta. Ne, je v pořádku. Ukázalo se, že se skrývá před manželem. Odjela na Grenadu.“

Zvedla hlavu. „Opravdu? S Henrym jsme tam byli při naší první větší plavbě na *Jilly III*. Je to vynikající oblast. A kotviště jachet v St. George je přímo nádherné. Potkáš tam lidi odevšad, skutečně.“

„Bydlí v hotelu Spice Island Inn.“

„Pěkně drahý. Je tam sama?“

„Pravděpodobně.“

„Mohla by se dostat do řady delikátních nepříjemností. Je-li jen zpola atraktivní, nebude tam sama. Vzduch je plný vůní koření a

parfémů. Je to pohádkově erotický ostrov. Pořád tak teplý a líný, s pálivým sluncem a s kopci, džunglemi a plážemi. Je to blízko rovníku, víš?“

„To jsem nevěděl.“

„No, je to tak. Nezdá se ti, že bychom se tam měli jednoho dne vypravit?“

„Snad.“

„Nezdáš se překypovat nadšením.“

„Je mi líto.“

„Jdeš spát, ty chudinko?“

„Ale ne s tebou.“

„Myslíš toto? Ach, to je jen nějaký reflex. Miláčku, když už nemáš starost o svou přítelkyni, nemohli bychom v úterý nasměrovat *Jilly* k domovu? Během pondělí bych obstarala zásoby.“

„Co říkáš? V úterý? Možná.“

„Ty neposloucháš, co říkám.“

„Jsem trochu roztržitý.“

„Jsi ještě něco jiného.“

„Co ode mne očekáváš?“

„Předpokládám, že kdybychom se na to soustředili, že bychom se mohli zapsat do Guinnessovy knihy rekordů. Je to příjemné? Pěkný déšť mě vždycky činí velmi smyslnou.“ Po chvíli se zasmála.

„Co je na tom komického?“

„Ach, myslela jsem na to, že bychom mohli jet na Grenadu v období dešťů, drahý.“

„Ha ha ha.“

„No... *mne* to pobavilo. Když se cítím tak božsky, směji se prakticky všemu. Někdy úplně bez důvodu.“

Neobvyklá studená fronta, která před sebou hnala déšť, přešla v sobotu odpoledne. Jillian se vrátila na *Jilly III*. Říkala, že musí před úterním odjezdem zařídit spoustu věcí. Prý se vrátí v neděli, někdy odpoledne.

Když odešla, opět jsem zamkl, osprchoval se a hluboce usnul. Probudil jsem se až v deset večer, vypil pár litrů vody, snědl kus sýra a opět zalehl.

Probudil jsem se v neděli ve čtyři ráno a zdálo se mi, že někdo chodí po palubě. Uvědomil jsem si, že se mi něco zdálo. Snažil jsem se ten sen zachytit, ale zmizel příliš rychle. Ale hladina adrenalinu mi stoupla natolik, že už nebyla naděje na další spánek. Srdce mi boučalo a skákalo. Nohy se trásly. Vyčistil jsem si zuby, natáhl džíny, tenisky a starý šedý svetr a vyšel na palubu.

Velmi klidná noc. Ani vánek nezafoukal. Byla tak hustá mlha, že blízká přístavní světla měla kolem sebe kola a vzdálenější byla jen mléčně zsinalá. Mohl jsem slyšet pomalý pohyb vln a jejich nárazy na písek. Plavidla na obou stranách *Sedmy* byla napůl zahalena mlhou.

Potom jsem v dálce uslyšel kvílení pneumatik a ošklivý náraz. Po pár minutách bylo slyšet sanitku.

Tak přestaň myslet na zbytečnosti, McGee, a zamysli se nad tím, o čem přemýšlet nechceš, totiž o luxusní budoucnosti s bohatou vdovou.

Vylezl jsem na horní palubu, zašel dopředu, skrčil se za volant a položil zkřížené nohy na přístrojovou desku.

Ten starý počestný Kubáнец celý problém zjednodušil tím, že řekl, že morální akt je takový, po němž se cítíte dobře. A naopak, cítíte se mizerně po aktu nemorálním. Ale co s aktem, který není ani morální, ani nemorální? Jak se mám po něm cítit?

Dokonale se k sobě hodíme. Na obou stranách je dostatek ovládnání, takže správné načasování není problémem. Umí mě potěšit. Ví, jak to zintenzívnit. Mám na ní všechno moc rád. Opravdu se dokážeme vydrápat až na vrchol, a když na druhé straně spolu přepadneme, je to skutečně dlouhý pád a přistaneme tak dobře a tak omámení, jak jen milenci dokážou. Hodně se nasmějeme. Rádi se spolu potom držíme. Děláme košilaté vtipy. Má hodně tělesné nenasytosti a ve mně nalézá vyhovujícího partnera. Ve své vděčnosti vyvíjí mimořádné úsilí o rozmanitost. Takže co?

Můj nos vypadá v zrcadle příliš velký a kůži mám posetou žilkami. Trochu cením zuby. Její vůně lpí na mém těle. Mám pocit odškrtnutí něčeho na dlouhém seznamu. Něčeho dobře a poctivě udělaného, co bude muset být dobře a poctivě děláno po zbytek našich let, protože tak zní úmluva.

Co s tím, když se necítíte ani dobře, ani špatně? Když máte jen pocit, že to bylo tentokrát uděláno, a uděláno poměrně dobře, a že později se ten bimbající kus masa opět ztopoří a že to bude chtít a bude schopen udělat stejně dobře jako posledně? Se zběhlostí, rozhodností, trpělivostí, pochopením, silou a dovedností? Není souložením stejně dobrým krácením času po zbytek života jako kterákoliv jiná činnost? Vzpružuje tělo, je to přiměřená fyzická námaha a dvěma lidem dělá dobře.

Jestli se nechopím příležitosti, využije ji někdo jiný.

Jsem přetažený. Říká to Meyer a říkají to i má střeva ve chvějících se útrobách. Staří zápasníci s býky, kteří poznali slavné arény, pohrdají malými vesnickými koridami, protože vědí, že když se jim nevyhnou, že tam zemřou – a že býk, který jim vyrve kouřící střeva do písku, bude ubohé zvíře bez klasy, důstojnosti nebo stylu.

Stejně obyčejné zvíře jako Harry Broll.

Změnil jsem polohu, vytáhl z kapsy klíče a jeden zasunul do příslušného otvoru na palubní desce. Je to takový námořnický tik, zapnout proud bez nastartování, prostě jen zkontrolovat stav paliva, nabití baterie. Když jsem se naklonil, mohl jsem v bledém světle měřáky přečíst.

Možná to není jen žena. Tato žena. Nebo zabíjení času. Je to možná vědomí bezstarostných let, kdy by se jen užívalo.

Kdo se dozví, že existuješ? Koho to zajímá?

Počkat! Co se ode mne očekává? Vymyslet slogan, který si napíše na transparent a ponesu v průvodu? Ale průvod je skupina a já nejsem skupinový živočich. Myslím si, že dav, ať už dělá cokoli, je nejnižší formou žití, která vždy zavání možnou vraždou. Mohl bych si na svůj transparent napsat několik hesel a nést ho prázdnými ulicemi.

AŤ ŽIJE ŽIVOT. ZLIKVIDUJTE VŠECHNY MALÉ I VELKÉ KŘIVDY. NECHEJTE VŠECHNY BÝT, AŤ SI TO DĚLAJÍ PO SVÉM. ZMAR BOLESTEM. SNIŽTE ŽIVOTNÍ ÚROVEŇ. OBEJDĚTE SE BEZ PLASTŮ. ROZBIJTE SERVOMECHANISMY. ZASTAVTE HRABIVOST. ZANECHTE

HÁDEK A PŘIVIŇTE DĚTI K SOBĚ. MILUJTE LÁSKU, NENÁVIŇTE NENÁVIST.

Ponesu svůj transparent a budu si pohvizdovat mezi zuby a mávat na děvčata na chodníku, pozorující toho blázna s nápisem.

Ode mne se očekává, že vezmu kartáč a mýdlo a půjdu vydrhnout ten širý špinavý svět?

Když nedokážeš změnit všechno, proč se nepokusit změnit aspoň kousek, McGee?

Onoho mlhavého rána zazářila odpověď přímo nad mou hlavou. Velká žárovka se žhnoucím vláknem, stejně jako za oněch starých časů v Boca Grande v Edisonově paláci.

Protože, ty starý tupče, když přestaneš drhnout v tom malém prostoru, který je ti na dosah, když se vzdáš iluze, že děláš nějaké dobro, začneš se cítit jako teď. Jillian Brent-Archerová je jen jiné jméno pro vzdání se své absurdní, samolibé morálky, a když se jí vzdáš, budeš se cítit skvěle, chlapsky, bezpečný, a ten mírný frajer-ský úsměv se stane nesnesitelným.

Nikdy se nebudeš mít moc rád, McGee, takže tu malou oblíbenost je nutno zachovat. Když se staneš potřebným hostem v domě a posteli Jilly, stane se z tebe něco, čím nejsi.

Uchováš si křehkou sebeúctu tím, že Jim dáš větší šanci provětrat ti lebku nebo ti zakroutit krk. Byly nějaké drobné scénky s Jilly, ale ta následující bude tou nejpamátnější.

Tak Mary Brollová je v pořádku. A v předním podpalubí Sedmy je za dvojitém trupem schována pěkná částka v hotovosti. Ale bylo by pěkné vyrazit a hledat oškubané holuby a pročistit ten kousek světa a získat jejich peří zpátky – alespoň polovinu. Jít na střelnici, zajít mezi cílné, na chvíli se vztyčit a čekat, jestli tě trefí mezi oči. Jestliže minou, možná se ti nervy spraví, ty podvodný rytíři.

8. KAPITOLA

V neděli jsem se ještě necítil dost silný na to, abych se postavil předpokládanému vzteku Lady Jillian. Potřebovala mě na palubě k drinku až v pondělí večer. Času dost, řekl jsem si.

Meyer přišel na palubu *Sedmy* v pondělí asi o půl jedenácté. Já jsem se v té době trestal za své nedávné smyslové excesy leštěním zanedbaného kování na palubní desce, používaje nějaký nový zázračný šmejdl, který nebyl o nic zázračnější než ten starý.

Bez úvodu řekl: „Telefonoval jsem svěřeneckému oddělení Southern National Bank and Trust Company a požádal spojovatelku, aby mi dala někoho, kdo by mi mohl sdělit číslo svěřeneckého účtu. Když se ozvala jiná dívka, řekl jsem jí, že se jmenuji Forrester a že pracuji pro Merrill Lynchovou. Dál jsem jí řekl, že jsme dostali dividendy, které zřejmě měly být zaslány na svěřenecký účet paní Mary Brollové. Chtěl bych upozornit New York a poslat šek, ale abych zabránil dalším zmatkům, rád bych znal číslo svěřeneckého účtu a jméno úředníka, který tento účet spravuje. Mary Dillon Brollová, 21 Blue Heron Lane, atd. Nechala mě chvíli čekat, pak se vrátila a sdělila mi, že číslo účtu je TA 5391 a příslušným úředníkem je pan Woodrow Willow.“

„To je zajímavé, ale...“

„Požádal jsem ji, aby mne přepojila na pana Willowa. Když jsem ho dostal, představil jsem se správným jménem a řekl mu, že jsem osobním přítelem paní Brollové, která mi svěřila, předtím než odjela na cesty, že on spravuje její účet TA 5391. Řekl, že to je pravda. Zdál se být rezervovaný, jistě správně. Řekl jsem mu, že mě paní Brollová požádala, abych jí poradil ohledně přeskupení jejích účtů, aby přinášely maximální zisk, protože očekávala nějaké možné změny ve svých osobních záležitostech.“

„V poslední době se stáváš velmi prohnaným, Meyere.“

„Prosím tě, přestaň ležít ty budíky a dívej se na mne. Děkuji.“

Pak začal být podrážděný a namítl, že oni jsou dokonalé schopni poskytovat všechny nutné investiční porady. Řekl jsem mu, že to vím, a že právě proto ho volám. Samozřejmě že jim nechci brát jejich

autoritu a odpovědnost. Řekl jsem také, že už rady neposkytuji, leda starým přátelům a samozřejmě bez honoráře.

Řekl jsem také, že ženy bývají často zmatené způsobem, jakým jsou svěrečné účty zakládány. Řekl jsem, že jsem ze všeho pochopil, že má volnost jednání, aby se mohla rozhodnout, co chce koupit a prodat a tak je řídit. On zase řekl, že tomu opravdu tak bylo. Znělo to nostalgicky, jako kdyby si přál, aby to nebyla pravda. Já jsem zase řekl, že jsem se snažil s ní spojit, abych jí objasnili své nápady, než je půjde diskutovat s ním. Řekl jsem, že její manžel mi nebyl schopen pomoci. Jejich dům je zavřený a její sousedé neví, kam odešla. Zeptal jsem se, zda by mi nemohl pomoci on. Řekl, že mu volala začátkem ledna, že přišla a vyzvedla všechny úroky a dividendy, pěknou částku, a že mu oznámila, že na měsíc nebo na šest týdnů odjíždí. Ještě neví kam. Řekl, že by mi rád pomohl.“

„Na měsíc nebo šest týdnů?“

„Ano. Před více než třemi měsíci.“

„Třeba se rozhodla zůstat déle, kdo ví.“

„To říkal i Woodrow Willow. Říkal, že byla pěkně rozčilená, když za ním přišla. Řekl, že si dovedl představit, proč uvažovala o nezávislém příjmu. Na což já jsem odvětil, že maximalizace příjmu by jí samozřejmě umožnila žít pohodlněji, ale u tak mladé ženy je důležitá i ochrana proti inflaci.“

„Zabralo to?“

Meyer se lišácky usmál. „Váhal a bylo slyšet harašit jeho stolní kalkulačku. Potom mi sdělil, že při jejím majetku, reinvestovaném do cenných papírů, by měla příjem před zdaněním mezi pětadvaceti a sedmadvaceti tisíci. A já jsem řekl, že bychom raději měli uvažovat v hladině osmnácti až dvaceti nebo, v případě významných alimentů, uvažovat o osvobození od daní. On řekl, že by ho těšilo si se mnou o tom pohovořit, ale že by k tomu samozřejmě potřeboval její svolení. Řekl jsem, že to si uvědomuji. On zase řekl, že očekává, že o ní v krátké době uslyší, rozhodně před koncem měsíce. Traviši, už jsem na něj nemohl dál tlačit.“

„To je jasné. Mohl to ukončit každou chvíli. Dostal jsi toho z něho dost. Gratuluji.“

„Napnul jsem všechny síly a rozhodl se zariskovat. Řekl jsem: ‚Ach ano, musí podepsat ty věci panu Brollovi.‘ Chvilí váhal a pak řekl: ‚Je to pro ni nevýhodné dostavit se osobně. Takže mi řekla, co od ní pan Broll chce. Jde o něco, co už jednou udělali dříve a co bylo proplaceno. Musel jsem jí dát podepsat směnku. Půjčka byla později schválena komisí i radou. Značná půjčka, garantovaná jejím majetkem, s jí podepsaným pověřením, abych uložil výnosy a půjčky na osobní účet pana Brolla. Datum účinnosti půjčky bylo patnáctého dubna, minulý čtvrtek. On požaduje fondy před koncem měsíce. Ona mne požádala, abych všechno připravil, ale nepokračoval, dokud se ona se mnou nespojí a neřekne mi, zda pokračovat, nebo zničit všechny podepsané doklady a na celou záležitost zapomenout. Proto čekám, že se se mnou brzy spojí.‘ Trávíš, pamatuji si, jak jsi mi radíval, že štěstí je třeba pomoci, když se ubírá tvým směrem. Tak jsem mu řekl, že jsem slyšel, že Broll je velmi znepokojený, aby dostal tu směnku a podepsané pověření, takže si dovedu představit, že je s ním ve styku. Pan Willow se velmi unaveně zasmál. Říkal, že o panu Brollovi slýchá téměř trvale. Řekl také, že nevidí žádný důvod mu prozradit, že všechno už je podepsáno a že se jen čeká na pověření od paní Brollové. Měl jsem dojem, že Harry se ho pokoušel zstrašit a že pan Willow se vzepřel. Potom si zřejmě uvědomil, že už mi řekl víc, než měl. Dalo se vycítit, jak se stáhl. Tak jsem mu skočil do řeči a řekl, že vlastně dokumenty nejsou podepsány, dokud ona neprohlásí, že podepsány jsou. Do té doby je to jen schválená úvěrová linka, a že když ona ji nebude chtít využít, nemusí. Řekl jsem mu, že jednal úplně správně, a doufám, že jsem ho přesvědčil, že nepracuji pro Brolla.“

Otočil jsem se na sedátku a podíval se na Meyera.

„Zdá se mi, že jsi příliš aktivní v záležitosti, které nerozumím. Nevíme přece, jestli mu Mary ty peníze dát chce, nebo nechce. Víme, že je na Grenadě, víme, že on se dře a ona si pravděpodobně užívá. Víme, že Harry se stává tak zoufalý, že se přestává ovládat. Ani nedokáže jasně uvažovat. Ty dokážeš?“

„Odešla před více než třemi měsíci. Harry žije tak, jako by ani její návrat neočekával. Ty si myslíš, že by se s tebou spojila, kdyby

měla potíže. Nespojila se. Kdo ji viděl odjíždět? Kterou cestovní kancelář použila?“

Hrábl jsem do své paměti a něco vylovil. Běhalo to tam pořád dokola. Rozprostřel jsem to před nás. „Meyere, jednou za té památné plavby jsme nakoupili zásoby a dostali mnoho jakýchsi zelených známek. Myslím si, že to bylo v Boca Grande. Namočily se nějak a slepily dohromady. Mary je ve vodě zase rozlepila a usušila je mezi papírovými ubrousky. Potom sehnala knížku na ty známky a všechny je tam vlepila. Meyere, ona nevyhodila ani ty zelené známky. Jiná věc. Trávili jsme hodně času co nejdál od přístavů, lodní dopravy a zvuků pobřeží. A ona pořád vypínala generátor, klimatizaci, dokonce i malý tranzistorák. Dokázala udělat fantastická jídla ze zbytků včerejších zbytků. Ale není lakomá. Kdybys ji požádal o poslední desetník, půjčila by si někde dva dvacetníky, aby ti mohla půjčit padesátník. Ale je tím posedlá – ,neplýtvej ničím, nic nechtěj‘. Dělal jsem si z ní kvůli tomu legraci. Nevadilo jí to. Ale ani ji to nezměnilo. Holly Dressnerová mi řekla, že Mary měla v plánu nechat auto na letišti v Miami. Oukej. Ale platila by Mary dva a půl dolaru denně na neurčitou dobu? Devadesát dnů je dvě stě dvacet pět dolarů. To není Mary. V žádném případě. Zjistila by si poplatky, vrátila se, ujela pár mil a dohodla se někde u benzinové pumpy nebo na nějakém parkovišti a na letišti se odvezla taxíkem.“

„Pokud by měla čas.“

„Jestli se nějak zásadně nezměnila, určitě tam byla dvě hodiny před odletem, i když letenka vyžaduje hodinu. Měla by čas.“

„Takže bychom se tam měli podívat po jejím autu?“

„Holly by nám mohla říct, co vlastně hledat.“

„Travisi, nechci se dělat důležitým, ale proč prostě Mary na tu Grenadu nezavoláme? Raději bych šel dolů, vypil jedno tvé pivo a poslouchal, jak bojuješ s operátory, než abych jel do Miami.“

Uhodil jsem se dlaní do čela, pronesl pár sprostých slov a sešli jsme dolů.

Začal jsem o půl dvanácté, a než jsem se probojoval na recepci ve Spice Island Inn, byl jsem vztekem bez sebe. Bylo to rádiové spojení a zdálo se, že to nikoho nezajímá.

Nakonec jsem zaslechl slabý dívčí hlas: „Spice Island Inn. Mohu vám nějak pomoci?“ Byl to západoindický zpěvavý dialekt, kde se přízvukné slabiky objevují náhodně na nečekaných místech.

„Je u vás zapsána paní Brollová? Paní Harry Brollová?“

„Kdo? Lituji. Jaké poslední jméno, pane?“

„Brollová. Bé-er-o-el-el-o-vé-á. Brollová.“

„Ach, ano, Brollová. Není u nás žádná paní Harry Brollová.“

„A byla u vás? Odcestovala?“

„Je tady paní Mary Brollová. Je už tady několik týdnů.“

„Je z Floridy?“

„Ano, přijela z Floridy.“

„Můžete mě na ni přepojit, prosím vás?“

„Lituji.“

„Chcete tím říct, že to nejde?“

„Mám své instrukce, pane. Paní Brollová nebere zámořské hovory. Od nikoho, pane.“

„Ale to je velmi naléhavé.“

„Lituji. Mohu si zapsat vaše jméno a číslo vašeho telefonu. Nemohu slíbit, že vám zavolá. Nepřeje si být obtěžována hovory ze zámoří. Můžete mi říct své jméno?“

„Nevadí. Děkuji vám za pomoc.“

„Lituji.“ Řekla ještě něco, ale ztratilo se to v bzučivém tichu. Ozvalo se cvaknutí. Nějaký hlas řekl ,kód osmnáct, cesta přes Bahamy, přepínám‘.

Zavolal jsem: „Hej, kdokoliv!“

Bzučení zmlklo a linka byla mrtvá. Zavěsil jsem, vstal a protáhl se. „Paní Mary Brollová tam bydlí už hodně dlouho, ale nebere zámořské hovory.“

„Snad proto, že některý by mohl být od Harryho.“

„Tím se to vysvětluje, ne?“

„Snad.“

„Byl to tvůj nápad, já jsem jen zavolal. Je tam.“

„Já vím, ale...“

„Ale?“

„Známá fakta si teď protiřečí.“

„Meyere, proboha!“

„Tak poslouchej. Chce se ukrýt před manželem a vymyslí si plán. Nechce brát zámořské hovory. Kolik by jí to stálo, aby přemluvila spojovatelku a recepčního, aby ji zapírali? Deset dolarů celkem?

Určitě ne víc. Jestli je si jista, že ji manžel nemůže vystopovat, potom jediný možný hovor je od její přítelkyně Holly Dressnerové. Potom si myslím, že takový hovor by ráda přijala. Jestli to však zařídila tak, aby ji našel, potom odmítání hovoru by znamenalo, že chce, aby za ní přiletěl, a návnadou je půjčka, kterou on potřebuje.“

„Nejdřív věci zjednodušíš a pak je proklatě zkomplikuješ, Meyere. Nevím, co si o tom mám teď myslet.“

„Ani já, to je ten problém.“

„Takže stejně letíme do Miami?“

Holly byla doma a byla ochotna s námi ohledně auta spolupracovat. „Je to jeden z těch volkswagenů s tou luxusní karosérií. Ach, bože, jak jen se jim to říká?“

„Karmann Ghia.“

„Ano, to je ono. Dva roky starý. Tmavě červená limuzína. Věřte tomu nebo ne, mohu vám dát i její espézetku. Koupili jsme to auto ve stejném obchodě, takže máme stejnou sérii. Její číslo bylo o jednu vyšší než moje, tedy 1 D 3108.“

Jeli jsme do Miami v *Miss Agnes*, proboujovali jsme se zmatkem všech těch čtyřlístků na dálnici a dojeli jsme do třetího patra jedné z garáží u nového letiště. Zaparkovali jsme ji mezi dvěma fordý, takže vypadala jako matrána na rockovém festivalu. Hrozný hamburger, spolknutý příliš rychle cestou dolů, mi ležel v žaludku jako kámen.

Ukázal jsem Meyerovi, jak se náš úkol zjednodušil. Zřejmě byla v blízkosti v provozu nějaká drtírna kamene, ne příliš daleko od otevřených garáží. Čím déle zde bylo auto zaparkované, skryté před deštěm, tím víc mělo na sobě usazeného bílého prachu. A auto Mary muselo být ze všech nejbělejší.

Ramp a poschodí bylo až moc. Nakonec, v nejvyšším patře, nejdál od nájezdové rampy, jsem uviděl linie Karmann Ghia, sněhově bílé jako pocukrovaný koláč. I tabulka s číslem byla bílá, nicméně při

bližším pohledu se dal rozeznat reliéf číslic: 3108. Tři měsíce stání a hromadění prachu a parkovacích poplatků.

Meyer něco napsal do prachu na kufru. Jeden veliký otazník. Hranou dlaně jsem setřel prach z předního skla a nahlédl dovnitř. Nic, jen prázdné auto.

Policejní sedan zastavil těsně za VW. „Máte nějaký problém?“ zeptal se řidič. Jeho kolega vystoupil.

„Žádný, strážmistře.“

„Vaše auto?“

„Ne, patří přítelkyni.“

Vystoupil i řidič. „A předpokládám, že si na jméno té své přítelkyně nemůžete vzpomenout?“

Líbezně jsem se na něho usmál. „Proč si to myslíte? Auto patří paní Mary Brollové, Blue Heron Lane 21, Lauderdale. Docela určitě.“

„Milenka?“

„Pouze přítelkyně.“

„Váš kamarád k tomu nemá co dodat?“

Meyer řekl: „Nezdálo se mi, že se některou z těch otázek obrátíte i na mne. Náhodou tady mám...“

„Tak jen zvolna, ať to pochopíme.“

„Náhodou tady mám stránku z poznámkového bloku, a když si ji prohlédnete, uvidíte, že je na ní uvedeno jméno majitele a číslo i popis auta.“

Bližší policista si vzal poznámky, prohlédl si je a podal je zpátky. „Zabavení?“

„Co?“ zeptal se Meyer. „Aha, přivlastnění. Ne. Náhodou jsme tady zaparkovali, a protože víme, že paní Brollová odjela před třemi měsíci, zajímalo nás, zda své auto nenechala tady.“

Druhý policista opět nasedl do auta. Slyšel jsem jeho tlumený hlas, jak hovořil do ručního mikrofону. Chvilí čekal, pak opět vysešel. „Není na seznamu, Ale.“

„Takže jste tady zaparkovali, říkáte. Takže mi oba ukažte nějaký průkaz. Pěkně pomalu. Vytáhněte jej z peněženky. Ponechte si peněženku a podejte mi průkaz. Oukej. Ted' vy. Oukej. Ted' mi ukažte parkovací lístek. Jaký vůz?“

„Strážmistře, je to velmi starý pickup rolls royce. Světle modrý. Stojí tam v jiném...“

„Viděl jsem ho, Ale. Pamatuješ? Je to ten, jak jsi se musel vrátit, abych se podíval, má-li kontrolní nálepku.“

Konfliktní vztah se změnil na konverzaci. „Nikdo,“ řekl Al, „ale naprosto nikdo by sem nejel v takovém nákladáku pro nic za nic. Oukej. Ale k sakru, proč vás zajímalo, jestli ta žena nechala své auto zrovna tady?“

„Ani nešlo tolik o to, jestli ho tady nechala, jako spíše o to, jestli se už vrátila. Jen nás to zajímalo. Kdybychom ho nenašli, mohla ho nechat kdekoliv jinde nebo se už vrátit z cesty. Ale našli jsme ho a to znamená, že se ještě z cesty nevrátila.“

„Jestli se ještě chvíli zdrží, ušetří, jestli na to auto zapomene.“ Nasedli a bez pozdravu nebo ohlédnutí odjeli. Asi čas od času projíždějí garáže a kontrolují seznamy hledaných aut. Bylo by to dobré místo na odložení po použití ukradeného auta k nějakému zločinu. Nechat ho tady stát, přejít na vyšší nebo nižší patro a opustit letiště v taxíku. Nebo v letadle. Nebo v soukromém autě, předem přichystaném na parkovišti.

Meyer byl velmi tichý a nepromluvil, dokud jsme nedošli k *Miss Agnes*. Zastavil se a já jsem se musel k němu vrátit.

„Chceš se rozplakat?“

„Možná. Řekni, kdybys tolik toužil najít svou ženu, jako Harry, a je-li to finančně i citově tak důležité, neohlásil bys její zmizení a neposkytl její popis a popis jejího auta s číslem policii?“

„Asi ano.“

„Potom by však to číslo muselo být na jejich seznamu, nebo ne?“

„Ano, sakra, určitě muselo.“

„A protože si myslíš totéž co já a protože jsme náhodou tady, nebyla by to vhodná chvíle podívat se na letový řád, McGee?“

„Pro dva?“

„Musím dokončit svou přednášku o euroměně, která nahradila dolar. Slíbil jsem to předsedovi konference.“

9. KAPITOLA

Nastoupil jsem brzy odpoledne na let BWIA do Barbadosu, s mezipřistáními v Kingstonu a San Juanu, důkladně, i když ne viditelně, zmasakrován Jillianou. Bylo úterý a já jsem měl brázdit moře, ne vzduch.

Zbabělost je velmi podivná nemoc, přepadne tě naprosto neočekávaně. Místo nacvičovaných slov jsem se slyšel říkat: „Jilly, drahoušku, opět se vynořila ta záležitost s tou starou přítelkyní. Nechtěl jsem jet do St. Kitts s tím, že by to pořád na mně viselo. Nebyl bych schopen na to nemyslet. Potrvá to jen pár dní...“

„Drahoušku, chtěla bych, abys byl schopen soustředit se na svou práci. Mimo to, pětidenní předpověď počasí je nepříznivá. Může to dopadnout docela dobře.“

„Nebudeš mít špatnou náladu?“

„Co si o mně myslíš, drahý? To mi moc nelichotíš. Všechno svědčí o opaku, nejsem žádná stará potvora, která kudy chodí, tudy ječí a pláče a dupe nohama. Jsem už dospělá, víš? A trpělivější, než si myslíš. Čekala jsem dost dlouho na to, abych tě měla jen sama pro sebe.“

„Nemělo by to trvat dlouho.“

„Budu tě očekávat, až se vrátíš, drahý Traviši. Grenada, říkáš?“

Návyk obezřetnosti nabyt vrchu. Je to automatický reflex. Nikdy nikomu neříkej nic, co by on zase mohl říct nesprávné osobě. „Ne. Ta informace je zastaralá. San Juan.“

„Samozřejmě. Grenada musí být v této době úplně pustá. Jistě by se víc pobavila v Portoriku. Budete si spolu užívat, Traviši? Jako za starých časů?“

„Neplánuji to. Ale jeden nikdy neví.“

„No ne! Jsi nej...“

„Kladeš nesprávné otázky. Je to špatný zvyk.“

„Stejně špatný, jako zvyk dávat nesprávné odpovědi.“

Chvilí se zdálo, že špatná nálada se dostaví, ale viditelně ji zaplášila, odpustila mi a políbila mě na rozloučenou.

Nyní, pět mil nad Kubou, jsem přemýšlel, jestli by nebylo bývalo pro oba lepší, kdybych jí jasně řekl, že se nikdy nemíním stát jejím

domácím přítelem. Přemýšlel jsem o tom, jsem-li opravdu zbabělec, nebo jsem-li podvědomě jakýsi posera, který dává přednost tomu, mít něco v záloze, kdyby si to náhodou rozmyslel.

Náš kapitán, který byl nadšeným hostitelem, nás vyzval, ať se podíváme dolů na Kubu. Podle svých zásad jsem letěl první třídou, sám na sedadle u okénka na pravé straně. Bylo to letadlo British West Indian Airways a místo pro nohy je u boeingu 727 dostatečné.

Jasný a krásný den. Z výšky pěti mil vypadala geometrie obdělávaných polí na Kubě stejně jako na všech ostatních ostrovech. Pohybovali jsme se podél jižního pobřeží, mělké moře mělo stovky odstínů, od světle hnědé od písku, přes oranžovou a levandulovou po kobaltovou.

„Pane?“ ozval se jasný, mladý hlas. Byla to malá, snědá stevardka s vysokým čelem, nevinnýma modrýma očima a se záplavou lesklých černých vlasů. Její pokožka byla matná, o půl stupně světlejší než mléčná čokoláda. Byla to ta s absolutně krásnýma nohama, které jsem si všiml při nastupování. „Letíte do...“

„Barbados.“

„Ach, ano. Děkuji. Mohla bych vám přinést něco k pití?“

„Když jsem naposledy letěl s BWIA, měli čerstvou pomerančovou šťávu. Máte ji ještě?“

„Zajisté.“

„Tak s vodkou, jestli smím prosit.“

„Jistě, hned to bude, děkuji.“ Mrkla na mne a odběhla, krátká sukýnka se jí jen třepetala. Na ostrovech je to všude stejné. Konzervativní politici a bílí obchodníci se vás snaží přesvědčit, že rasismus neexistuje, že s černými i bílými je zacházeno stejně a že spolu žijí přátelsky ve šťastném porozumění.

Jste-li však pozorní, zjistíte, že čím žádoucnější práce, zvláště ženská – stevardky, pokladní v bankách, úřednice, číšnice v restauracích – tím pravděpodobněji musí být dřívějším míšením ras vybělená. Jsou samozřejmě na těchto postech i opravdu černí, ale v mnohem menší poměru, než jaký existuje v běžné populaci. Chcete-li najít na ostrovech nejčistší černé, musíte hledat mezi uklízečkami, dělníky na třtinových plantážích nebo v prádelnách. A skutečně černí při tom tvoří možná sedmdesát pět, osmdesát procent obyvatelstva

Západní Indie. Dalších dvacet procent představují různé přechodné stupně až po bílou. Bez ohledu na všechna prohlášení, čím jste světlejší, tím lépe si žijete. Nejvíce zábavy si užijí blondáci.

Zvláštním, bezprostředním a osobním důsledkem barevných předsudků na ostrovech bylo, jak se ta čokoládová stevardka s krásným nohama se mnou ztotožnila. Byli jsme oba součástí vládnoucí vrstvy. V jejích nepravděpodobně modrých očích mohlo být vážné přátelství, koketnost bez zábran.

Druhá dívka, naprosto stejné barvy, ale občanka USA a pracující řekněme pro Eastern na domácí lince, která musela těžce pracovat na svém afro-účesu, by mně obdařila úsměvem přesných rozměrů, předepsaným společností, byla by naprosto korektní, ale její oči by byly prázdné jako led, nesdělující nic osobnějšího než nepřátelství, vědomé opovržení, schopnost vidět mě pouze jako symbol útisku, ne jako živého tvora, pohybujícího se na dvou nohách po stejném špinavém světě, snažícího se prožít přisouzené mu roky s trochou laskavosti a péče.

Trochu smutné. Skutečná vina je v tom, že jsme lidskou bytostí. To je ta hrozná realita, která nás všechny trápí. Vlci, jako třída, jsou čistší, pracovitější, mnohem méně divocí a laskavější k sobě navzájem a ke svým mláďatům.

Když se vrátila s drinkem, položila své pěkné kulaté koleno na prázdné sedadlo vedle mne a postavila sklenici na ubrousek na malý stolek mezi sedadly. Mohl jsem si přečíst visačku s jejím jménem. Mia Cruikshank.

„Mia?“ zeptal jsem se.

„Ano, pane?“

„Chtěl jsem jen... je to hezké jméno.“

Našpulila ústa. „Lepší než předtím, doufám. Miriam. Mia je proti tomu fantastické.“

„Opravdu.“

Pokračovali jsme nad modrým mořem, pod modrou oblohou rychlostí asi tři sta metrů za vteřinu. Kapitán nás upozorňoval na to i ono. Zastavili jsme se v Kingstonu a San Juanu a zamířili na jih. Pa-

sažerů ubylo. Každý ostrov má svou vyvinutou byrokracii, a tak zastávky byly velmi dlouhé.

Mia mě zásobovala nápoji a jídlem a připadalo nám snadné se na sebe usmívat. Stáli jsme spolu na malé plošině na horním konci pohyblivých schodů na malém letišti v St. Lucia.

„Zůstáváte na Barbadosu, pane, nebo pokračujete dál?“

„Zítra ráno letím na Grenadu.“

„Ach, ano. Je to krásný ostrov. Samozřejmě, Barbados je také pěkný. Ale jedna noc nestačí.“

„Vůbec jsem tady nechtěl zůstat.“

„Já vím. Ale není jiné řešení. Ať letíte s námi, nebo s PanAm, všichni z Miami přiletí pozdě na poslední let na Grenadu. Tam se musí za denního světla v malém letadýlku. Kde budete bydlet?“

„Říkal jsem si, že to vyřeším až tady.“

„No jistě. Už je po sezóně. Teď je volno všude. Ale tento rok bylo vlastně dost volno i v sezóně. Nepřivezli jsme letos na Barbados tolik lidí.“

„Proč ne?“

Ohlédla se přes rameno, přistoupila blíž a ztlumila hlas. „Nejsem žádná bohatá, důležitá osoba, která vlastní hotel, takže oni asi vědí, co dělají. Ale představte si, že je v sezóně, že cestujete se ženou a že si chcete rezervovat nocleh, abyste mohli ráno pokračovat dál. Ve vaší měně, v amerických dolarech, vás bude pobyt v Barbados Hilton stát sedmdesát dolarů za noc a ještě k tomu bude deset procent přírážka na servis, takže to bude celkem sedmasedmdesát dolarů. I když byste bydlel v Holiday Inn, přijde vás to na padesát pět plus deset procent, tedy šedesát dolarů a padesát centů.“

„Bez jídla? Žertujete.“

„Ach ne. Víte, zařídí vám rezervaci pouze se snídaní a večeří, i když je jasné, že máte večeři v letadle a že ráno odcestujete tak časně, že sotva zbude čas na kávu a rohlík. To se děje všude tady na ostrovech a nejhorší to asi bude na Barbadosu. Je to fantastická ne-nažranost. Připadá mi to jako zvíře, které ztratí nad sebou kontrolu a samo sebe sežere. Asi moc mluvím.“

„Nepošlu vás zpátky do turistické třídy, Mio.“

„Děkuji vám.“ Chvilí váhala a zamračila se. „Snažím se přijít na to, jak to říct. Je to o tom, co je špatné na ostrovech. Proč každým rokem ubývá návštěvníků na těchto nádherných místech.“

„Je to opravdu škoda.“

Otočila se přímo ke mně. „Sedmasedmdesát dolarů je přes sto padesát dolarů v naší měně. V Biwi dolarech. Pokojská na Barbadosu by *mohla* dosáhnout padesát za měsíc. Číšník by *mohl* dosáhnout pětasedmdesáti. Tak jak se může cítit lidská bytost, obsluhující a uklízejší po jiné lidské bytosti, která zaplatí dva až tři měsíční platy za jednu jedinou noc? Je to hrozná nestoudnost a nedomyšlenost. Budí to nenávist, opovržení. A tak je úklid špatný, obsluha pomalá a špatná, bez úsměvu. Potom se hosté, kteří kvůli nenasytosti majitelů musí tolik platit, zlobí, protože za ty peníze by měla být obsluha perfektní a všechno by mělo být čisté. Když se však rozzlobí, jsou ještě arogantnější. Nenávist a hněv, pořád dokola. Neexistuje potěšení z práce a také žádné potěšení z dovolené, a proto bude stále méně nejen turistů, ale i práce a peněz. Je to začarovaný kruh. Pořád na to myslím, co by se s tím dalo dělat? Je to jako s tou husou, pane.“

„Husou?“

„S husou, kterou zabili, aby z ní dostali zlaté vejce.“ podívala se na hodinky. Po schodech běžel nějaký úředník. „Teď půjdeme, pane.“

Po startu mi dala poslední drink a ona i její kolegyně se daly do papírování, úklidu svého prostoru a převlékly se do pozemních uniforem. Měla ještě čas dát mi pár rad. Řekla mi, že nejbližší hotel u letiště je Crane Beach, taxíkem za pět dolarů. Biwi. Pokoje jsou prý velmi malé a primitivní, ale pláž je nádherná a jídlo vynikající. Řekla, že vedení je nevrelé a číšníci drzí, ale jde jen o jednu noc a bude téměř prázdné. Navíc Barbados Hilton a další hotely jsou mnohem dál od letiště. Na většině ostrovů se zdá, že polohu letiště určovaly výbory taxikářů.

„Jakémukoliv jejich požadavku v Crane Beach se vysmějte, pane. Už je po sezóně. Položte na stůl desetidolarovku, americkou, a řekněte jim, že procenta za servis jsou už v tom. Budou vám ukazovat ceník a tvrdit, že je úřední a neměnný. Prostě se smějte. Nakonec peníze vezmou a pokoj vám dají. Není snadné sehnat tak časně ráno

taxík. Proto roztrhněte jednu dolarovku na dva kusy a jeden dejte taxikáři s tím, že druhou polovinu dostane, až pro vás ráno přijede. Určitě se vrátí. Nedávejte nikomu v hotelu spropitné. Jsou bezostyšní a vše je zahrnuto v ceně.“

Byl jsem Mie nesmírně vděčný. Poděkoval jsem jí a řekl: „Doufám, že budu mít příležitost vám povědět, jak jsem obstál.“

„Snad. Poletíte-li s BWIA zpátky na Miami, budu vás zase obsluhovat. Jak dlouho zůstanete na Grenadě, pane?“

„Pár dní. Nemáte ponětí, kde bych se mohl ubytovat?“

„To ne. Neznám ten ostrov moc dobře. Vy nejedete na dovolenou, že? Za obchodem?“

„Jak jste to poznala?“

„Myslím si, že poznám, jestli jde o muže, který by trávil dovolenou sám. Hodně štěstí, pane.“

Můj taxikář dorazil následujícího rána tři minuty před dohodnutým časem. Široce se usmál, když mě uviděl stojícího před bránou hotelu s jedním příručním zavazadlem v ruce. Přiznal, že to byl s tou polovinou bankovky skvělý nápad. Přinesl si s sebou nějakou lepicí pásku, a ještě než jsme vyrazili, slepil obě poloviny dohromady. Jmenoval se Oswald a byl to hubený starý muž s několika zlatými zuby. Řídil svůj postarší plymouth s pečlivostí, která je zaměřena víc na to, aby se něco nepolámalo, než na to, aby do někoho nevrazil.

Na Grenadu jsem letěl s LIAT, pobočkou BWIA. Byl to asi čtyřicetiminutový let. Byl to starý Avro se sedadly sraženými blízko k sobě, aby se zvýšila kapacita, takže malá oválná okénka neodpovídala poloze sedadel. Malé letadlo poháněly dva turbovrtulové rolls royce. Stevardka byla asi stejné velikosti a podoby jako Hubert Humphrey. Pilot prožíval sny Waltera Mittyho o tom, že je válečný pilot. Byl to zajímavý start a ještě zajímavější přistání.

Na malém grenadském letišti jsem opět musel ukázat svůj řidičák a vyplnit tiskopis, který slouží jako povolení ke vstupu do letadla nebo k jeho opuštění, podle toho, jak ho vyplníte.

A pak došlo na fantastickou jízdu taxíkem. Ostrov je pouhých 40 kilometrů dlouhý a 20 kilometrů široký. Letiště je od hlavního města, St. George's, tak daleko, jak jen to bylo možné. Ranní jízda

trvala celou hodinu a nechtěl bych, aby se ji pokusil můj řidič zkrátit třeba jen o pět minut. Pomáhal jsem mu brzdit tak, že když jsme nakonec sjeli dolů z hor ha úroveň moře, že mi pravá noha téměř ochrnula. Řidič – dal mi svou vizitku – se jmenoval Albert Owen, a řídil chevrolet, smontovaný v Austrálii a mající pérování určené pro australské vnitrozemí. Měl najeto neuvěřitelných devadesát tisíc kilometrů na neuvěřitelném silničním systému, při čemž jistě spotřeboval kdoví kolik sad brzdového obložení. Jezdí se vlevo. Průměrná šířka vozovky jeden a čtvrt pruhu. Žádné krajnice. Slepé zatáčky. Velké kameny, hluboké díry, děti, psi, prasata, osli, kola, nákladáky, autobusy, motorky. Takže houkačka puštěná téměř neustále, řazení nahoru a dolů, prudké změny směru, poskakování, hvízdání pneumatik, smyky, zpomalování a zrychlování – a po celou tu dobu Albert na mne něco křičel přes rameno dozadu, upozorňoval mne na banánovníky, mandloně, třtinu. Tam jsou panenská jablka, kokosové plantáže, můžete také vidět muškát, pane. Různá koření.

Jednou, když se na nás po nesprávné straně vyřítil v zatáčce malý šílený nákladák, měl Albert co dělat, aby se mu vyhnul. Minul nás o vlásek. Albert se smál a smál. „To je bláznivý řidič, pane. Málem nás dostal.“

Ale nedostal nás nikdo. Nedalo se říct, že by se o to nepokoušeli.

Když jsme se řítili dolů do města, ptal se mne Albert, kde mám rezervaci. Řekl jsem, že nemám žádnou a že se trochu porozhlédnu. Podle něj by to neměl být v tuto dobu žádný problém. Byly totiž problémy s dodávkou vody. Když došly zásoby v hotelových cisternách, mnoho hostů odjelo. Teď už voda zase teče, ale turistů už není tolik jako jindy v dubnu.

Objevil jsem, že téměř centrálně leží hotel Grenada Beach. Poprosil jsem ho, aby na mne počkal. Udělali jsme určité finanční dohody.

Své jediné zavazadlo jsem nechal u něj. Zaparkoval před hlavním vchodem. Vešel jsem dovnitř, prošel rozsáhlou halou a vlevo objevil bar se střechou z palmových listů, otevřený směrem ven na svěže zelený trávník a štíhlé elegantní kokosové palmy, směrem k

zahrádce s plážovými deštníky, barevnými židlemi a ručníky na vzdáleném písku.

Odněkud se objevil zívající, znužený barman v červeném saku. Připravil mi chutný rumový punč s plovoucím nastrouhaným muškátem. Zeptal se mne na číslo pokoje, ale já jsem zaplatil v hotovosti a dal mu pár Biwi, které jsem získal ve směnárně na letišti. Viditelně se rozzářil, a tak jsem se ho zeptal, má-li vzadu telefon. On že má a že mi do Spice Island Inn rád zavolá. Učinil tak a předal mi sluchátko.

„Ve kterém čísle bydlí paní Brollová, prosím vás? Paní Mary Brollová?“

„Ach, ano... je v chatce číslo 50, pane. Mám vám ji spojit?“

„Ne, děkuji,“ odpověděl jsem a zavěsil.

Velmi pomalu jsem dopíjel svůj drink. Je to velmi podivné zdráhání, zvláštní váhání, které tě může znehybnit. Máš chuť si dokázat, že jsi se zcela mýlil, že jsi spojil dohromady příliš mnoho malých věcí do jedné fantastické konstrukce, která ani nemůže být pravdivou.

Ale jestli se tato fantazie nějakou náhodou ukáže být realitou, zbývá ještě dohrát hodně věcí a může to být hra velmi ošklivá.

Mohlo by to být nádherné překvapení. Viděl jsem v duchu Maryna známá ústa, široké vykulené oči a potom nával radosti, objetí.

„Spice Island Inn je blízko odtud?“

„Tímto směrem. Velmi blízko. Krátká procházka, pane. Dvě minuty.“

Ale v horkém tropickém dubnu by muž v dlouhých kalhotách, sportovní košili, ponožkách a botách vypadal na pláži trochu podezřele. Vrátil jsem se tedy hotelem a našel Alberta, dřímajícího ve stínu. Probudil jsem ho, nasedli jsme do taxíku a zajeli k jižnímu vchodu do Spice Island Inn.

S Meyerem jsme se při plánování cesty před odjezdem snažili připravit na všechny eventuality. Na těchto ostrovech se zřejmě věnuje tak malá pozornost ověřování identity, že riziko se zdálo být velmi malé. Jestli jsme se zmýlili, budu se cítit tak trochu blázen.

A tak jsem na zadním sedadle Alberta taxíku přendal všechnu svou hotovost do jiné peněženky a stal se Gavinem Lee. Známým

jako Gav nebo pan Lee. To odpovídá Meyerově teorii, že když si vybíráte nové jméno, máte si vybrat takové, které má stejné základní samohlásky. Potom, když někdo za vašimi zády pronese vaše předpokládané jméno, budete reagovat.

Kufr jsem si nesl dovnitř sám. Albertovi se to nezdálo vhodné.

Recepční byla velmi srdečná. Nic nevytváří takový nával nelíčeného, srdečného přijetí, jako téměř prázdný hotel. Ukázala mi sazby. Řekla mi, že si mohu vybrat místo. Ukázala mi mapu hotelu se všemi možnostmi ubytování – bloky Miami, Scottsdale, Acapulco, Hawaii, Palm Springs a Las Vegas. Co by pana Lee potěšilo? No, měl bych zájem o některý blok se soukromým bazénem. Tady je máte na mapě. Jen tato řada? Co takhle tady ten vpravo na konci? Číslo... nedokážu je přečíst vzhůru nohama. Děkuji vám, 50. Obsazený. Tady ty jsou všechny obsazené? Ne, jen 50, 57 a 58. No dobře, tak tady uprostřed, daleko od těch obsazených... 54? Vidím, že má dvě ložnice, ale nevidím žádný jednopokojový se zahradou a bazénem, takže... No a co by bylo v evropském bloku? Po několika dnech se mohu přestěhovat, podle toho, jak mi bude vyhovovat jídelna. Jsem si jist, že bude skvělá. V pořádku. Tedy denně to bude... 28 dolarů, jednopokojový? Amerických? Hmmm.

Plus deset procent obsluha a pět procent daň to máme... 32.34 dolarů denně. Podívejte, mám s sebou větší hotovost, než jsem zvyklý. Mohla byste si vzít tuto stodolarovku předem na tři dny? A já vám pak přinesu obálku, abyste mi ji dala do sejfu.

Zaplatil jsem Albertovi a řekl mu, že si ponechám jeho vizitku a že určitě budu jednou potřebovat odvézt na letiště. Poslíček mě vedl dlouhatánskou chodbou k nejnovější řadě bungalovů, které měly v zahradě bazén. Řada byla dobrých dvě stě metrů od vlastního hotelu. Předvedl mi klimatizaci, zvonek na obsluhu s jídlem a zvonek na obsluhu s nápoji.

Potom odešel. Zůstal jsem sám v tichu, ve stinném chladu turistického života.

Udeřil jsem pěstí do dlaně. Pok!

„Bud tady, baby. Jen proboha bud tady!“

10. KAPITOLA

Řada štíhlých spojených chatek s dvojitou špičkou na každé střeše stála v nepatrném úhlu proti pláži, takže mohly být navzájem trochu odsazené a poskytovat jednotlivým zahrádkám s bazénkem úplné soukromí.

Řada chatků začínala asi třicet metrů od pláže. Mezi předním vchodem a vlastní pláží byl kousek soukromého území s pískem, palmami, mangovníky, mandloněmi a s lehátky. Byly od sebe dost daleko, aby bylo zachováno určité soukromí.

Natáhl jsem si plavky a zaujal polohu na lehátku asi dvacet metrů od svého vchodu tak, abych mohl pozorovat vchod do čísla 50. Bylo krátce po poledni. Tropické slunce páliło tak, že mi bylo jasné, že ani mé silné a trvalé opálení mě neochrání, rozhodně ne bez trochy opalovacího oleje a bez omezení doby expozice.

Ve tři čtvrtě na jednu se dveře otevřely a vyšla mladá žena. Byla střední výšky, pěkné postavy a graciézních pohybů. Měla dlouhé černé vlasy, přichycené bílou stuhou kolem čela. Mohlo jít být něco přes dvacet. Z té vzdálenosti se to nedalo přesněji odhadnout. Na očích měla výstřední sluneční brýle s obrovskými kulatými skly v tmavých obroučkách. Na sobě měla froté bikinky z bílé elastické tkaniny. Byla asi o dva odstíny tmavší než Mia Cruinkshanková, dokonale a rovnoměrně opálená, což mohlo mít původ jedině v nespočetných hodinách totální disciplíny a trvalé péče.

Spolu s ní vyšel muž. Mladistvý, mrštný, smějící se a říkající něco, co i ji rozesmálo. Děsivě svalnatý a pohybující se tak, že se mu svaly pod tmavým opálením nadouvaly. Plavky tvořil jen bílý saténový suspenzor. Popošla pár kroků, zastavila se a vrátila, aby se přesvědčila, že jsou dveře zavřené. Podívala se do malé bílé kabelky, zřejmě aby se přesvědčila, že jsou v ní klíče od domu. Potom spolu odešli do hotelu.

Srdce mi bušilo a v hrdle jsem cítil nutkání ke zvracení. Musíš si však být jist, úplně jist. Jako u biopsie. Zhoubným nádorem si musíš být absolutně jist. Protože chirurgie je radikální.

Dal jsem jim pět minut náskoku a pak se vydal stejnou cestou. Našel jsem je v jiném z nespočetných doškových barů, popíjející u

stinffého stolku a stále ještě se smějící. Šel jsem k baru a objednal si nápoj. Když k tomu byla příležitost, zeptal jsem se barmana, zda ta žena není jistá Lois Jeffersonová. Vypadal zmateně. Řekl, že je zná pouze podle čísel. Okamžik, prosím. Odešel ke druhému konci baru a vrátil se s podepsanou objednávkou. Mary D. Brollová, číslo 50. Ukázal mi lístek a já mu poděkoval s prohlášením, že jsem se zřejmě zmýlil. Ještě jsem mu pokynul a zeptal se: „On ale není pan Broll, že?“

Nepatrně se usmál. „Je to jen její přítel. Snad už asi týden. Jestli se nemýlím, pracuje na nějaké soukromé lodi. Aspoň jsem to tak slyšel. Zde se snadno navazují známosti.“

Vzal jsem si svůj nápoj a šel se posadit na lavici, vzdálenou pár metrů od jejich stolu. Natočil jsem se na stoličky tak, abych byl zády k baru a mohl na ni hledět se zřejmým, přátelským a naprostým uznáním. Byla hodna obdivu, od hnědých, štíhlých, pěkných kotníků, až nahoru – ne příliš rychle – po malá, plná ústa, tmavé, zajímavě šikmé oči a široký, nevyzrálý, vulgární malý nosík.

Opět si nasadila brýle, opřela se dozadu a řekla něco svému námořnickému příteli. Ten postavil svou sklenici na stůl, pootočil se a hleděl přes rameno na mne. Usmál jsem se na něj a pokývl hlavou. Měl vlasy zastřižené jako středověký princ, jejich odstín byl o něco tmavší než u některých zlatých retrieverů. Jeho vyzáblá tvář měla tvrdý, nepříjemný výraz, který nešel dohromady ani s účesem, ani s postavou. Neposuzuji nikoho podle délky vlasů. Sám vlastním elektrické nůžky s plastovými nástavci různých tvarů, které znemožňují úplně vyholit lebku. Zjistil jsem, že dlouhé vlasy jsou na lodi, na pláži a ve vodě pěkná otrava. Takže když už je mám tak dlouhé, že si je začínám uvědomovat, ostříhám je, na stranách podle zrcadla, vzhledu citem. Slunce mi mé vlasy vybělí, vypálí a vysuší. Slaná voda je činí tuhými, takže vypadám jako ježek. Kdybych si je nechával dlouhé, musel bych jim věnovat velkou péči. To by znamenalo speciální šampóny a vodičky. Znamenalo by to mnohem více je kartáčovat a pročešávat a také je nějak v silnějším větru Upevňovat. Ale život je už tak plný maličkostí, které člověk musí stejně dělat, že je neproduktivní vyhledávat si další. A tak si vlasy ostříhám, když upoutají mou pozornost. Dlouhé vlasy nejsou vyjádřením sociálních, ekono-

mických, citových, politických nebo jiných názorů. Nemůžeš při nich být líný a netrpělivý. Nevidím však žádný důvod, proč by muž nemohl mít dlouhé, živé, tmavě zlaté vlasy, když si to přeje. Je to jeho osobní rozhodnutí, stejně jako za křížáckých válek nebo v občanské válce.

Pořád na mne hleděl a já se pořád na něj usmíval. Pak rychle vstal a kroutil rameny, jak překonával těch pět metrů, aby se postavil přede mne, bosé nohy rozkročené a napnuté.

„Šéfe, přestaňte s tím očumováním. Tu dámu to otravuje.“

„Jo? Ale jděte. Utahuje si z vás. Lois a já se známe již pěkně dlouho. Ona ví, že se na ni rád dívám. Vždycky tomu tak bylo. A já vím, že jí dělá dobře, když se na ni někdo dívá. Jasný, chlapče?“

„Asi jste spadl z jahody naznak, šéfe. Dejte pokoj. Ona není žádná Lois.“

Vstal jsem. „Ona je Lois Jeffersonová. Věřte mi!“ Protáhl jsem se kolem něj, když se pokoušel zatarasit mi cestu ke stolu. „Lois, drahoušku. To jsem já, Gav Lee, proboha. Byl to dobrý vtip, ale zase to nepřehánějme.“

Sundala si brýle a pohlédla na mne. „Opravdu, nejsem Lois. Jsem Mary Brollová. Opravdu.“

Naklonil jsem se k ní. „Nejste Lois Jeffersonová ze Scarsdale? Nejste Tomova žena?“

Pěkně to toho kluka štválo. Byl připraven k zápasu. Když se veřejně ukazujete s věcí, jako tato žena, musíte být pořád na stráži. „Miláčku, co s tím klaunem uděláme? Došlo ti to? Tom Jefferson. Thomas Jefferson. Přestaňte nás otravovat, šéfe, nebo zavolám...“

Obrátil jsem se k němu. „Vážně. Dalo by vám to hodně práce, být trochu zdvořilejší? Její manžel měl vždycky přezdívku Tom, ze zcela zřejmých důvodů. Jeho skutečné jméno je...“ Obrátil jsem se opět k ní. „Jaké je skutečné první Tomovo jméno, drahoušku?“

Zasmála se. „Ale já *opravdu* nejsem vaše přítelkyně!“ Civěl jsem na ni. „To není možné. To je fantastická podoba. Nevěřila byste... Slečno Brollová, byla byste...“

„Paní Brollová.“

„Omlouvám se, paní Brollová, bylo by nezdvořilé, požádat vás, abyste se na chvíličku postavila?“

„Snad ani ne.“

„Ale teď už...“

Obrátil jsem se zase k němu. „Co jí to udělá, pane Brolle?“

Postavila se vedle židle. Přistoupil jsem k ní blíž a podíval se jí zblízka do očí. „Dobrý Bože, opravdu jsem se zmýlil. Nikdy bych tomu neuvěřil. Jste trochu stíhlejší než Lois a také vaše oči jsou možná trochu tmavší, paní Brollová.“

„Tak už zmizte,“ řekl ten muž.

Když se posadila, řekla: „Ach, zavři klapačku, Karle. Někdy jsi trochu nudný. Ten člověk se zmýlil. No a? Dobrá. Prosím vás, omluvte Karla, pane...“

„Lee, Gavin Lee. Gav pro přátele.“

„Žádné vaše přátele tady kolem nevidím,“ začal zase ten muž.

Věnovala mi pěkný a dobře nacvičený úsměv. „Gave, toto nezdořilé zvíře je Karl Brego. Karle, potřes si pěkně rukou s Gavem, nebo můžeš vypadnout.“

Viděl jsem, jak mu tvář ztuhla, a poznal jsem, o co se chce pokusit. Takže když napráhl ruku ke mně, vložil jsem mu svou do jeho dlaně tak rychle, že nestačil sevřít mé klouby. Pak už jen stačilo udržovat mírný, ale pevný tlak a usmívat se mu do tváře. Bylo vidět, jak namáhá své svaly ve snaze zmáčknout mou ruku.

„Omlouvám se za to malé nedorozumění, Karle. Rád bych vám dvěma postavil skleničku.“

Pustil mou ruku a posadil se. „Nikdo vás nezval, abyste se k naší společnosti přidal, šéfe.“

„Ani se nemíním s vámi posadit, Karle. Proč bych to dělal? Půjdu si ke svému stolku, sám si pěkně vypiji svůj drink a vám pošlu dva sem k vašemu stolu. Děláš, jako bych se chtěl mezi vás vtírat. Jak daleko však mohu jít, Karle? Protože ty nejsi pan Broll, tato milá dáma je vaší přítelkyní. Vyšli jste si spolu na oběd. Jen ve dvou. Kdybych já s ní šel na oběd, byl bych také velmi zlý na každého, kdo by se pokusil vetřít. Ale myslím si, že reaguješ předrážděně, Karle. Udělal jsem chybu. Ty jsi bez důvodu nezdořilý. Já však pořád zamýšlím vám ty nápoje poslat. Považuji to za omluvu, ne za vstupenku do vaší společnosti.“

Mírně jsem se dámě uklonil, odešel ke svému stolu a požádal číšníka, aby jim přinesl, co si budou přát. Posadil jsem se zády k nim.

Netrvalo jí to dlouho. Asi tak za čtyři minuty se objevil vedle mé židle, stoje téměř v pozoru.

„Omlouvám se. Paní Brollovou by velice potěšilo, kdybyste se k nám přidal na oběd.“

Usmál jsem se na něj. „Jen tehdy, jsi-li si absolutně jistý, že ti to nevadí, Brego.“

Bylo vidět, jaké utrpení mu to působí. „Prosím vás, připojte se k nám, pane Lee.“

Po celý oběd jsem věděl, že Brego na něco čeká a že něco plánuje. Když jsem viděl, že mu vůbec nevadí, že bydlím jen pár dveří – nebo pár zahrádek – od jeho krásné přítelkyně, mohl jsem už tušit postup, který si představoval.

Během oběda jsem řídil konverzaci směrem, který by mi dával naději na vzbuzení aspoň trochu zájmu v jejích očích a současně dával jí šanci vrazit do Karla Brego malý nožík a zakroutit jím.

Vykládal jsem: „Někdy trochu riskantně investuji do ostrovního majetku. Proto jsem vlastně tady. Společníci mě požádali, že bych se tady měl porozhlédnout. Právě před nedávnem jsem se dostal do Freeportu na Bahamách v pravý okamžik a opustil jej zase ve správný okamžik s mnohem větším balíkem, než jsem čekal. Tak jsem si řekl, že si dám malý dárek. A proto jsem v Nassau koupil jeden veliký, komický škuner, nechal najmout posádku a vydal se na tento ostrov. Ale host, kterého jsem si pozval, dostal hroznou mořskou nemoc. Dostali jsme se jen na Great Inagua, a tak jsme raději v Matthew Town vysedli a nechali toho. Rozhodli jsme se vrátit do civilizace. Posádka loď odvezla zpátky do Nassau. Pokud si dobře pamatuji, můj účetní mi říkal, že čistá ztráta bude jen nějakých třináct tisíc dolarů, pokud ten škuner odkoupí zpátky. Ale bylo by krutým a neobvyklým trestem nutit tu mladou dámu plavit se ještě jedinou míli dál.“

Něco za jejíma tmavýma očima cvaklo a v její hlavince se otevřela zásuvka pokladny. Rychle přepočítala velké bankovky, zásuvku zavřela, usmála se na mne a řekla: „Karl ví o jachtách všechno. Jezdí tady na jedné pro jednu velmi tlustou, bohatou ženskou, že?“

„To musí být velmi zajímavé,“ prohlásil jsem.

„Čeká na ni tady na Grenadě, až přijede se svými přáteli. Znáte to. Jako někde zaparkovaný šofér.“

„Nech toho,“ řekl Karl tichým hlasem.

„Prosím?“

„Prosím!“

Tím to bylo ještě diktátorštější. Věděl jsem, že ji mám natolik přečtenou, abych viděl, že zná směr, kterým se bude napětí ubírat a že dá celému obřadu příležitost rozjet se při první příležitosti. Chtěl jsem být při tom.

Když jsme došli k jejím dveřím, nebyl nikdo v dohledu. Vítr se utišil. Na všech třech vyrazil okamžitě pot. Cítil jsem, jak mi stéká po zádech.

„Pojďte dál, Gave,“ řekla. „Pojďte k nám.“

Začínala odemykat dveře. Karl řekl: „Tak už je toho dost.“

„Dost?“ ozvala se nepřítomně. „Dost?“

„Miláčku, ten člověk se vtírá a já ho vyženu.“

Olízla si rty. „Karle, drahý, proč musíš být...“

„Můžeš jít do stínu nebo můžeš zůstat, záleží na tobě. Ale já toho chytráka vyženu.“

„Nějakým určitým směrem?“ zeptal jsem se já.

„Vyberte si, který vám nejlíp pasuje, šéfe,“ řekl s úsměškem.

„Vyberte si a ušetříte si trápení.“

„Dej si na té ráně záležet, Brego.“ Také si dal. Měl jsem trochu starost o to, zda opravdu ví, čeho chce dosáhnout. Jestli ví, může to na tom horkém slunci trvat hodně dlouho, ale jestli ne, může být všechno vyřízeno velmi rychle.

Odstoupil, maličko poskočil. Seknul těžkopádnou levičkou, přiskočil a ohnal se pravým hákem. Ani nevěděl, co dělá. Lidé, kteří vědí, se nesnaží trefit pevné lebeční kosti nebo čelist holou rukou. Zlomená ruka vyřazuje z boje. A trvá hodně dlouho, než se vyléčí. Chtěl mi jednu vrazit tak, aby ho setrvačnost přihnala blízko ke mně, takže by mě mohl chytit a nechat zapracovat své svaly. Dal mi hodně času na rozhodnutí. Kdybych ustoupil, padl by na mne. Tak by mi mohl vrazit palec do oka dřív, než bych se mohl uvolnit. Postoj na

měkkém písku byl na kick-box trochu nejistý. Tak jsem se pohnul dopředu, trochu doprava, abych se vyhnul tomu dlouhému háku.

Cítil jsem, jak mě minul. Natáhl jsem obě ruce s roztaženými prsty, uchopil ho za jeho dlouhé vlasy, pevně je sevřel a padl na záda, přitahuje ho k sobě s koleny na prsou. Jedna bota mi sice z jeho zpoceného těla sklouzla, ale druhá zůstala vzepřená o jeho břicho a setrvačná síla mi poskytla dostatečnou páku k tomu, abych ho vyhodil přemetem do vzduchu. Byl do dobrý, vysoký kop a dobře se otočil.

Dopadl s žuchnutím naplocho zády na měkký písek. Vyrazilo mu to dech. Byl jsem na nohách první a čekal na něj. Vstával pomalu a lapal po dechu. Když se zvedl, zkroutil jsem mu jednu ruku za záda, druhou rukou jsem ho chytil za týl a vrazil ho do vybledlých prken zahradního plotu, docela blízko od té ženy. Temenem hlavy rozrazil jednu z desek. Ona vypískla a kousala si pěst své ruky. Odtáhl jsem ho za kotníky, tváří dolů, zvedl ho a postavil na tvarohovité nohy. Políčkoval jsem ho, dokud se neprobral. Potom jsem ho opět předklonil a nahnal znovu do plotu. Opět jsem ho odtáhl, za nohy ho otočil na záda. Pleskal jsem ho, tam kde ležel, a když se pohnul a jeho oči se zaostřily, tlakem dlaně na bradu jsem mu rozevřel ústa. Nacpal jsem mu plnou pusou horkého písku. Zvedl se na kolena a hrozně kašlal. Chytil jsem ho za vlasy a třásl mu hlavou.

„Přikývni, jestli rozumíš, Brego.“

Přikývl.

„Chceš, abych ti polámal nějaké kosti? Musím to udělat?“ Zavrtěl hlavou na znamení nesouhlasu.

„Ona už není tvou ženou, rozumíš?“ Přikývl.

„Teď ti já skopu zadek. Raději se obrať směrem k pláži. Jestli tě tady ještě jednou uvidím, zpřerážím ti kosti.“

Obešel jsem ho a uštědřil mu pořádný kopanec. Padl na tvář. Zvedl se s větší energií, než jsem očekával, ale dostal jsem ho znovu, právě když měl nohy pod sebou a ruce ve vzduchu. Tři poskoky dopředu a znovu ležel tváří v písku. Neodpočíval však.

Zvedl se a klopýtavě odběhl, pěsti na hrudi, aniž by se odvážil ohlédnout.

Chvíli jsem ho pozoroval, pak jsem se otočil a podíval se na tu ženu. Velmi nejistě se na mne usmála. Pod opálením prosvítala nezdравá barva kůže. „Já... už jsem myslela, že ho zabijete.“

„Zabít ho? Proboha, proč?“

„No... bylo to tak rychlé a tak strašné.“

„On už se nevrátí, Mary. Budete ho nějak zvlášť postrádat? Nebudete osamělá?“

„To záleží.“

„Má u vás nějaké věci?“

„Nic moc. Pár kousků.“

„Něco cenného, pro co by se vrátil?“

„Ani bych neřekla. Ne.“

„Tak mě můžete znovu pozvat dál.“

Barva do tváře se jí vrátila. „Vy zřejmě všechno považujete za samozřejmé.“

Prstem jsem jí pozvedl bradu, naklonil její tvář a dlouho ji se zájmem centimetr po centimetru prohlížel. „Jestliže chceš, děvče, hodím tě zpátky jako makrelu, která má pod míru. Svět je plný Karlů Brego. Záleží na tobě.“

Vykroutila svou bradu. „Myslím, že nechci být hozena zpátky, Gave. To by se mi asi nelíbilo. Existuje opravdu nějaká Lois Jeffersonová?“

„Jestli si to přeješ.“

„Snad ani ne.“

„Tak potom taková dívka nikdy neexistovala.“

„Chudák Karl. Dostaneš vždycky to, co chceš?“

„Obvykle dostanu to, co si *myslím*, že chci.“

Naklonila ramena jedním směrem, boky druhým. Její pohled byl vyzývavý. „A někdy zjistíš, že jsi to vlastně ani nechtěl. Se mnou je to také tak. Trochu získáš, trochu ztratíš.“

„Kdybys pořád ještě chtěla Brega, můžeš ho mít. Stačí říct.“

„Co jsem to říkala, když jsme byli tak hrubě přerušeni? Nechcete jít dál? Venku je hrozně horko, když přestane foukat.“

A tak jsme šli dovnitř. Pořád mi jen bylo divné, že u ní nemohu objevit ani náznak kanadského přízvuku. Musela to přece být Lisa Dissatová.

11. KAPITOLA

I když rostliny byly jiné a nábytek v patiu v jiném stylu a jinak uspořádaný, bazén a studená sprcha byly umístěny stejně jako v mé zahrádce. Šel jsem pod sprchu, pustil ji a spláchl všechnen písek, nalepený na má zpocená záda a levý bok, na který jsem se převalil, abych mohl rychle vstát. Ta žena stála a pozorovala mě, potom z kamenné lavice vzala velký pruhovaný froté ručník a když jsem vyšel ze sprchy a zastavil ji, podala mi ho.

Když jsem se utíral, uvědomil jsem si, jak silně sexuálně na mne působí. Fyzická svolnost. Všechny její medově zlaté křivky a polštářky byly na místě, připravené k použití.

Je to taková stará známá věc, souboj samců o samičku. Je to hluboko v krvi a v sekretech. Jsme savci, se stále fungujícím mechanismem boje o přežití. Samice bizona kdysi stála a pozorovala samce se zakleslými hlavami, trhající drny svými kopyty, pozorovala těžký odchod poraženého, a potom trpělivě čekala, aby se jí vítěz zmocnil. Čím silnější samec, tím silnější telata a tím lépe budou telata chráněna během dlouhých měsíců bezmocnosti. Vítězný samec, vracející se z bitvy ke své odměně, musí být fyziologicky schopen jí vyhovět a nemohou být ani žádné pochybnosti o její ochotě.

Viděl jsem svolnost té ženy. Říkala mi to svým postojem, svým pohledem, tvarem svých úst. Možná jen asi deset procent si toho dokážeme říct slovy a slova mohou být stejně skrývající, jako odhalující. Zbytek je řeč těla, obraty, postoje, pohyby.

A kdo může dokázat, že neexistuje žádný telepatický přenos signálů? V lidském mozku vznikají nepatrné elektrické výboje ve velkém a složitém množství. Silné pocity, patřičně zaměřené, mohou vysílat impuls tak silný, že je čitelný. Nenávist, strach, zlost, radost, chtíč... to všechno se může přenášet bez logického vysvětlení. Věděl jsem, že je tak nadržená, tak zvlhlá, tak připravená, že kdybych ji poklusem odvedl do stinného chládku bytu a do její postele, že by nebyl čas, ani potřeba žádné přede hry, že by mě chytla, přitiskla a s prudkým oddechováním by během minuty došlo k vyvrcholení.

Do současného stavu nás uvedlo násilí v první části našeho obřadu a já jsem se tolik chtěl dostat k té rychlé a primitivní souloži, že jsem cítil úplnou bolest. Postel byla její doménou. Tam by po prvním velkém vzdušném převzala velení. Stal bych se tím, na co byla zvyklá, a ztratil bych sebemenší naději zvládnout ji. Třásl jsem se jako velký unavený labrador po dlouhém plavání. Smotal jsem vlhký ručník a hodil jí ho do tváře. Jako ve snu pohnula rukou, částečně ji zvedla, ale ručník ji přesto dopadl na tvář. Pak spadl na zem.

„Hej! Co to má znamenat?“

„Seber ho!“

„No jistě,“ řekla a ručník zvedla. „Co tě žere? Proč se zlobíš a kazíš zábavu?“

„Čekala jsi, že mě tam venku pěkně zmlátí. To měla být ta zábava. To ti teda děkuji.“

Přistoupila ke mně. „Drahoušku, špatně jsi to pochopil. Už mě opravdu nudil! Byla jsem tak šťastná, že jsi se objevil.“

„Jistě, Mary. Jenže já znám Bregy tohoto světa. Nezačnou si nic, pokud si nejsou jisti, že vyhrají. Jejich povrchní ženy je do toho ženou, protože mají rády krev. Tím, že jsi na mne reagovala, jsi ho na mne navedla. Kdybys to přešla, nebyla by žádná bitka. Měl mě ztlouct a to by tě pěkně vzrušilo. A tak jsi ho postrčila na jedno rychlé číslo. Malé polední povyražení. Ne, děkuji.“

Předklonila se v pase, tvář se jí zkřivila a hlas nabral na síle. „K čertu s tebou! Ty jsi se mezi nás vetřel s tou povídkou, že vypadám jako někdo jiný. Ty sis myslel, že stojím za to, nechat si nasekat prdel. Až budeš odcházet, nepráskni dveřma, ty...“

Její rty už už začaly vyslovovat to sprosté slovo, když jsem ji chytil pravou rukou za štíhlý krk, jen natolik, abych jí zarazil dech, ne abych jí zlomil nějakou kostičku nebo chrupavku. Palcem jsem dosáhl na velkou tepnu na pravé straně krku pod kloubem čelisti, ukazováčkem a prostředníčkem na tepnu na levé straně.

Oči se jí rozšířily, upustila ručník a začala nehty do hřbetu mé ruky. Mírně jsem stiskl prsty, abych snížil přítok krve do jejího mozku. Tvář jí zešedla, oči se rozostřily a ústa poklesla. Když jsem povolil, snažila se mne kopnout, a tak jsem opět stiskl. Když jsem tlak

povolil, jen tolik, aby mohla dýchat, zvedla ruce a zavěsila je za mé zápěstí.

Usmál jsem se na ni, přitáhl ji blíž k sobě a řekl: „Budeš-li křičet a nadávat, drahá, půjdeš-li mi na nervy, mohu si tě takhle přidržet, volnou ruku sevřít v pěst a trefit tě tak pěkně doprostřed tvého pěkného obličej, že budeš mít nosánek třikrát tak široký a trochu placatější.“

„Prosím!“ řekla tichým nakráplým hlasem.

„Pak můžeš dostat místo v kabaretu jako klaun. Nebo se můžeš pokusit najít si chirurga, který ti ho opět vymodeluje.“

„Prosím!“ opakovala.

Pustil jsem ji a řekl: „Zvedni ten ručník, miláčku.“

Kašlala, sklonila se, zvedla ručník a opět se narovnala. Otočil jsem se zády k ní, odešel ke vchodu do chatky, roztáhl dveře a vešel. Zašel jsem do kuchyně zkontrolovat zásobu pití. Slyšel jsem, jak za sebou dveře opět zasunula.

Namíchal jsem si vodku s džusem. Se sklenicí jsem přešel ke gauči, posadil se, usmál se na ni a řekl: „Už jsem ti říkal, že umím číst myšlenky?“

„Musíš být nějaká bláznivá bytost.“ Nebylo to však myšleno jako urážka. Řekla to měkce, s obdivem.

Sevřel jsem si prsty kořen nosu a zavřel oči. „Vidím mnoho různých zpráv. Ach, ano. Uvažuješ, jestli bys nemohla zařídit, aby přes mne vedení hotelu hodilo síť a vyneslo mě ven. Ne, drahoušku. Myslí si, že by věřili spíš mně než tobě. Pokud by chtěli dělat potíže, mohl bych zajít do přístavu, najít Brega a párkrát s ním zamávat, aby souhlasil s tím, že sepíše a podepíše osobní historii vaší dojemné romance. Potom bych mohl najít tvého manžela a předat mu to. To by mu asi znechutilo placení výživného.“

„Já jen chci...“

„Kde a kdy jsi potkala Brega?“

„Na pláži, asi před týdnem. Bolí mě krk.“

„Samozřejmě, že to trochu bolí. Jak bych to mohl udělat, aniž bych ti způsobil trochu bolesti? Počkej. Co ještě vidím v tvém mozečku? Přemýšlíš, jestli se chystám pomilovat se s tebou a jestli potom budu k tobě milejší. Odpověď na obě otázky zní: čas ukáže.“

Odešla do kuchyně. Zacinkal led ve sklenici. Vrátila se s nějakým pitím a posadila se na sedátko metr ode mne. Její oči už vypadaly lépe. Vracela se jí sebedůvěra. Narovнала ramena, upravila si bikiны, naklonila hlavu a riskla opatrný úsměv.

„Předpokládám, že ty řeči u oběda o investicích do půdy byly jen žvást, že jo?“

„Proč si to myslíš? To je má práce.“

„Nejednáš podle toho. Jak jsi jednal s Karlem a se mnou, Gavine.“

Chci říct... no, jako bys rád ubližoval.“

„Nuže... dejme tomu, že existuje muž s dobrým nápadem, kde by se mohlo postavit nové letiště. Dejme tomu, že my se dáme dohromady, že vy spolu prožijete pár pěkných víkendů a že on ti naznačí, kde koupit pozemky. Mary, nemohu si dovolit, abys mě nějak v takové záležitosti ošidila. Nemohu si dovolit trápit se myšlenkami, jestli takové informace neprodáš i někomu dalšímu. Musím tě mít na tu práci tak vycvičenou, že když se na tebe jen podívám, začneš se potit a zmlkneš. Ubližování je obchod. Myslím si, že se mi líbí vše, co pomáhá přinášet peníze.“

Přemýšlela o tom, usrkovala nápoj a mračila se. „Ale není přece řečeno, že pro vás budu pracovat, pane Lee.“

„To ukáže čas.“

„To říkáte pořád. Nuže, nebudu pracovat ani s vámi, ani pro vás. Na takovou práci, o které mluvíte, hledáte spíš nějakou štetku, jak se mi to jeví.“

„Skutečně se ti to tak jeví? Já bych neřekl. Jsi pro takovou práci jak dělaná. Máš právě tolik vyzývavosti ve svém vzezření a chování, že muži nemusí ani marnit čas zbytečnými úvody.“

„No počkejte, co si...“

„Pořád ještě držíš s Bregem? Ne. Tak mlč.“

„Omlouvám se. Nemusíte se hned zlobit.“

„Padesát dolarů z tebe dělá štetku. Za pět set jsi dívka na telefonu. Za pět tisíc kurtizána.“

„Co je to?“

„Zapomeň na to. Ale když posuneme desetinnou čárku ještě o jedno místo, končíš na padesáti tisících. To už z tebe dělá ženu kariéristku.“

Jazykem si pomalu olizovala rty. Polkla a řekla: „Mám svůj obchod v běhu, děkuji.“

„Alimenty jsou laciný švindl.“

„To záleží.“

„Na tom, kolik dostaneš? Na důkazech? Na zákonu? Musí to být laciný švindl, protože kdyby se jednalo o dost peněz, jistě by se dalo jiným způsobem získat ještě víc.“

Chtěl jsem vyzkoušet, jak hluboce byla zatvrdlá. Její oči se změnily. Vybryndala trochu pití na svá holá kolena a rukou je setřela. „To jsou bláznivé řeči.“

„Ne pro opatrné lidi, kteří mají správné kontakty.“

„Co se mne týče, děkuji. Neměla bych na to nervy, Gave.“

Vstal jsem a začal přecházet po místnosti s nápojem v ruce. Nevěděl jsem, jak dál. Mohl jsem jen hádat, že jí bylo nařízeno zůstat na Grenadě, kde už se nakonec tak nudila, že se stala lehkomyšlnou a nabalila Brega. Teď se hra s Bregem změnila na něco méně příjemného. Kdyby mohla žít v klidu v hotelu po celou dobu, jak se od ní očekávalo, mohla by se s tím vyrovnat.

Nebyla ani příliš menší, ani příliš mladší než Mary. Tmavé vlasy. Všechny americké ženy vzhlížejí k pomoci.

Nechtěl jsem si připouštět myšlenky na Mary. Podle popisu, který podal domovník Jeannii Dolanové, byla tato žena Kanadanka Lisa Dissatová. Byla-li ona tady, musela být Mary mrtvá. Začínala mi svítat myšlenka. Vrátil jsem se ke konverzaci při obědě. První jméno jejího manžela i bydliště ve Státech se nějak zamluvilo.

V duchu jsem si připravil koncept své řeči, posadil jsem se, mile na ni podíval a zeptal se: „Hláškuješ své jméno bé-er-o-el-el-o-vé-á?“

„Ano.“

„Je to trochu neobvyklé. Někde mi něco zvoní v hlavě. Mary Brollová. Mary Brollová. Trápí mě to od chvíle, kdy jsme se v baru setkali.“

„Proč se tím trápit. Chcete nový drink?“

„Mám to!“

„Co máte?“

„Odkud pocházíš. Vsadím dolar proti tvým pěti. Je to někde u Fort Lauderdale. Jistě! Před několika lety jsme ustavili jakési družstvo a hledali jsme ve Fort Lauderdale stavitele, který by dokázal rychle postavit hotel a soukromý přístav. Zavedený podnik jménem Broll. Vysoký. Ne starý. Frank? Wally? Jeny...? Harry! To je ono. Harry Broll.“

„Možná existuje víc Brollů, než si myslíte, Gave.“

„Přines mi svou kabelku, zlato.“

„Co?“

„Přines mi svou kabelku. Peněženku. Tašku. Přines ji svému drahému starému Gavinu Leeovi, aby se mohl podívat na tvou občanku.“

Obdařila mě širokým, radostným úsměvem a její zuby drkotaly, než opět získala vládu sama nad sebou. „Oukej. Tajemství je vyraženo. Mluvíte o muži, kterého jsem milovala.“

„Jak dlouho jsi byla za něj vdaná?“

„Téměř čtyři roky.“

„Žádné děti? Ne? Šťěstí. Děti se zdají jen překážet. Přines mi tu kabelku, drahoušku.“

„A proč? Přece jsem se už přiznala.“

„Drahá, jestli se nepohneme z místa, budu ti muset zase trochu zmáčknot krček.“

„Prosím, ne. Dělá se mi špatně od žaludku...“

„Přines kabelku!“

Tak mi ji přinesla. Našel jsem peněženku. Prozkoumal jsem občanku. Podíval jsem se i na podpis na řidičáku. Bylo mi jasné, že ho skutečně podepsala Mary, a také to, že je už s určitostí mrtvá.

„Miláčku, zajdi tam k tomu stolu, vezmi si kus papíru a podepiš se na něj. Mary D. Brollová. Pak mi ten papír přines.“

„Kdo jste? Co chcete?“

„Já jsem ten člověk, který seděl před dvěma roky u stolu s Mary D. Brollovou v sále Le Dome hotelu Four Seasons v Lauderdale. Bylo nás tam na večeři asi deset. Harry se pokoušel přimět nás k tomu, abychom svěřili stavbu jemu. Já jsem zase strávil večer pokusem

svést jeho ženu. Nedala mi však šanci. Tady máme její podpis. Jdi ke stolu a napodob ho pro mne, zlato.“

„Kdo jste?“ tázala se, blízka slzám.

Věnoval jsem jí úlisný úsměv. „Já? Já jsem šťastný člověk, který najednou vlastní celičkou ženu, od lupů ve vlasech po palce na nohou a se vším mezi tím. Holky jako ty nehrají takové hry, dokud se nejedná o prachy. A teď jsou to naše prachy, drahoušku. Já jsem člověk, který z tebe vytáhne celou tu historku. Kdo jsem já? K čertu, já jsem tvůj nový partner!“

„Prosím, prosím! Nemohu vám říct...“

„Ta malá dáma v tomto rohu má jednu jedinou šanci, a to zajít tam ke stolu, napsat na kus papíru své skutečné, opravdové jméno, a přinést to pánovi. A jestli se ukáže, že to není její pravé jméno, prožijeme jedno velmi dlouhé odpoledne. Budeme muset nacpat té mladé dámě ručník do úst, aby její křik nerušil něčí dovolenou.“

Odešla tedy ke stolu. Napsala něco na kus papíru, podala mi to a začala brečet. Zakryla si tvář rukama a odběhla do ložnice. Jen málo žen vypadá dobře zezadu, když odbíhají v bikinách. Ona mezi ně nepatřila. Své jméno napsala krasopisně, téměř školácky. Lisa Dissatová.

Pomalu jsem zmačkal ten kus hotelového dopisního papíru. Cítil jsem se vyčerpaný. Vstal jsem a zašel do ložnice, kde ona ležela na nevyměněných prostěradlech, která s Bregem znečistili, propotili a zváleli. Ležela na boku, kolena přitažená k bradě. Vydávala sykavé, plačtivé zvuky. Fetální agónie.

V lepších výsleších existuje vždycky dobrý muž a zlý muž. Dosud jsem byl tím zlým. Je čas vyměnit úlohy. Zašel jsem do koupelny a namočil ručník ve studené vodě. Vykroutil jsem ho, posadil se na kraj postele, objal ji kolem ramen a přitáhl k sobě. Vzpírala se, vydávala zvuky nesouhlasu a převalila se na záda.

Naklonil jsem se blíže k ní a jemně jí otíral tvář a čelo. Oči měla úžasem vyvalené. To bylo to poslední, co očekávala. Potáhla nosem. Její tvář vypadala dojemně mladě. Slzy odplavily vyzývavost a tvrdost.

„Máš s sebou něco, co by dokazovalo, že jsi Lisa Dissatová?“

„N-ne.“

„A předstíráš, že jsi Mary Brollová?“
 „Ano, ale...“
 „Víš Broll, že tady představuješ jeho ženu?“
 „Ano.“
 „Měla jsi s ním poměr?“
 „Ano.“
 „Kde je skutečná Mary Brollová?“
 „N... Nevím.“
 „Liso?“
 „Neměla jsem ani tušení, co se chystá udělat. Opravdu ne!“
 „Liso!“
 „Nemohla jsem na tom nic změnit.“
 „Stačí, když mi řekneš, že je mrtvá, Liso. Do toho.“
 „Nevěděla jsem...“
 „Liso! Řekni to!“
 „Je mrtvá. Oukej. Je mrtvá.“
 „Zabil ji Harry?“
 Překvapeně vzhlédla. „Ach, to ne!“
 „Kdo ji tedy zabil?“
 „Prosím vás, Gavine. Jestli se dozví, že jsem někomu řekla...“
 „Jsi v pasti, drahoušku. Můžeš se zajímat o to, co se stane v budoucnosti, ale také se můžeš starat o to, co se stane v nejbližších deseti minutách.“
 „Já ani nevím, měl-li to opravdu v úmyslu.“
 „Jak se jmenuje?“
 „...Paul. Paul Dissat. On je... můj bratranec. Pracovali jsme v Quebecu pro stejného člověka, Dennise Waterburyho. Paul mi u něj sehnal místo. Jsem sekretářka. Byla jsem. Paul je účetní. Má plnou důvěru. Možná je blázen. Skutečný blázen. Možná, že skutečně plánovat zabít Harryho ženu. Nevím. Nejsem si ani jista, zda to ví on.“
 „O jaké peníze jde?“
 „Obrovské, skutečně obrovské.“
 „Přestaň brečet.“
 „Chci o tom mluvit a současně o tom mluvit nechci. Tak dlouho už jsem měla strach! Chci, abyste mě přinutil všechno vám to povědět, ale současně se bojím vám to říct.“

12. KAPITOLA

Bylo to pro nás oba velmi dlouhé odpoledne. Delší samozřejmě pro Lisu, protože ta se čas od času pokoušela být mazaná. Ale čím více se snažila, tím více se zaplétala a tím více se musela opravovat.

Nakonec se mi podařilo složit celou tu složitou historku dohromady.

Paul Dissat toužil dlouho po tom, aby se mohl podílet na některých velkých ziscích Denise Waterburyho, které měl z různých operací a investic do pozemků, ropy, zemního plynu, kancelářských budov, leasingu tankerů a tak dále. Paul Dissat měl slušný plat. Pokud se dařilo, byly i prémie pro vedoucí pracovníky. Paul však dobře věděl, že bez investování kapitálu nemá na podíl na zisku sebemenší naději, a že i kdyby využil svých schopností k manipulaci se záznamy různých společností a jejich bankovními konty, že by ho revize dříve či později odhalila.

Byl svobodný a neodpovídal obecné představě o účetním. Mládenecký byt, sportovní auto. Byl údajně vynikající lyžař, úspěšný ve sjezdu i slalomu. Říkala, že když jí bylo třiaadvacet, otevřela si účty, které nebyla schopna zaplatit. Měla strach, že ztratí práci. Zavolala tedy Paulovi. Neviděla ho již několik let. Vzal ji na večeři, zpátky do bytu a milovali se spolu. Zaplatil její účty a zařídil jí zaměstnání u Waterburyho. Po určité době intimního soužití se jí svěril se svými plány na podíl na tučných ziscích z Waterburyho operací. Její pomocí by mohl získat určitý vliv. Slíbil, že se v patřičnou chvíli ozve.

Zařídil to tak, že musela svést jednoho obzvláště neatraktivního málo významného partnera v jednom Waterburyho projektu a předstírat pobláznění. Paul ji během celého případu řídil a říkal jí, co má dělat. Nakonec, aby bezpečně ukončil aféru s Lisou, aniž by se to dozvěděla jeho žena, uložil ten muž významnou částku v hotovosti na její spořitelní knížku. Paul jí řekl, že peníze představují výnos z akcií Waterburyho podniku, které ten muž prodal, aby získal peníze na její vyplacení. Paul pak všechny peníze, až na tisíc dolarů, vybral.

Před její aférou s Harry Brollem to udělali ještě jednou a získali o něco víc, než poprvé. Paul jí vysvětlil, že muž, který náhle vydělá

velký balík, má sklon být velkorysý k milence, která začíná být příliš náročná a majetnická.

Zajímalo mne, proč si z těch peněz nechávala tak málo a proč si všechno bral její bratranec. Řekla, že to bylo tím, že do něj byla zamilovaná. Z počátku.

„Třetím byl Harry,“ vyprávěla dál. „Šla jsem za ním do hotelu, kde mi diktoval své poznámky. Stejně jako u prvních dvou. Po deseti minutách jsem se na něj tak zvláštně podívala a řekla mu, jak je skvělý, pomohla jsem mu sundat mi podprsenku, protože se mu hrozně třásl ruce. Potom, když se Harry vrátil do Států, přinutil mne Paul opustit zaměstnání a jet za ním. Nechtěla jsem. Paul tvrdil, že to by mohla být práce, hodná velkého rizika. No, a tak... udělala jsem, co žádal. Harry byl celý nesvůj, když jsem vloni v listopadu zavolala z Miami. Byl rád, ale byl i nervózní. Řekla jsem mu, že jsem přijela za ním, protože jsem tak do něj zamilovaná, že bez něj nemohu žít a že vkládám svou budoucnost do jeho rukou.“

Harry ji usadil v bytě v Casa de Playa. Zhruba v téže době byl Paul Dissat, jak plánoval a očekával, přeložen do administrativy SeaGate, Inc. ve West Palm Beach. SeaGate byla velká, složitá společnost s velmi komplikovaným financováním a se speciálními daňovými problémy. Paul v ní byl zainteresován od samého začátku.

„Jednou jsem Paulovi zavolala, ale hrozně se na mne rozzlobil. Prikázal mi, abych se řídila následujícími příkazy. Musím být co nejpříjemnější, učinit Harryho co nejšťastnějším, skutečně pracovat na sexuální stránce a dělat vše a cokoliv pro to, aby si užíval tolik radosti, že se beze mne nebude moct obejít. Nebylo to snadné, protože Harry tvrdě pracoval, moc na sebe nedbal a do postele mu už moc energie nezbývalo. Ale když jsem přišla na to, co ho nejvíce vzrušovalo, bylo to pro oba lepší. Musela jsem předstírat, že jsem do něj vášnivě zamilovaná. Víte, nebyl to zase tak špatný život. Nakupovat, vyjít si na pláž, k holiči, hlídat svou váhu, pečovat o své nehty, tu a tam si zdřímnout. Docela to šlo. Jednou, pár dní před vánocemi, chtěl Paul vědět, kdy určitě bude Harry se mnou. Řekla jsem, že mohu zajistit, aby přišel třiadvacátého v poledne a strávil se mnou půldruhé hodiny.

Řekl mi, abych nebyla překvapená, kdyby se ukázala paní Brollová. Nechápala jsem, co má Paul za lubem. Řekl mi, abych držela klapačku a udělala, co mi přikázal. Ona se objevila, právě když Harry odcházel. Vypadala lépe, než jsem si podle Harryho vyprávění představovala. Něco na mne křičela, já zase něco křičela na ni. Ona pak s brekem odešla.“

Harry Broll tím byl velmi roztrpčený. Říkal Lise, že ji potřebuje, že se chce s Mary rozvést a vzít si ji, ale že to nemůže udělat hned. Musel s Mary udělat dohodu a slíbit, že už se s Lisou neuvidí. Řekl, že to musel udělat, protože bez její finanční podpory by přišel o velkou příležitost v SeaGate. Řekl, že ji musí z bytu vystěhovat a že se s ní může stýkat jen velmi opatrně. Řekl, že by to mohlo trvat tak do května, ale potom že bude moct Mary opustit a vzít si ji.

V noci čtvrtého ledna, těsně před půlnocí, přišel Harry do Lisina motelu, kam ji z bytu odstěhoval. Byl opilý. Říkal, že měl s Mary hroznou hádku a že ona ho opouští. Jakmile usnul, zatelefonovala Lisa Paulovi, aby ho informovala o posledním vývoji situace. Paul přijel k motelu, nechal tam své auto, půjčil si Harryho auto a klíče od domu, a požádal Lisu, aby svlékla bezvědomého Harryho a držela ho v klidu tak dlouho, jak jen to bude možné.

„Neřekl mi, co se chystá udělat. Jednal rozčileně, vzrušeně. Vrátil se až za denního světla. Zdál se být velmi unavený a zároveň velmi uvolněný. Pomohl mi vzbudit Harryho. Harry byl zmatený. Samozřejmě Paula znal, kvůli SeaGate, a také věděl, že je mým bratrancem. Ale uvědomil si, že je to poprvé, co se Paul dozvídá o mně a o Harrym. Paul předstíral, že je naší aférou velmi znechucený, asi proto, aby udržel Harryho v nejistotě. Všichni tři jsme jeli Harryho autem do jeho domu na Blue Heron Lane. Paul pořád tvrdil Harrymu, že je v průseru. Paul mě nechal čekat v obývací místnosti. Vzal Harryho do ložnice. Harry vydal příšerný zvuk. Pak jsem slyšela těžké, utíkající kroky a zaslechla jsem Harryho zvracet. Když ho Paul přivedl zpátky do obývací místnosti, už očištěného, byl Harry jako náměsíčný. Paul pořád tvrdil, že to byla nehoda, Harry zase, že to přece nemohla být nehoda, a Paul mu pořád říkal, že nejlepší, co může udělat, je vzpamatovat se.

Paul mi přikázal uvařit hodně kávy.“

Mary byla, samozřejmě, Paulem vyslýchána a nakonec zavražděna, když se mu podařilo dostat z ní všechno, co potřeboval – rezervaci a letenky z cestovky, hotelovou rezervaci, úplné podrobnosti o ujednání s jejím svěřeneckým úředníkem a skutečnost, že pouze jediná přítelkyně ví, že ona odjíždí a proč: Holly Dressnerová v Blue Heron Lane 27, několik vchodů vedle. A on měl devět tisíc dvě stě dolarů v hotovosti, které si vybrala z účtu TA 5391. Mary měla napůl sbaleno. Na Paulův příkaz Lisa dokončila balení, probírajíc majetek Mary a hledajíc, co by mohla potřebovat.

„Bylo to podivné s ní, ležící vedle na posteli. Některé věci jsem si v šatně musela vyzkoušet. Byla v bocích trochu silnější než já. Kupovala si desítky, mě stačí osmička. Harry vypadal jako velmi nemocná soba. Zdálo se, že se nemůže vzpamatovat. Po tvářích mu stékaly slzy. Jednou po mně skočil. Sáhl po mně s takovou silou, že mě málem povalil na podlahu. Něco se mě ptal, mumlaje něco o tom, jak to mohl Paul udělat. Později se o tom hrozně pohádali. Neslyšela jsem však všechno. Bylo to něco o tom, co udělat s jejím tělem. Harry říkal, že by nevydržel, mít ji pochovanou na zahradě. Byla řeč o nějaké zdi a o míchačce. Kdyby měla být pohřbena na zahradě, Harry se tam už nikdy nevrátí.“

Ona dostala své rozkazy a musela je opakovat tak dlouho, až nebylo pravděpodobné, že by je zapomněla. Odjet na letiště. Najít si pokoj z pátého na šestého. Zůstat v pokoji. Sedmého použít Maryin lístek. Kdyby bylo nutno prokázat místo narození, použít Maryin řidičák. Nebo její vysvědčení o očkování. Upravit si účes podle ní. Nosit velké sluneční brýle. Cestovat v jejích nových šatech. Odjet na Grenadu. Zapsat se jako Mary Brollová. Žít nenápadně. Samotářsky. Poslat Holly Dressnerové pár pohlednic. Vybrat takové, které nepotřebují psát žádný text. Podepisovat je kresbou směřující se obličeje.

„Snažila jsem se držet se sama. Ale, proboha, už jsem tady tak dlouho, Gave.“

„Co máš udělat jako další krok? Jaké jsou Paulovy příkazy?“

„Příští pondělí mám poslat telegram. Paul mi ho nadiktoval.“ Musela mi ho přinést. Byl adresován na Woodrowa Willowa v Southern National v Miami.

POKRAČUJTE S PŮJČKOU, JAK DOHODNUTO ZAČÁTKEM LEDNA. PORADILA JSEM SE S HARRYM TELEFONICKY. BRZY BUDU DOMA. MARY BROLLOVÁ.

Harryho úlohou bude zatelefonovat tentýž den Willowovi a sdělit mu; že ho Mary zastihla mezistátním telefonem z Grenady a že mu řekla, že telegrafovala Willowovi, aby pokračoval, aby se nestaral, že už bude brzy doma. Má ho informovat o tom, že Mary mu dala jméno cestovní kanceláře, kterou použila, a že mu řekla, že sousedka, paní Dressnerová, celou tu dobu věděla, kde je.

Pěkně vymyšleno. Kdyby si to chtěl Willow po obdržení telegramu ověřit, mohl zavolat cestovní kancelář i paní Dressnerovou.

„Nemohli by zkontrolovat mezistátní hovory?“

„Jistě. Proto mu budu v neděli odpoledne volat do jeho kanceláře. Mám číslo. Bude tam mít sekretářku. Bude to osobní hovor. Paní Brollová s panem Brollem. To pro jistotu, kdyby to vyšetřovali.“

„Co vyšetřovali?“

„Mám rezervaci na pondělí třetího května. Paul neměl čas všechno vypracovat, než jsem odjela. Ale chce to zařídit nějak tak, že Mary Brollové se jakoby stane nějaká nehoda. Ještě mi dá vědět, co musím udělat. Já jen... nechám všechny její věci tady a dorazím domů pod svým vlastním jménem. Možná, že ručník a kabely, ponechané na pláži, nic nebude chybět, kromě plavek a čepice.“

„Odkud jsou všechny ty peníze?“

„Pokud tomu rozumím, Gave, investoval Harry sedm set tisíc do SeaGate. Smlouva říká, že do třicátého dubna musí zaplatit dalších tři sta tisíc, aby to zarovnal na milion. Je pro něj rezervován blok akcií a dopis, potvrzující, že SeaGate mu dluží sedm set tisíc plus úroky. Je to... nedělitelný blok. Musí vzít všechno. Musí doplatit těch tři sta tisíc a tím se zruší peníze, které mu SeaGate dluží. Jestli ne, dostane zpátky jen svých sedm set a úroky, a těch sto tisíc akcií zvýší počet akcií, které společnost chce prodat veřejnosti. Neexistuje žádný způsob, jak by mohl Harry ty peníze získat, jedině z banky jako půjčku na svěřenecký podíl Mary. Nemůže ani dostat odklad, ani nemůže snížit počet nakupovaných akcií. A všude jinde je kompletně zadlužený.“

„Takže musel udržovat Mary naživu ještě čtyři měsíce po její smrti?“

Otrásla se. „Nebo ztratit půldruhého milionu.“

„Kolik z toho přijde tvému bratranci?“

„Říkal milion. Ale neříkal to před Harrym. Myslím, že by dokázal dostat to z Harryho všechno.“ Ušklíbla se. „S Paulem je to tak, že je mu už úplně jedno, co dělá. Je mu to fuk. Trochu mě to děsí. Jednou, když jsem byla malá, mě vzal hluchý kluk do kina a smál se ve chvílích, kdy se nikdo jiný nesmál. Paul je něco podobného.“

„A předpokládám, že Harry dělal velký povyk, běhal za jejími přítelkyněmi a dožadoval se, aby mu řekly, kde Mary ukrývají.“

„Možná, to nevím. Myslím si, že by to pro něj mohlo být později lepší, jestliže mu to bude moct někdo dosvědčit. Nevím, jak se mu vede. Jsem zvědavá, jak se bude tvářit u telefonu.“

Její hlas ztěžknul. Její tvář byla oteklá únavou. Oči měla podrážděné často opakovaným pláčem. Ze dne už mnoho nezbývalo. Zeptala se: „Nemohli bychom se jít projít na pláž? Vyhovovalo by vám to, Gavine?“

Vstala, přes hlavu si přetáhla pestrou halenu, trochu si upravila vlasy a nasadila své velikánské brýle. „Bože, cítím se úplně prázdná, jako kdyby mi všechno vypadlo z rukou. Měla bych mít strach, ale jsem na to příliš unavená. Vy rozkazujete, Gave. Převzal jste velení. Nevím, kam půjdeme, loď řídíte vy.“

Bylo to řečeno tak pěkně, že jsem málem návnadu spolkl. Ubohá oběť ničemné konspirace, oddávající se prvnímu muži, který ji umožnil zapochybovat.

Sladká malá nezralá tvář a pracovitý, čiperný zadeček a všech ten soucit a milosrdenství žraloka. Nechte mě být vaší malou kámoškou, pane. Nikdo mí nerozumí, jen vy. Uklouzla však na malém detailu a bylo to uklouznutí zlé. Jak si mohla zkoušet nové Maryiny šaty, zatímco ona ležela vedle mrtvá. Asi se Lisa otáčela sem a tam, pohlížeje do zrcadla, přilazující si zadek hřbetem ruky a přejíc si, aby si ta zatracená mrtvá ženská byla koupila šaty o číslo menší. Zkoušela si šaty, zatímco muži se hádali ve vedlejším pokoji. „Ber to takhle, Brolle. Uviděl jsi ji před půldruhou hodinou. Budou chtít vědět, proč jsi čekal tak dlouho, než jsi to ohlásil. Co jim na to řekneš?“

A zatím Lisa si broukala, kousala se do rtů, šklebila se na sebe a starala se o to, zda jí ty barvy budou slušet.

13. KAPITOLA

Procházeli jsme se po pláži ve zlatooranžovém světle tropického západu slunce. Příliv ustupoval a udusaný písek byl pod našima nohama vlhký a pevný. Slunce bylo za našimi zády a zapadalo do moře právě za Long Point. Daleko vpředu, za skalami, označujícími konec pláže Grand Anse, a za přístavem St. George se rozkládalo večerní město, roztroušené po zelených svazích.

Prošli jsme kolem hotelů Grand Anse, Grenada Beach a Holiday Inn. Přijížděla auta a zaparkovávala pod mangovníky a mandlovníky.

Lidé se ještě koupali v poměrném chladnu soumraku nebo se procházeli po pláži. Motorový člun táhnul pružnou černošku na vodních lyžích mezi zakotvenými plachetnicemi. Naše stíny před námi byly v šikmém světle velmi dlouhé.

„Předpokládám, že jsi mi chtěla něco vykládat?“

„Ano, ano.“ Přišla blíž, vzala mě pod paždí, přitiskla se ke mně a podívala se na mne. „Asi musím. Víte, jak se v životě mohou stát různé věci, které se jaksi do toho života ani nehodí? Potom nic není skutečné. Když na to zapomenete, všechno kolem vás je opět reálné, ale to, co se stalo, se zdá, že se nikdy stát nemohlo. Rozumíte mi, co myslím?“

„Ještě ne, děvče. Ještě ne.“

„Myslím si, že svým způsobem jsem byla stejně naivní jako Harry. Zdá se to být už nejméně deset let pryč.“

„Nemyslíš, že to bylo pěkně pitomé od Paula zabít Mary Brollovou? Neřekla jsi mu to?“

Musela počkat, až jsme předešli skupinu pomalejších lidí. Ukázala na betonové molo na samém konci pozemku Holiday Inn. Sáhlo pouze k čáře příboje a nezdálo se mít jiný účel, než jako jakýsi vlnolam zdržovat písek. Vyšli jsem po pláži nahoru, vystoupili na molo a šli se posadit na jeho samý konec, zády k zapadajícímu slunci.

Propletla své prsty s mými, natáhla mou ruku a dlaní nahoru ji položila na své kulaté hnědé stehno. Zamračeným pohledem se dívala směrem k městu.

„Mockrát jsem o tom přemýšlela, Gavine. Myslím, že Paulovi bylo příliš jasné, že aféra se mnou nebyla dostatečnou pákou na Harryho. Harry a jeho žena by se jen tak snadno nerozešli. Dalo by se říct, že nebylo nic skutečně důležitého k odhalení. Tak proč ten tip Mary Brollové, aby mě mohla nacytat s Harrym? Proč si musel být tak jist tím, že nás nacytá? Proč mi přikázal ječet na paní Brollovou a udělat z toho velkou scénu? Jaký měl pro to motiv?“

Věc byla skutečně dobře promyšlená. Mary by se jistě se svými problémy někomu svěřila. Scéna v bytě přilákala tolik pozornosti, že o ni uslyšela později i Jeannie Dolanová. Poslední dobou Harry pobíhal kolem, strašil lidi a snažil se najít svou mrtvou ženu.

Kdyby policie dostala hlášku, překopala zahradu a Mary našla, i ten nejneschopnější státní zástupce by dokázal dát dohromady případ, který by neobhájil ani ten nejlepší obhájce.

„Takže, Liso, myslíš, že Paul se rozhodl Mary zabít, když jí telefonoval? Dává to smysl? V té době nevěděl, že je rozhodnuta odjet. Také nevěděl, jak to zařídila s půjčkou. Mohla odjet bez sebemenší výstrahy. Musel by být kouzelník, vidět do budoucna.“

„Já vím. Myslívám na to tolik, až mě z toho bolí hlava, a nakonec to stejně vždycky vzdám.“

„Myslíš si, že už někdy někoho zabil?“

„Přece nechodíte po světě a nepřemýšlíte, zda lidé, které znáte, dokáží zabít jiné lidi, nebo ano? Víím, že byl sprostý. Víím dobře, jak odporný dovedl být. Víím, že v něm bylo něco zvráceného, něco ve způsobu, že se mnou spal a pak mě nutil spát s těmi starými pány. Muselo to mít něco společného s tím, že se nikdy neoženil. Jsme si podobní, jako bratr a sestra. Má stejné oči, stejně tmavé jako já, a dlouhé černé řasy – vidíte – levé oko je rovné a pravé trochu šikmé. Jeho ústa jsou jako má, přirozeně červené rty, malá ústa, těžký dolní ret. Vypadáme oba mladší, než skutečně jsme, to máme v rodině. Přesto v něm není naprosto nic ženského. Ani mé oči a ústa nevypadají na Paulovi žensky. Jen když spí. To je divné, že? Pozorovala jsem ho ve spánku a to jeho oči a rty vypadaly úplně jako mé, až jsem z toho měla podivný pocit. A jak je velký! Je téměř tak vysoký jako vy. Ale pohybuje se mnohem rychleji než vy. Myslím normálně. Nikdo není rychlejší, než jste byl vy s Karlem. Bože! Vypadal jste

tupě a ospale, jako kdybyste ani nemohl věřit, že vám chce nařezat. Potom jste se změnil.“

„Chtěl bych se dozvědět o Paulovi trochu víc. Kolik je mu let?“

„Bude mu sedmařicet, myslím, že v červenci. Ano. Pár společností se pokoušelo přetáhnout ho od pana Waterburyho. Takže si myslím, že je dobrým účetním. Celý rok je v úžasné formě. V zimě závodí ve slalomu, v létě hraje tenis. Jeho nohy jsou obdivuhodně silné, jako fantastické pružiny.“

„Blázen do cvičení?“

„S činkami, péry, kladkami a tak. A horské slunce, které se samo pohybuje z jednoho vašeho konce na druhý a samo se vypíná. Je na své nohy opravdu hrdý. Jedna věc je na něm legrační. Je tmavý jako já a musí se holit dvakrát denně, když chce jít večer ven, ale na těle, kromě míst, kde všichni mají chlupy, nemá žádné. Jeho nohy mají skutečně nádherný tvar, ale není na nich jediný chloupek, stejně tak jako na pažích nebo na prsou. Svaly má dlouhé a hladké, ne boulovité hrboly. Když je napne, má nohy jako z mramoru.“

„Říkalas, že je zvrácený.“

Zamračila se a chvíli přemýšlela. Viděl jsem, jak si špičkou jazyka olízla dolní ret. „Ne. To není to správné slovo. Celý sex pro něj nic moc neznamená. Myslím tím, když je, tak je. Je to něco, co se od nás čeká. Víte, když se nemohl uvolnit a usnout, zavolał mi, abych přišla do jeho bytu ve městě. Bydleli jsme pět bloků od sebe. Měla jsem pocit... nevím... že jsem jedním z těch jeho strojů, něco s motorem a závažím a s pružinou, něco, co si potom může zapsat do svých tréninkových záznamů. Deset minut na veslovací mašině, osm minut na Lisině mašině.“

„Nějak si nedokáží vás dva představit.“

„Co vás trápí, drahoušku?“

„Přestěhuješ se do Quebecu a změníš zaměstnání, protože ti to přikáže. Přijdeš za ním, kdykoliv tě zavolá. Řekne ti, abys svedla pana X a pana Y, a poradí ti, jak z nich dostat prachy, z nichž si většinu ponechá sám. Řekne ti, abys svedla Harryho, opustila práci, jela za Harrym na Floridu a pak tě vyšle sem předstírat, že jsi Mary. Jsi proklatě povolná, Liso.“

„Já vím, vím. To je na něm to komické. Je tak absolutně přesvědčivý, že uděláte, co vám řekne. Je to také mnohem snadnější, než pokoušet se říct ne.“

„Zkusila jsi někdy odmítnout udělat to, co po tobě chtěl?“

„Bože, ano! Na samém začátku, ještě než pro mne dostal tu práci. Byla jsem u něho v bytě a on mě požádal, abych mu podala něco z druhého konce pokoje. Seděla jsem u stolu a řekla něco v tom smyslu jako ‚Nejsi snad mrzák, nebo jo?‘ Vstal, postavil se za mne a pěstí mě praštil do temene hlavy. Omdlela jsem, spadla ze židle a rozbila si bradu. Udělal mi něco se šíjí, skřípnul nějaký nerv nebo co, a já jsem ležela v agónii tři dny v posteli. Byl tak milý. Čekal u mne ve dne v noci. Byl tak sladký a pozorný. Myslím si... že je snadnější udělat, co říká, protože mám pocit, že nikdo z vás neví, co udělá, když řeknete ne. V práci však je úplně jiný.“

„Jaký máš pocit z toho, že ho tak podráždíš?“

„Na blití.“

Vzhlédla ke mně s provokativně nakloněnou hlavou. „Je to legrační,“ řekla. „Do dnešního dne jsem vás neznala. Potom jste mě tak vyděsil. Opravdu. Teď zase jste tak hodný a chápající. Mohu si s vámi vyprávět. O čemkoliv.“

Její prsty byly propletené s mými a mou ruku přitlačovala hřbetem ke svému stehnu, pomalu kolébajíc nohou. Hřbetem ruky jsem cítil práci jejích stehenních svalů. Byl to smyslný a vemlouvavý pocit. Byla pěkný kousek a pořád se svým způsobem nabízela.

„Nemohla bys mi věřit?“

Pokrčila rameny. „Nevím. Snažím se o to. Myslím, že to nemohu zvládnout sama, ať už to bude cokoli. Oceňuji to, že jste mne nijak nepoznamenal. Chci tím říct, že nemám ráda bití na tvář, kde je to vidět. Uvnitř vám to rozbije pusu, máte velkou podlitinu a pod okem se udělá monokl. To se děvčatům nedělá. Musí se potom stydět.“

„Paul tě bil?“

„Někdy.“

„Ale věříš mu?“

„Je to příbuzný. Možná, že bych mu věřit neměla. Je zvláštní. Nedává to najevo. Musel byste ho znát.“

„Pořád myslím na to, jak moc jsi do toho zapletená.“

„Jak to myslíte?“

„Předpokládejme, že až se vrátíte, seberou Harryho za to, že zabil svou ženu. Budou mít její tělo. Určitě nebude žádný velký problém najít jeho milenkou a dokázat, že jsi tam byla. Jak dlouho, myslíš, jim bude trvat, než se vyšetřovatelé státního zástupce dozví o tvém převtělení? Budeš chtít vysvětlovat na svědecké lavici, proč jsi vzala její peníze, letenky, šaty a auto?“

Zbledla. „Dejte pokoj. Nedělejte mi to, zlato. Bože! Takové žerty nemám ráda. Jedeme v tom spolu, nebo ne?“

„Jedeme?“

„Co ode mne chcete? Co ještě chcete vědět?“

„Myslíš si, že Paul tě opět o peníze připraví?“

„Bude-li k tomu mít příležitost.“

Odtáhl jsem od ní svou ruku. „A co by mu v té příležitosti mělo zabránit? Já?“

„Miláčku, nesnažte se mne splést.“

„A čím tě pletu?“

„No... říkal jste přece, že teď patřím vám, a také jste říkal, že v tom jsou peníze. A tak si myslím, že půjdete po těch penězích. A že budete potřebovat mou pomoc.“

„A co bys mohla udělat?“

„To bude záležet na vás, drahoušku.“

„Mám si představovat, jak mi pomůžeš zbohatnout?“

„Tak se ta vaše hra jmenuje.“

„Možná, že Paulova hra už je prohraná.“

„Jak to myslíte?“

„Hary Broll přece není úplný idiot. Proč by nemohl potichu zajít na policii a prodat jim pravdu? A oni si budou jen klidně čekat, až se vrátíš, počkají si také na Paulův další krok a oba vás seberou.“

„Sakra! Zapomněla jsem vám říct o dopise, který jsem musela pro Paula napsat. Našel Maryiny osobní dopisní papíry a já jsem je musela použít. Diktoval mi, co mám napsat. Musela jsem ho přepisovat, protože se mu to moc nelíbilo. Datovala jsem ho pátého ledna. Stálo v něm, že Paul měl pravdu a že jsem se nikdy neměla s Harrym zaplést. Bylo v něm, že Harry provedl něco hrozného, když byl opilý,

že jsem s ním musela jít domů a s něčím mu pomoci. Tvrdila jsem, že jsem byla vystrašená a utekla a že čekám, až se se mnou spojí. Paul ho držel před Harrym a přinutil jej přechíst si ho. Potom jsem ho musela zalepit do obálky a adresovat do Paulova bytu ve West Palm Beach. Paul ho strčil do kapsy s tím, že ho co nejdříve odešle.“

Slunce mezitím zapadlo. Nebe vypadalo jako vyhasínající kamna a moře bylo břidlicově šedé. Pomalu jsme se vraceli domů.

„Gavine?“

„Mlč, Liso, prosím tě.“

Pláž byla téměř prázdná. Ve Spice Island Inn rozsvítili venkovní osvětlení. Ptáci se hlučně ukládali ke spánku, hádajíce se o nejlepší místa. Z reproduktorů bylo slyšet nějaký soubor, hrající karnevalové kalypso.

Když jsme došli k jejím dveřím, zeptala se: „Ted’ už smím něco říct? Jako třeba pojed’te dál?“

„Chtěl bych se posadit tady venku, děkuji. Třeba támhle.“

„Mohu se k vám přidat?“

„Jistě.“

„Co takhle nějaký drink?“

„Díky. Stejný jako posledně.“

Seděl jsem na lehátku, nohy na stole, a snažil se promýšlet všechny možné kombinace. Kdyby byla Mary mrtvá, předpokládalo by se, že Woodrow Willow zabouchne víko nad tím svěřeneckým účtem. Harry byl pravděpodobně obmyšleným v její poslední vůli, možná spoluvykonavatelem s bankou. Ale kdyby umřela v lednu, třeba i při dopravní nehodě, naděje na tak rychlé vyřízení pozůstalosti, aby Harry dostal do konce dubna svých tři sta tisíc, byly pranepatné. Musela tedy zemřít později.

Co by se bývalo stalo, kdybychom s Meyerem neměli ty pocity znepokojení? Co kdybychom byli bývali považovali můj telefonický dotaz za dostatečný důkaz toho, že Mary je naživu a že pobývá na Grenadě?

Potom by to fungovalo jako švýcarské hodinky. Termínovaná půjčka. Novinky o blízkém usmíření. Dost informací pro Willowa, aby považoval telegram za legitimní oprávnění. Potom ta ironická

tragedie. Odcizená manželka, chystající se k návratu ke svému kajíc-nému manželovi, zmizí v záhadné nehodě. Hledá se její tělo. Ale...

„Tady to máte,“ řekla. Poděkoval jsem jí za nápoj. Přinesla jeden i sobě. Posadila se na kraj lehátka, tváří ke mně. Odsunul jsem kousek nohy, abych jí udělal místo. Začaly se objevovat hvězdy. Bylo vidět, že si upravila vlasy a přelíčila rty. Její halena měla hluboké postranní rozparky a posadila se tak, náhodou nebo úmyslně, že jí bylo vidět celé holé stehno až nahoru k pasu. Bikiny, které bylo vidět před tím, už na sobě neměla.

„Máte asi hrozně moc věcí na přemýšlení,“ začala rozhovor.

„A proto jsem tady, živ a zdrav, drahoušku.“

„Ale byl jste párkrát pořádně poraněn, že, Gave?“

„To se stalo, když jsem přestal rozumně uvažovat.“

„A bráním vám já v rozumném uvažování? Určitě bych se o to ráda pokusila. Vadilo by vám to, kdybych vás zdvořile požádala, abyste se se mnou pomiloval?“

„Co oslavujeme?“

„Jste mizera, Gave. V řadě věcí se cítím velmi nejistá. Byla jsem příliš dlouho sama. Teď potřebuji, aby mne někdo k sobě pevně přitiskl a miloval se se mnou a říkal mi, že jsem sladká. Proč vlastně si o to musím říkat? Nemusí to být žádná veliká událost. Nemusí to ani zabrat mnoho z vašeho drahocenného času. Jen si trošku zadovádět, miláčku, a nechat mne...“

Způsob, jakým to začala zařizovat – položila se vedle mne, vyhrnula si halenu, stáhla mé plavky a současně mně objala jednou nohou – by určitě nikomu moc času nezabral.

Vzrušený jsem ji odstrčil a natáhl si plavky. „Velmi lichotivé. Velmi šlechetné. Ale ne, děkuji.“

Drsně se zasmála a zvedla svou sklenici z písku blízko u nohou. „No, ve srovnání s Karlem mohu prohlásit toto: máte rozdílný přístup k sexu. Kdybych neměla obnažený důkaz, skoro bych o vás pochybovala.“

„Jsem teď zaměstnán představami, že jsem Paul, a divím se, jak to všechno dokonale pracoval.“

„Proti gustu žádný dišputát.“

„Zatím se bude držet v povzdálí a přesvědčí se, zda Harry Broll plní příkazy. Ověří si tvůj nedělní odpolední hovor s ním. V úterý ráno, sedmadvacátého, se spojí s panem Willowem, jménem SeaGate, aby si ověřil, zda pan Broll bude mít opravdu peníze na akcie, které pro něj podle smlouvy SeaGate má rezervované. Bude o tom ujištěn. Peníze budou poukázány. A pak bude třicátého a on bude po celý víkend velmi zaneprázdněný člověk, protože to je pro SeaGate konec fiskálního roku. Je to tak?“

„Možná, drahý.“

„Potom musí něco podniknout se sestřenicí Lisou. Očekává od něj zprávu. Nejlepší bude doručit ji osobně.“

„Aby mi řekl, co dělat dál?“

„Starý dobrý Harry ví o své mrtvé ženě. Také Lisa ví vše o Harryho mrtvé ženě. Harry a Lisa, kdyby spojili své síly, by mohli svědčit proti němu. Lisa nosí prsten mrtvé ženy. Musí si jen vymyslet pěkný, rychlý a bezpečný postup, jak se s ní na ostrovech setkat a rozbít jí tvář a zničit chrup. Potom nebude s tělem žádné tajemství. Potom může oddělit dobráka Harryho od každyčkého centu z jeho zisku a od každyčkého centu, který ještě zbyl. Až bude Harry vyždímaný, bude čas uložit ho také k ledu. Nějaká nehoda. Pro jistotu.“

Natáhl jsem volnou ruku a poklepal jí na rameno. Chvilí seděla neuvěřitelně tiše, najednou vyskočila a zastavila se až pět kroků od lehátka.

„Ne! Ne, Gavine. Je to můj bratranec. Ne!“

„Myslíš, že by to nedokázal?“

„Absolutně ne. Nikdy. Žádným způsobem.“

„Tak proč jsi tak rozčilená?“

„Každý by byl rozčilený, když slyší něco tak hrozného.“

„Víš dobře, že se od tebe očekává, že máš předstírat Maryinu smrt. Je menší pravděpodobnost prozrazení, jestli někdo sehraje roli těla. Jsi Mary Brollovou už od ledna, tak proč to teď měnit?“

„Nebudte takové zvíře.“

„Takovou představu jsem nabyl o Paulovi, podle toho, co jsi mi o něm řekla. Deformovaný chlap, ale velmi logický. Dobrý improvizátor. Jestliže se nějaký logický plán nevyvine tak, jak si přeje, vymyslí ihned jiný, stejně dobrý nebo i lepší. A... Liso, drahoušku, na

co mu ještě budeš dobrá? On dobře ví, že je pravděpodobné, že si získáš nové přátele, kteří se dozví, jak jsi umřela, a budou z toho velmi nešťastní, a najednou, třeba až po roce, na tebe narazí někde na letišti. Jsi jen velkým rizikem, a zbytečným.“

„Mlčte!“

„Přemýšlej o tom.“

„Já o tom přemýšlím.“

„Není to můj styl, ale musím ho obdivovat. Dokáže spojit volné konce provazu. Pro Harryho není východisko. Nebo pro tebe.“

Zjistila, že její sklenice se převrátila a vylila. „Ještě jednu?“

„Zatím ne, děkuji.“

„Chceš jít dovnitř?“

„Ještě tady chvíli zůstanu.“

„Hned se vrátím, drahý.“

14. KAPITOLA

I když Lisa nebyla pryč déle než deset minut, při jejím návratu už byla úplná noc, sametová pláž pod třpytivými hvězdami. Za námi svítila světla chatk Spice Island Inn.

Posadila se opět vedle mne. Převlékla se do bílých šortek a tmavé blůzy s dlouhými rukávy. Příjemně voněla. Bílá látka těsně obepínala její kulatý bok, kterým se teple přitiskla k mému kolenu.

„Vidím, že jsi odložila svou svůdnickou róbu, že?“ Jen pokrčila rameny, a když usrkla ze sklenice, bylo slyšet cinkot ledových kostek. „Způsobil jste, že jsem ztratila zájem.“

„A už mi věříš?“

„Do jisté míry. Nevidím žádnou výhodu v podstoupení hloupého rizika. Vy představujete také jeden volný konec provazu, o kterém zatím Paul neví. Možná, že představuji jen návnadu v pasti. Ale musíme být velmi, velmi opatrní. On je velmi citlivý na... to, co si lidé myslí. Nesmíme mu dát žádnou šanci.“

„Jak to myslíš?“

„Je-li to tak, jak říkáte, jestli se Paul pokusí to udělat, pak to má jistě vymyšlené tak, že to bude zcela bez rizika. Takže jestli mě chce opravdu zabít, musíme ho předejít a zabít my jeho, drahoušku.“

„Tvého vlastního bratrance?“

„Nebud labuť. Jakou jinou volbu máme?“

„Takže co navrhuješ?“

„Potom se tedy musím nějakým bezpečným způsobem dostat zpět do Států. Nevidím důvod, proč bych se nemohla vrátit jako Mary Brollová. Komu by to uškodilo?“

„Nikomu, pokud nebudeš dál předstírat, že jsi paní Brollová.“

„Jestli však nezamýšlí mě zabít, potom to musíme dotáhnout do konce.“

„Dobře, řekněme, že všechno klapne a že ty a já budeme zpátky ve Státech. A co dál?“

„Musíme zajít za Harrym. To je vše. Řeknu mu, že pokud nám nedá hromady peněz, bude mít obrovské potíže. A vy mu můžete trochu natlouct, kdyby se nás pokusil podfouknout.“

„Kolik peněz máš asi na mysli?“

„Nemyslím, že bychom ho měli přivést k úplnému zoufalství. Snad bychom mu měli nechat dost na to, aby si myslel, že z toho vyvázl docela obstojně. Řekla bych, že bychom mohli chtít tak půl milionu.“

„Každý?“

„Ne, drahý. Musí platit daně, pochopte to. Myslím, že s tou prodlevou před veřejným prodejem to bude dlouhodobá záležitost. Určitě. On by měl dostat peníze v prosinci. Daně budou dělat asi půl milionu. Takže mu zbudou dva miliony a já vím, že má ještě čtyři sta tisíc a že bude muset vrátit těch tři sta tisíc. Takže z jeho milionu a tři sta tisíc mu pět set tisíc seberem, a jemu zbude osm set tisíc. Možná, že by bylo spravedlivější, kdybychom mu vzali šest set padesát tisíc a stejně tolik mu nechali, co říkáte?“

„Mnohem spravedlivější. A ty bys chtěla polovinu?“

„Co já bych chtěla a co vy byste byl ochoten mi nechat, není asi totéž, že?“

„Při dokonalé spolupráci by to tak mohlo být.“

„Takové přesuny peněz bez zanechání stop, které by později mohli lidé objevit, je dost těžké. Víte něco o tom problému? Myslím, že byste měl.“

„Takže už nám zbývá jedině Paul.“

Dopila svou sklenici a strčila do mne svým bokem. „Srazte se trochu, miláčku. Udělejte mi místo. Budu hodná, slibuji.“

Obrátila se, lehla si na záda a hlavu si položila na mé rameno.

Po chvíli řekla: „Chcete objednat večeři do mého bytu, nebo do vašeho?“

„Ještě nevím.“

„Já také ještě nemám hlad. Bože, podívejte se na ty hvězdy. Když jsem byla malá, vypadalo noční nebe úplně stejně.“

„Kde to bylo?“

„Nahoře ve francouzské Kanadě, u St. Lawrence, severně od řeky Riviere du Loup. Malé město Trois Pistoles. Deset tisíc svatých, deset tisíc kostelů. Klášterní škola, uniformy, večerní bohoslužby, pokání, celý ten krám kolem. Utekla jsem v patnácti. Se svou nejlepší kamarádkou Dianou Barbetovou. Přešli jsme hranice do Států. Bylo to dost hrozné. Buď přežiješ, nebo nepřežiješ. Ani nevím, co se

s Dianou stalo. Někdy si na ni vzpomenu. Jeden chlap v Detroitu mi opravdu pomohl zbavit se mého venkovského přízvuku. Filmy, televize, rádio a magneták. Teď už myslím anglicky, až na chvíle, kdy mě něco vyplaší nebo vyděsí. Bojím se ve francouzštině. Jiný muž mě poslal do obchodní školy, abych se vyučila na sekretářku. To bylo v Cincinnati. Byl to už starší pán. Zastavil mi, když jsem stopovala, a vzal mě k sobě domů. Žil už sám, jeho žena před dvěma lety zemřela. Chtěl, abych u něj zůstala a před sousedy předstírala, že jsem jeho praneteř. Protože jsem do školy pro sekretářky chtěla a potřebovala jsem někoho, kdo by mi to umožnil, vyšlo to docela dobře. Nakoupil mi pěkné šaty. Bylo mi tehdy osmnáct. Koupil mi i malé auto. Byl už v důchodu, vařil, uklízel, pral i ustýlal. Dokonce mi i žehlil mé věci, pokud to potřebovaly. Byla jsem do starého Harva skutečně zblázněná. Byl o čtyřicet let starší než já. To je mnoho let. Když mi začal jít na nervy, nesměl se mě ani dotknout. Přerušila jsem dodávky. Ale on mě moc často nechtěl, s tím nebyly problémy.

Dokončila jsem školu, dostala vysvědčení i práci. Při tom způsobu života jsem si mohla celý plat ukládat do banky. Jednou večer jsem přišla domů a on ležel na záchodě na zemi. Celou levou stranu měl ochrnutou. Oko měl zapadlé, z levého koutku úst mu vytékaly sliny a nemohl mluvit. Jen vydával příšerné zvuky. Nacpala jsem všechny své věci do kufru auta a zavolala do nemocnice. Zaparkovala jsem u vedlejšího bloku a šla zpátky, abych se přesvědčila, že ho našli a naložili do sanitky. Ubytovala jsem se v motelu. S výpovědí jsem počkala do konce týdne. Vyzvedla jsem si z banky peníze a odjela dolů do Mobile, kde jsem auto prodala. V Alabamě je to velmi snadné. Pak jsem odletěla domů do Kanady a v Montrealu si našla dobrou práci. Starý Harv mi dlouho chyběl. Možná mi trochu chybí dodnes. Byl to opravdu pěkný život, věříte mi? Nebyla jsem na něj moc hodná. Když tak o tom přemýšlím, mohlo to být ještě lepší. Nikdy mě to nic nestálo, udělat mu dobře.

Tak nebo onak, v Montrealu jsem si žila skvěle. Byla tam spousta děcek. A pak jsem se skutečně, ale skutečně zamilovala. Když mě ten kluk opustil s mou nejlepší přítelkyní, udělala jsem to, co dělám vždycky, když jsem raněna. Nakupuji, nakupuji a nakupuji. Boty,

šaty, paruky. Mám ráda peníze. Asi je utrácím proto, abych si tím ubližovala. Chápete to? Věděla jsem, že jsem ve skutečném průseru, ledaže by mě z něj někdo vytáhl. Tak jsem odešla do Quebecu a setkala se s bratrancem Paulem. Myslím, že zbytek mého života by nestál za nic, kdyby mi tenkrát nepomohl. Hej, viděl jste to?“

„Padající hvězda.“

„Já vím. Ale tak veliká a jasná a pomalá? Letěla věčně.“

„Přála sis něco?“

„Měla jsem? Pomohlo by to něco?“

„Aby se ti splnilo tvé přání, musíš si přát něco, co se stejně stane.“

„A nedá se přát si něco o chvíli později?“

„Můžeš to zkusit. Nebyla to moje hvězda.“

„Oukej. Už se stalo.“ Měl jsem paži okolo ní. Natočila se tak, že její ňadro vklouzlo do mé dlaně. Pod tenkou látkou halenky neměla žádné prádlo a za chvíličku jsem cítil, jak se jí bradavka zvětšuje a tuhne. „Říká vám to něco, příteli? Něco, co bych stejně dostala?“

Posadil jsem se, zvedl ji s sebou, chytil ji rukama v pase, zvedl ji a posadil do písku vedle lehátka.

„Au! Kousla jsem se do jazyka, vy zvíře jedno.“

„Jen buď hodná holčička a přestaň se pokoušet mě ulovit. Až tě budu chtít, řeknu ti o tom. Přestaň naléhat.“

Rychle vstala. „Jen si nebuďte tak proklatě jist tím, že vám budu naservírována na stříbrném podnose, až si o mne řeknete, Gave. A nepokoušela jsem se vás na nic nachytat. Jen si myslím, že by to bylo přátelské a příjemné se s vámi milovat. Nic velikého. Udrželo mě to při životě, jak už jsem vám říkala.“

„Co, starý Harv?“

„Ale ne, vy hloupý. Peníze. Hromady peněz. Už jen pomyslení na ně způsobuje, že se uvnitř cítím prázdná a mám husí kůži a myslím si, že se to úplně podobá pocitu, který máte, když víte, že se budete milovat. Působí to úplně stejně.“

„Jdi si dát studenou sprchu.“

„Jste na mne příšerně milý. Jste záplava radosti. Jdu se projít po pláži a budu myslet na bouře a rampouchy a katetry a na vrtání zubů. To mě vzpamatuje stejně dobře.“

„To si dovedu představit.“

A tak se odešla procházet. Brouzdala se bosýma nohama v pěňivé vodě, která vybíhala na písek po každé vlnce. Kráčela pomalu, pohupovala boky, tmavé a pěkně tvarované nohy pod bílým leskem šortek.

Zručně stiskla mnoho mých tlačítek. Zacházela s blízkostí, doteky, přímým vyzváním. Mluvila o věcech, které zdůrazňovaly sexuální uvědomění. Pěkně voněla, pěkně se vnímala, mluvila tichým a důvěrným hlasem. Věděl jsem, že nebyla necudná a svádívá vlivem mého magnetismu. Blížili jsme se k spojení, možná výnosnému. Pro maximální uplatnění v tomto spojení nás dvou chtěla použít zbraně, které jí pomohly i v minulosti pravděpodobně ve všech případech, kromě jejího bratrance.

Byl jsem jen jinou verzí starého dobrého Harva, kterého jsme naposledy viděli ležet na podlaze s vytékajícími slinami z úst. Stiskla Harvova tlačítka a dostalo se jí sekretářského výcviku, auta a mnoha šatů. Její libido se jí určitě nevymklo z kontroly. Byla to pro ni jen užitečná práce, jen poskytnutí malé nenákladné přízně, a jestli zamlží rozum příjemce, mohl se výnos ze vztahu ještě zvýšit.

I kdybych byl velká opice, obrovský antropoid, žvýkající výhonky natrhané v džungli, schopná zavést ji k zapomenutému pokladu, Lisa by vyvinula všechno úsilí k tomu, aby vše bylo ještě přátelštější a milejší. Jak říkala o Harvovi, nestálo ji to nic, aby se ten velký hlupák cítil dobře.

Ale vědomost, jak a proč jsou tlačítka mačkána, nijak nezmenšuje fyziologický dopad mačkání tlačítek. Stopy jsou patrné. Dlaň ruky si pamatuje tvar ňadra – přesnou velikost, teplo a stupeň vzrušení. Oči sledují pomalou chůzi, způsobují zrychlení tepu a dýchání, zvýšení tlaku a povrchové teploty těla, jak podmíněné vědomí předpokládá jednoduchý postup dějů – zavolat ji, přitáhnout si ji k sobě, stáhnout z ní šortky, roztáhnout jí kolena a patřičně ji připravit na ten sladký, pracný úkol, který poprvé skončí tak velmi rychle.

Tlačítka sepnou určitá relé. Musím se v duchu vrátit zpět, do ústřední kontroly a tato relé vrátit do původní polohy, vykompenzovat přetížení a přepnout proud do kanálů, které jsou pro něj určeny.

Hledal jsem v minulosti správnou paměť, tu, která by nejsnadněji převedla rostoucí touhu do indiferentnosti.

Napadlo mne, že vzpomínka na Mary Dillonovou na palubě *Srdcové sedmy* před dlouhou dobou by mohlo být tou pravou. Bylo jich jistě ještě víc, ale žádná se nevynořila dost rychle na to, aby bylo dosaženo přepnutí.

U Lisy to bylo tak jednoduché, tak snadno k dispozici, že to ani nebylo zajímavé. A je-li něco nezajímavého, pak nezáleží na tom, jestli se to stane nebo nestane. Proč by zrovna McGee měl potřebovat nějaký punc zajímavosti v tomto světě, nacpaném masem ve víkendových obývacích, kde tanečníci zdvořile, pilně, zkušeně, ohleduplně skáčí jeden na druhého v rytmu hi-fi zařízení, reprodukcujícího tóny od 20 do 20.000 Hertzů za vteřinu?

Je McGee stále ještě upíchnutý na nějaké tajuplné puritánské dilema, svíjející se a mlátící kolem sebe, zápasící se staromódním, starodávným, zabraňujícím a umělým smyslem pro hřích, vinu a odsouzení? Proto nemohl přijmout ten celoživotní dar, který lady Jillian nabízela? Proto má tu chorobnou a sentimentální myšlenku, že nejprve musí existovat produktivní a významný vztah, jinak že to sex degraduje? A tak hrrr na děvky, protože uvolnění tlaku v přirození je důvodem dostatečným.

Kdo potřebuje kouzla a tajemství? No, možná že je kouzelné a tajemné to, že antarktický pinguin bude běhat po celém pobřeží, aby našel ten správný kamínek, který by v zobáku přinesl a položil mezi komická chodidla své vyvolené. Možná, že sex je prostá tělesná funkce, příbuzná žvýkání, kýchání a vyměšování. Ale orli létají tak vysoko, jak jen mohou, do nejřidšího vzduchu, kroužíce nejkrásnější letové křivky, potom se k sobě přimknou a padají a padají, páříce se během pádu, a řítí se střemhlav dolů k vysokým skalnatým horám.

Dnes by to mělo fungovat tak, že když chcete souložit s dámou, zdvořile jí to nabídnete, a nejste uraženi, když odmítne, a jste způsobní, taktní a spokojeni, řekne-li ano.

Ale tibetská husa a její houser mají velmi zvláštní ceremonii, kterou provádějí po páření. Zvednou se vysoko ve vodě, roztáhnou široce křídla, zobáky natáhnou k nebi, a vydávají kejhavé zvuky trubky. Behavioristé se domnívají, že je neprofesionální používat

subjektivní výrazy pro zvířecí konání. A proto nenazývají tuto ceremonii radostí. Ale neví, jak jinak to nazvat. Tyto husy žijí až padesát let a párují se na celý život. Oslavují své spáření stejně rok po roce. Jestli jedna z nich zemře, ta druhá už se nikdy nespáruje.

A tak pinguíni, orli, husy, vlci a mnoho jiných tvorů na zemi, v moři a ve vzduchu, se drží všech těch zastaralých kouzel a tajemství, protože neumí číst nebo poslouchat přednášky. Mají jen instinkt. Člověk se cítí být zbaven pocitů, a tak organizuje skupinová setkání, aby v každém členu vzbudil humánní vztahy. Ale základní skupina dvou, muže a ženy, je znecitlivěna tak rychle, jak jen to dokážeme...

„Sakra, co je ve mně tak špatného, že vás to ode mne odrazuje?“ ptala se Lisa. Vyšla po svahu nahoru ke mně, postavila se vedle lehátka a svým tělem zastínila pár hvězd. Dívala se na mne pozorně v bledém nažloutlém světle, které jí dopadalo na lícní kosti a rty.

„Představoval jsem si, co bys udělala, kdybych sebral na pláži do zobáku kamínek a položil ho mezi tvá chodidla.“

„Už jsem slyšela blbnout mnoho chlápků, ale to je...“

„Proč chceš od mne nové a nové ujišťování? Musí ti stačit mé slovo. Jsi fantastický kousek. Můžeš se zeptat kohokoliv.“

„Nevím, nezkoušela jsem to.“

Chvilí stála tiše. Potom řekla: „Kdybyste něco ode mne ještě chtěl, příteli, budete si to muset vzít násilím, protože to už je jediný možný způsob.“

„Dobrou noc, Liso.“

Odešla ode mne, silueta pohybující se směrem k nažloutlým světlům.

15. KAPITOLA

Ve čtvrtek jsem vstal velmi časně. Probuzení na novém místě často způsobí, že předcházející den příjezdu se zdá být nereálný. Nebyl žádný Karl Brego, žádná Lisa Dissatová, snažící se být Mary Brollovou, žádná Lisa Dissatová, utíkající s hněvem ode mne za horkého večera. Po jejím odchodu jsem šel do své chaty, zaplavoval si ve vlastním minibazénku, dvě tempa na jednu délku, převlékl se a šel do otevřené jídelny. Jídlo bylo dobré, obsluha indiferentní. Seděli tam obdivuhodní lidé. Tým pořizující módní fotky. Pár jachtařů. Dvojice hostů, které si zajely tak daleko, aby je nikdo známý nespasil pohromadě. Někteří hosté byli fanatičtí vyznavači slunce, kteří tam byli už několik týdnů a využívali každé chvilky tropického slunce k ještě většímu opálení za cenu oslepnutí, udušení, nesčetných hodin a litrů oleje, ve který věřili. Johnsonův, kokosový nebo olivový. Dřeli se na opojném úkolu stát se živoucí legendou v Bronxvillu nebo Scrantonu nebo Des Moines.

„Opálení? Tomu říkáte opálení? To jste ještě neviděli Barbii a Kena, když se tentokrát vrátili z Grenady. Přísámbohu, ve tmavé místnosti byly vidět jen jejich bílé zuby. A Barbiiny brilianty.“

Do města jsem jel taxíkem a snažil jsem se zapamatovat si cestu. Domluvil jsem si pronájem austina Moke. Moke je takový sražený džíp s velmi atraktivním výrazem, zvláště díváte-li se na něj zepředu a reflektory si představujete jako oči. Vypadá vytrvale, vesele a přátelsky. Je to takový jednoduchý stroj. Řadicí páka se ovládá levou rukou, protože volant je vpravo. Houkačka, vydávající jediné pronikavé písknutí, se zapíná stisknutím přepínače blinkrů pravou rukou. Osvědčenou metodou je rychlý úder dlaní. Čtyři rychlosti, malý, vzduchem chlazený motor, pedály tak malé, že při ovládání bosou nohou způsobují bolest. Plátěná střecha, kterou v tom horkém podnebí nikdy nikdo nestahuje, protože na Grenadě mají jen dvě horké sezóny, jednu mokrou a jednu suchou.

Protože turistická sezóna už skončila, bylo jich v zásobě dost. Vybral jsem si jeden s dobrými gumami, chodili jsme s majitelem kolem něj a zkoušeli světla, houkačku, blinkry, stěrač. Chtěl celý nájem předem, což je v této oblasti obvyklé. Zatímco jsme se doha-

dovali, zkoušel jsem do toho zatraceného krámu nastupovat a vystupovat. Na Jamajce už jsem se naučil, že s mýma dlouhýma nohama je na to jen jeden způsob. Musíte stát vedle auta na pravé straně. Předkloníte se v pase. Pravou rukou uchopíte volant a současně zvednete levou nohu, kterou strčíte do auta tak, aby chodidlo spočinulo na podlaze daleko za pedály. Hodíte zadek na sedadlo, uchopíte pravou nohu a zvednete ji přes široký práh (který obsahuje nádrž). V zaujaté poloze mám obě kolena silně pokrčená a roztažená daleko od sebe. Volant sedí mezi koleny a dolní části nohou musí být skrčeny tak, aby byly v kontaktu s pedály. Při řazení se velmi často bolestivě praštíte do levé nohy.

Dohodli jsme se na oboustranně přijatelném poplatku pěti amerických dolarů – deseti Biwi – za den na dobu jednoho týdne. Já koupím benzín. Až budu odjíždět, zavolám mu, aby si auto vyzvedl ve Spice Island Inn. Slíbil jsem, že ho nenechám na letišti. Řekl jsem mu, že bych cestu na letiště neabsolvoval ani za sto dolarů za každý kilometr. Jestli se dá bezpečně jezdit po levé straně silnice? Domnívám se, že snad nikdo nedokáže jezdit na Grenadě bezpečně na kterékoliv straně silnice.

Uzavřeli jsme dohodu, dal mi zadarmo mapu St. George a okolí. Opatrně jsem se zařadil do provozu a téměř okamžitě jsem byl vyveden z konceptu malý autobusem se jménem na kapotě. To jméno znělo: *NEJSEM NIC*.

Když jsem koupil benzín a vydal se na zpáteční cestu do centra města, vyhýbaje se příliš intimnímu styku s velkým křiklavým městským autobusem, nazývaným *NECH MĚ BÝT*, zaparkoval jsem svůj Moke a chvíli vyčkával, až jsem si byl jist, že už mi zase nohy normálně fungují. („Bude se vám líbit brousit po St. George v jeho úzkých a starobylých uličkách.“)

V Bank of Canada jsem směnil další svazek dolarů za Biwi. Dívka za přepážkou byla velmi tmavá, velmi hubená a naprosto nepřátelská – do té míry, že bylo naprosto nemožné pokusit se o jakýkoliv lidský kontakt, ledaže byste byl těžce antracitové barvy jako ona.

Položil jsem jí pár otázek a byl jsem poslán do supermarketu *VŠE PRO VŠECHNY*. Protože jsem měl v chatce kychyňskou výbavu a mohl jsem si vyrábět vlastní led, zdálo se mi užitečné doplnit zásoby. Gin, rum, ovocné šťávy z Trinidadu a pár velkých sklenic. Na sklo jsem nemocný. Ty malinké neurčité skleničky, poskytované v hotelích a motelech, vás zbaví jakékoliv radosti z pití. Vždycky si kupuji těžké sklenice a vždycky je tam zanechávám. Malé skleničky dělají z pití pro radost alkoholickou křeč.

Závěrečným nákupem byl veliký plantážnický slaměný klobouk s širokou stuhou. Posadte člověka do pronajatého Moke, s reklamou na bocích, nasadte mu na hlavu legrační klobouk a rázem je z něj turista. Všichni turisté jsou si podobní. Bez ohledu na věk, pohlaví nebo počet teleobjektivů, všichni vypadají stejně.

Našel jsem zpáteční cestu do Grand Anse k hotelu a objevil pobřežní cestu, kde jsem mohl zaparkovat Moke blízko u své chatky. Krabici s nákupy jsem zanesl dovnitř. Od chvíle, kdy jsem se probudil, do okamžiku, kdy jsem odložil nákupy a posadil se, ani jsem si nevzpomněl na Mary, Lisu nebo na jejich převtělení.

Je to užitečné zařízení. Když máte problém před sebou, honíte se za ním jako chrt za mrtvým králíkem. Odsuňte ho raději dozadu do mozku a držte ho tam co nejdéle. Proces zamíchání přehází prvky problému do jiného uspořádání, a když problém opět vytáhnete, objeví se vám nové způsoby jeho zvládnutí.

Odhodil jsem svou propocenou košili. Studený vzduch z klimatizace mi chladil záda a ramena. Oukej. Mary je mrtvá. Chci dostat Paula Dissata. Chci to hrozně moc. Peníze jsou návnadou a Lisa je také návnadou, i když v jiném smyslu. Hrozně toužím přesvědčit Paula, Lisu a Harryho Brolla o tom, že kdyby jim byla dána ta možnost, že by se rozhodli pro zpětnou kontrolu porodnosti. Přímo po nich dychtím a chtěl bych být při tom, až si budou kávovou lžičkou a vlastními nehty kopat svůj hrob.

Za druhé, jako profesionál, jako záchranářský konzultant, chtěl bych z toho vyjít s malou odměnou i pro sebe. Když z toho vyjdu bez haléře, pouze s výlohami, které si nemohu rozumně dovolit, ztratím svou úctu k sobě coby umělci. Chtěl bych jim vyloupit tu jejich ma-

lou káru, jen abych pomstil jedinou ženu, Mary Dillonovou. Přecitlivělost je až třetí liga.

Takže co? Nebudu tedy radit panu Willowovi, aby neposkytl půjčku na Maryiny záruky. Stejně by se nakonec nějak dostaly k Harrymu. To jest, pokud bude ještě naživu. Peníze je nutno Harrymu půjčit, Harry musí získat své akcie v pravý čas, aby byl schopen vydělat velké peníze. To však pro mne znamená dlouhý čas čekání. Musím použít nějakou páku, abych dostal přijatelný balík od Paula, možná od Harryho, možná i od obou, dříve než je přinutím k té práci s kávovými lžičkami.

Možná, že by stačilo nechat Harryho a Lisu vykopat své hroby s pěkně zarovnanými stěnami a postavit je do nich s minimálním zlomkem naděje. Potom odejít a nechat je tam stát. Ale Paul je něco jiného.

Jak tedy bude vypadat nejbližší program: Lisa musí provést všechno přesně podle instrukcí, zavolat Harrymu a poslat telegram do banky panu Willowovi. Musí být beznadějně dychtivá povědět mi všechny podrobnosti o jakémkoliv svém styku s Paulem. Potom se připravím na setkání s ním. Tady. Tam. Kdekoliv.

Natáhl jsem na sebe své prosolené plavky, nasadil si turistický klobouk a šel se podívat za svou dámou. V chatce nebyla. Chodil jsem kolem, mžoural do horkého slunce a nakonec ji našel na skládacím lehátku na svahu k pláži. Ležela tváří dolů. Dnes měla na sobě žluté bikiny. Vršek měla rozepnutý, kalhotky si srolovala tak, že nebyly větší než žlutá tužka, ležící mezi oběma opálenými půlkami jejího zadečku. Leskla se olejem. Ručník ležel vedle ní na písku. Posadil jsem se na něj. Tvář měla obrácenou na druhou stranu.

„Nechtěla byste pěkný kokos, mladá paní? Buráky? Voňavý koření?“

Pomalou obrátila svou teplem vyhřátou tvář ke mně. „Nechci žádný...“ Zastínila si oči. „Ach. To jste vy.“

„Já. Absolutně správně. Já osobně.“

„Kdo je na vás zvědavý?“

Ležela s tváří teď obrácenou ke mně, oči zavřené.

„Ty mne potřebuješ,“ řekl jsem jí.

„Už ne. Mockrát děkuji. Už nikdy víc.“

„Já nemám na mysli ten druh potřeby, drahá. Mluvím o finanční potřebě. Obohodní nutnosti.“

„Děkuji. Raději asi využiji příležitost s Paulem.“

„To byste se mohli oba dost nasmát. Včera večer jsem napsal zajímavý dopis.“

Zapomněla, že nemá vršek zapnutý. Rychle se posadila. „Jaký dopis? Komu?“

„Jaké jsou místní zvyklosti s odhalováním ňader turistů?“

Sebrala vršek plavek a oblékla si její. „Já dobře vím, jaká je vaše politika, příteli. Vyje ignorujete. Jaký dopis?“

„S dvojitou obálkou. Zalepený dopis v jiném zalepeném dopise. Když o mně neuslyší do desátého května, otevře druhý dopis.“

„A co se stane?“

„Začne jednat.“

„Jak jednat?“

„Ach, jen se spojí se správnými osobami v SEC a řekne jim, že to vypadá tak, jako že se jistý Harry Broll zakoupil v SeaGate posledními třemi sty tisíci, podvodně získanými, a že tento fakt nemusí být odhalen účetní firmou, připravující materiály pro předběžný prospekt, a že by měli s panem Willowem zkontrolovat důkazy o tom, zda paní Brollová ještě byla naživu v okamžiku, kdy on uvolňoval peníze podle jejího dřívějšího požadavku. Můj přítel je advokát. Zná všechny potřebné kroky.“

„Bože! Proč se domníváte, že mi nemůžete věřit?“

„Kdo říkal něco takového?“

„Copak jste to neudělal kvůli tomu?“

„Liso, Liso. Co když nám to nevyjde? Řekněme, že nás tvůj vzácný bratranec oba chytne, uloží nás do obřadní lodi, zapálí doutnák a vyšle nás na moře. Poslední naše okamžiky budou mnohem příjemnější s vědomím, že bratranec Paul nikdy z toho obchodu nic mít nebude.“

Těžce polkla a vypadala nešťastně. „Nemluvte o takových věcech.“ Věděl jsem, že za opáleným čelem její mozek usilovně pracoval, váží a měří všechna pro a proti. Sáhl jsem pod lehátko, vytáhl na časopise položené sluneční brýle a podal jí je.

„Děkuji, drahý,“ řekla, nasazujíc si je. „Jistě. Vidím, co máte na mysli. A jestli nás dostane, mohlo by být vhodné říct mu o vašem příteli právníkovi.“

„Ano. Také si to myslím. Jen jestli mi dá šanci. Ale jestli ses rozhodla, že on představuje větší šanci, mohla jsi mu dát tip a on by mohl... vyřešit situaci.“

Obrátila se a spustila nohy na písek blízko mých. Čelo měla zpocené. Potůčky potu stékaly po jejím hrdle a malý pramínek stékal mezi jejími nadry přes břicho a vsakoval se do úzkých žlutých plavek. Kolena měla roztažená a lehátko bylo tak nízké, že kolena měla ve výši nader. Její oči byly ve výši mé hlavy.

Naklonila se ke mně, předloktí na kolenou a řekla vrnícím hlasem: „Víte, jednáte se mnou tak tajuplně, že se obávám, že si pořád špatně vykládám vše, co řeknete. Pořád máme mezi sebou nedorozumění. Včera večer jsem čekala hodně dlouho, že se přijdete ke mně omluvit.“

Pohlédl jsem na ni. Ostré slunce je stejně kruté jako ostré světlo a mikroskop v laboratoři. Bylo vidět malou dvojitou bradu, způsobenou nakloněním hlavy. Na horním rtu měla pod nosem malou jizvu. Ruce a chodidla byla malá, hranatá a pevná, nehty pečlivě upravené. Její poloha vytvořila úzký opálený váleček tuku na pěstovaném bříšku. Úzký pás vytvářel dvojitou křivku do zralých boků a stehen. Seděla s buclatými partiemi nacpanými do žluté tkaniny, divoká a temperamentní. Intimní chloupky, delší než ostatní, se kudrnatily přes okraj bikin a vyčuhovaly na stranách jejich věčka, chloupky barvy matné mědi.

Pot, svaly, maso, vlasy, blízkost. Taková, že těsnost žlutého pouzdra prozrazovala štěrbinu v její buchtičce. Bylo v tom tajemné kouzlo šatny, páry, masážního stolu nebo koedukačního volejbalu na nudistické pláži. Byl to čistý, atletický sex.

„Liso, musíme si věci říkat tak opatrně, aby nedocházelo k nedorozuměním.“

„Možná, že jsem měla včera špatný dojem. Nejste trochu divný?“

„Ne víc než ostatní modroocí Američani.“

„Nemáte nějaké problémy? Lise to můžete říct. Prostata? Nebo nějaký zvláštní způsob dráždění?“

„Jsem dokonale zdravý.“

„Miláčku, jste tak upnutý na nějakou káču, že to prostě nechcete zkusit s žádnou jinou? To bych dokázala pochopit. Také jsem tím prošla.“

„Nikdo mě v poslední době nezaujal.“

Její ústa ztvdla a hrdlo ztemnělo. „Jsem teda nějaká ženská, ze které se vám obrací žaludek?“

„Ale kdež. Je to jen taková moje zásada: moučník až nakonec.“

Její ústa změkla do mírného úsměvu. „Moučník? Milánku, jsem také domácí polévka, maso a brambory, horké rohlíky s máslem, nebo výběr vašich oblíbených nápojů. Ale hlavně jsem maso a brambory.“

„Je ještě jeden důvod k odkladu, Liso.“

„A to?“

Byla opět připravená. Je to jako výcvik muly. Dobrá, pevná rána mezi oči, a budu mít opět celou její pozornost upoutánu k sobě.

„Je to smutná historie, drahoušku.“

„Mám ráda smutné historky. Ráda si popláču.“

„Jednou, před dávnými časy, žila jedna milá, přítulná, malá blond žena, se kterou jsem se podílel na složitém malém obchodě. Své plány a problémy jsme si brali s sebou do postele a během odpočinků je probírali. Hrozně mě ta mladá dáma vzrušovala. Ráda se milovala. Potom to nějak začalo jít s naším obchodem s kopce. Rozpadl se. Bylo to zvlášť nepříjemné, protože to pro oba z nás znamenalo dost peněz. No, jednoho dne, asi o měsíc později, jsme spolu celý den dováděli, šťastni jako děti, a onoho večera jsem ji vzal v člunu na projížďku po Atlantiku. Byl tichý a krásný večer, usadil jsem ji na postranní zábradlí, zamířil svůj kolt pětačtyřicítku s ústím hlavně asi palec od její pěkného čela a ustřelil jí hlavu. Uvázal jsem jí záložní kotvu kolem pasu a nechal ji klesnout kilometr ke dnu, a měsíc tehdy tak krásně svítil, že jsem ji mohl dlouho pozorovat, jak se potápí níž a níž. Ted' můžeš brečet.“

Její ústa zůstala otevřená. Rukou si sáhla ke krku a chraplavým šeptem pronesla „Ježíši Kriste!“

„Ta hloupá holka si myslela, že když se mnou bude spát, že si kupuje pojistku pro případ, že bych zjistil, že jedná za mými zády a že si dojednává své vlastní obchody. Byla si tím tak jista, že když jsem zmáčkl spoušť, rozesmála se. Ty nebrečíš.“

„Ježíši Kriste.“

„To už jsi, Liso, říkala. Potom jsem se rozhodl, že to byla špatná politika. Přizpůsobil jsem trest zločinu, ale sám sebe jsem nenáviděl. Chápeš to? Pořád jsem na tu malou blondýnku musel myslet. Deprimovalo mě to. Zdálo se mi to jako plýtvání, všechny ty dobroty klesající ke dnu moře.“

„Kdo proboha jste?“

„Jsem tvůj partner, Liso. A důvěřujeme si, že ano? Nikdo se nepokouší vyzrát na toho druhého. Ale... pro jistotu... nenecháme si všechny příjemnosti až na potom, až spočítáme peníze?“

„T-to mi vyhovuje, Gavine,“ řekla. Sklapla stehna k sobě, až to plesklo. „Po-později. Já... já musím na chvílku odejít. Hned jsem zpátky.“

„Asi si půjdu zaplavat.“

Odcházela ke své chatce s mírně roztřesenými koleny, se skloněnou hlavou a s nahrbenými rameny.

Imaginární dopis a imaginární partnerka. Téměř jsem si dovedl představit tu imaginární dívku, klesající ke dnu černou vodou, vlasy rozpuštěné, stále se zmenšující a méně zřetelnou, až zmizí definitivně z mého imaginárního života. Chudinka. Gavin Lee byl sprostý zkurvysyn, Bylo mi téměř do breku. Ted' mohl být souboj Lisa-McGee prohlášen za rozhodnutí. Ta dáma se ke třetímu kolu už neobjeví. Byla vyděšená. Už bude dělat to, co je jí řečeno. Ted' už by měla mít tolik sexuální touhy jako strážce harému. A při první zprávě od svého bratrance jistě poběží ke mně a všechno mi poví.

Toho večera byla tak upjatá, jako by nikdy neopustila zdi kláštera. Procházeli jsme se po pláži a vrátili se do chatky hned po setmění. Šli jsme k ní. Odemkla dveře, vešli jsme dovnitř a ona příšerně vykřikla, když se ty dva stíny na mne vrhly. Začalo to být velice zajímavé. Oba toho znali mnohem víc než Karl Brego.

Kdyby mě opravdu chtěli zabít, měli by mne. Ale nechtěli. A to mi dalo přece jen nějakou šanci.

Přijímal jsem rány a nějaké jsem rozdal. Písklavé chrochtání úsilí. Plácnutí a bouchání ran. Šoupání nohou. Jednoho jsem chytil, ztratil rovnováhu, upadl a skutálel se blízko žluté žárovky. Povědomý hlas křičel: „Zadrž! Řekl jsem, zadrž, Artie! Já ho znám.“

Hlas byl najednou velmi známý. „Rupe, ty starý vole, co to děláš?“

„Laskavost kamarádovi. Dámo, jestli byste mohla sehnat pár kapesníků, nějaký líh a nějaký gin, byl bych vám velmi zavázán. A rozsviňte pár světel.“

Řekl jsem Lise, že je vše v pořádku. Rozsvítila zahradní světla i světla v bytě. Sehnala nějaký alkohol a velkou roli papírových ručníků. Všichni tři jsme těžce dýchali. Všichni jsme byli nějakým způsobem bitkou poznamenáni.

Řekl jsem: „Mary, to je můj starý kamarád. Námořník Rupert Darby. Rupe, to je Mary Brollová.“

„Rád vás poznávám, Mary. A to je Artie Calivan. Artie je plavčíkem na *Dulcinei* a já jsem najatý jako kapitán. A tento velký kostnatý bastard, kterému je těžko zasadit čistou ránu, Artie, je můj dávný přítel Trav McGee.“

„McGee?“ zeptala se Lisa nepřítomně.

„Je to takový vtípek, miláčku. Pochází z takové staré říkanky. Trav se rýmuje s Gav. A McGee se rýmuje s Lee.“

Kdyby skončilo u toho, asi bych se z toho nevymotal. Ale Rupe velmi pohotově navázal. „Rád bych vám tu říkanku přednesl, ale je trochu moc sprostá na to, aby se říkala před dámou. Používám pro Gava to staré jméno tehdy, když se mu chci dostat na kobytku. Vypadá to tak, že tady ten zub se mi nechce vrátit úplně na původní místo. K čertu.“

Pohlédl jsem na jeho parťáka. „Vzal sis s sebou pořádný kousek.“

„Zdálo se, že ho bude třeba. Ale potřeboval bych dva takové.“

„Dokázal jsi dost s jedním. Ale proč?“

„Ach, ten prokletý Brego. Co si myslíš? Celý den otravoval, jak bychom si my kapitáni měli navzájem pomáhat a jak mu ten chlap, rychlý a záludný jako had, přebral jeho koč..., odpusťte, slečno Brollová, jeho přítelkyni. Tak nakonec jsem řekl tady Artiemu, že by-

chom se na to mohli podívat a toho turistu trochu zvalchovat. Neměl jsem ani tušení, že by mohlo jít o tebe, Tr... Gave. Je mi to líto. Ale ne zase moc. Poprvé po dvou týdnech, co jsem se trochu povyrazil.“

Opatrně jsem si poklepal dlouhý škrábanec na čelisti, přistoupil k Lise a chytil ji kolem pasu. „Miláčku, nechceš po těch pánech poslat nějaký vzkaz panu Bregovi?“

„Rupe, Artie, vyříd'te mu laskavě, že paní Brollová navrhuje, aby se tady někdy zastavil a zkusil své štěstí s panem Lee.“

Rupe se zasmál. „Jistě.“

„Byli byste tak laskaví a vzali mu pár věcí?“

„Ale jo, proč ne.“

„Půjdu je tedy posbírat. Za vteřinku jsem zpátky.“

Rupe poslal mladšího muže ven, aby hlídal člun. My jsme se posadili do stinného rohu zahrádky.

„Co se stalo s *Marianne*?“ zeptal jsem se ho.

„Dvě nevydařené sezóny a banka mi ji sebrala. Ale tolik mi to zase nevadí. Pracuji pro dobré lidi. Dobře mě platí.“

„Děkuji, že jsi mě kryl.“

„To? Bože, tím musí dobrý kapitán začínat nebo alespoň se to rychle naučit. Když ti někdo něco naznačí, nemůžeš zůstat stát s otevřenými ústy. Musíš převzít přihrávku a pokračovat. Nemá smysl se ptát, o co kráčí. Já samozřejmě vím, že o něco jde a že ta holka musí být toho součástí. Nevypadá špatně, ale na ostrově jsou i lepší. Po každé, když narazíš na takového šaška, jako je Brego...“

„Máš pravdu. Něco za tím je.“

„Bože, Trave, víš ty co? Bylo to zábavné.“

„Jsem rád, že se ti to líbilo. Jak se má Sally?“

„Dobře, když jsem o ní slyšel naposledy. Odešla ode mne. Vdala se za nějakého vdovce se čtyřmi dětmi. Naše tři a ty jeho čtyři už tvoří pěknou rodinu.“

„To je mi líto, Rupe. Opravdu.“

„Trochu to bolelo. Ale nenávidím pevninu a všechno na ní. Nenávidím stromy a nenávidím hory. Jedinou vhodnou smrtí je utopit se. Se svými licencemi vydržím na moři do konce života. Když se naše nejstarší dcera utopila, Sally to hrozně vzalo. Už žádné moře.

Až budu příště dětem psát, zmíním se o tom, že jsem se s tebou potkal. Měla tě vždycky ráda, Trave.“

Lisa přišla s hnědým papírovým sáčkem, který podala Rupovi. „Nebude vám to moc překážet?“

„Ani trošku, slečno Mary.“

„Moc děkuji. Odpusťte, že se ptám, ale ten váš kolega je němý?“

„Ne, Artie jen nemá moc co říct.“

Kráčeli jsme s Rupem ke člunu. Uložil sáček na palubu, oba ten malý člun zvedli, přenesli ho přes mírný příboj, nasedli, nastartovali přívěsný motor a vyrazili k přístavišti jachet.

„*Představte si*, že Karl je poslal, aby vám natloukli!“

„Docela se snažili.“

„Neublížili vám moc, drahý?“

„Téměř vůbec. Měsíc v posteli a budu zase v pořádku.“

„Já to myslím vážně.“

„Miláčku, pořád mi ještě v krvi proudí adrenalin, takže bolest je potlačena. Teprve zítra ráno, až se pokusím vstát z postele, zjistím, kolik mi ublížili.“

„Ten Rupe má obrovské tlapy, že?“

„A taky patřičně tvrdé.“

„A ten obrovský hoch je *skutečně* milý. Všiml jste si?“

„Neuvažoval jsem o tom. Chceš jíst v jídelně?“

„Objednejme si jídlo ke mně. Bude to mnohem hezčí. Můžeme si sami namíchat nápoje a mít pohodlí. Nepodniknu nic nepatřičného, Gave. Slibuji.“

Opravdu dodržela své slovo. Dlouho po večeři, když už jsme dopili šláftruňk do dna, přišla ke mně, zvědavě se podívala do mé tváře, zuby zakousnuté do měkkého dolního rtu.

„Budete mít velikou modřinu na této lícní kosti, příteli.“

„Cítím to.“

Narovnala se. „Nevyznám se ve vás, McGee.“

„McGee? Kdo je to?“

„To je ta říkanka. Povězte mi ji. Prosím.“

„Abych pravdu řekl, už si ji ani nepamatuji.“

„Byla skutečně sprostá?“

„Ani moc ne, spíš trochu urážející.“

„Je to legrační, že se znáte. Myslela bych si, že řekne Karlovi, že jste staří přátelé. Karl mu jistě musel říct vaše jméno a popsat vás.“

„Lee je běžné jméno.“

„Ale Gavin Lee určitě ne. A kolik lidí je vaší velikosti?“

„Liso, drahoušku, co se tady snažíš vykombinovat?“

„Sama nevím. Neexistuje něco, co byste mi měl říct a neřekl?“

„Nic takového mne nenapadá.“

„Co podnikneme, až budeme bohatí?“

„Budeme bohatě žít.“

„Na podobném místě, jako je tady to?“

„A v Las Brisas v Acapulcu. A v Cala de Volpe na Sardinii. V Reina Cristina v Algeciras.“

„Kde to je?“

„Ve Španělsku, blízko Gibraltaru.“

Posadila se na gauč daleko ode mne, oči přivřené, ústa sešplená. „Budeme spolu hodně cestovat, až budeme bohatí?“

„Vydávat se na cesty?“

„Myslíte, že budeme?“

„Budeme to muset zkusit.“

„Jste moc závistivý?“

„Jako co?“

„Jako kdybych třeba potkala někoho jako Artieho Calivana. Pokud to nebudu přehánět.“

„Budeme zvat hosty?“

Pokrčila rameny. „Když přijdou v párech, drahý. A oba musí být vzrušující.“

„Nerad dělám plány. Ber každou situaci tak, jak si zaslouží. Ou-kej?“ Postavil jsem svou sklenici na stůl a vstal. Trhla sebou. Zkusil jsem ohnout nohy. Během večera mi pěkně ztuhly. Vyprovodila mě k zahradní brance. Políbil jsem ji na čelo a popřál jí, aby se jí zdálo o tom, že je bohatá. Řekla mi na to, že o tom sní už od nepaměti.

16. KAPITOLA

Uprostřed noci jsem se probudil ze sna tak hrozného, že jsem si z něj nic nezapamatoval. Byl jsem promočen ledovým potem a silně jsem se třásl.

Sen mi připomněl mou lež Lise o poslání dopisu. Dopis by opravdu mohl být důležitý. Nemohl jsem čekat až do rána. Dr. Leonard Sibelius, státní zástupce.

Zalepený vnitřní dopis byl zhruba stejný, průvodní dopis byl trochu jiný. Žádal jsem v něm pana doktora, aby zalepený dopis otevřel v případě, že o mně neuslyší do konce května, a potom aby ho předal nějakým kolegům, kteří se vyznají v *SEC* a *NASD*.

Když jsem opět zhasl a odsunul dopis do pozadí, přemýšlel jsem, jakou ironií by bylo, kdyby Harry Broll skončil obhajován Lennie Sibeliem v případě vraždy své ženy. Lennie by ho z toho určitě vysekal. Vytáhl by z něj sice do posledního halíře všechny peníze, které Harry zatím vydělal, a zablokoval mu všechny, které by vydělal v budoucnosti, ale vysekal by ho.

Cítil jsem se uštváný a divil se, co vlastně bylo v tom snu, že to tak zmrazilo mou krev.

V pátek jsem opět brzy vstal a podnikl novou cestu do města. Zastavil jsem se na hlavní poště a letecky a doporučené poslal dopis Lenniemu. Projel jsem jednosměrným tunelem, který vede z oblasti Carenage pod Hospital Hill k Esplanade a k hlavní části centra. V přístavu kotvila *Queen Elizabeth II* na své poslední návštěvě v této sezóně. Vyvrhla do města a na pláže asi dva tisíce cestujících. Ti se ve městě motali pořád dokola, dohadovali se mezi sebou o místní měně, hledali neexistující duty-free obchody a byli pořád obtěžováni taxikáři, chtějícími jim ukázat nějaké pamětihodnosti.

Loudal jsem se kolem a obdivoval jedinou ze čtyřiceti turistek, která stála za pohled, nakoupil jsem si pár drobností a potom jsem otestoval své dovednosti a reflexy jízdou zpět do Spice Island Inn.

Bylo to dvaadvacátého dubna, kdy jsem zariskoval dva životy místo pouze svého a vyvezl Lisu do Lance aux Epines, kde jsme v Red Crab poobědvali – obrovské sendviče z dlouhých rohlíků, ledové pivo a zelený salát – venku u bílého kovového stolu na zeleném

trávníku ve stínu majestátního a půvabného stromu. Po obědě jsme se vydali na průzkum. Zastavili jsme se a prohlíželi plachetnice v Prickly Bay. Projížděli jsme kolem velkých, krásných domů, na Prickly Point jsme vystoupili z Moke a sešli dolů po skalnatém svahu a dívali se na modré moře, zvedající se a narážející proti skalám, pracující na jeskyních a kamenných sochách, hlodající tvrdošíjně a od věků v zemi. Obzvláště škaredí krabi, velcí jako šálek na čaj, lezoucí po suchých strmých kamenech právě nad dosahem vln a přílivu, prchali před námi ve stovkách, když jsme se příliš přiblížili.

Studoval jsem svou mapu a na zpáteční cestě objevil odbočku, vedoucí k pásu dálnice, pravděpodobně jedinému na celém ostrově. Trhlinami prorůstalo býlí. Byl to hlavní příjezd na místo, které před několika lety mělo být velkou výstavou Grenada Expo. Slyšel jsem, že přijelo jen pár návštěvníků. Většina budov Expa nebyla nikdy dokončena. Ty dokončené zde stály pod odpoledním nápořem slunce, z bortící se překližky se odlupovaly tenké šupiny veselých nátěrů. Některé vybledly, rozpárané zbytky slavnostních transparentů se pohybovaly v mírném vánku. Viděli jsme halu VIP, kde křoví vyrostlo až do výšky nepoužívaných a zkorodovaných klik. V místech, kde se nikdy budovy nevystavěly, trčely z betonových základů ocelové tyče. Našli jsme obrovský a elegantní motel, sice úplně prázdný a zavřený, ale s pořád ještě udržovanými trávníky a zahradami.

Sjížděl jsem dolů malými špinavými cestičkami, vrzal a kolébal se rychlostí pouhých pět kilometrů za hodinu, přes dlouhé hrboly a staré dešťové strouhy, v nichž se dalo schovávat. Lisa se vesele smála. Sjeli jsme dolů po velkém svahu na pěknou soukromou pláž, kde mandlovníky, kokosy a mangovníky rostly blíž u přílivové čáry než obvykle, protože je chránila řada malých ostrůvků.

Zaparkoval jsem ve stínu. Šli jsme na pláž a našli těžký starý člun, vytažený mezi stromy, s olupujícím se červeným, modrým a zeleným nátěrem. Vyskočila na obrubník, blízko ručně vyřezávané veslové opěrky, objala si jedno koleno a druhou nohou volně komíhala. Vánek pohyboval listím nad její hlavou, čímž měnil obraz světla a stínů na její tváři a vlasech, na žlutobíle kostkovaném tričku a na krátké žluté sukni. V jejích velkých slunečních brýlích se odrážel

obraz moře za mnou. Potáhla z cigarety, zatvářila se vážně, naklonila hlavu a usmála se na mne.

„Snažím se přijít na to, co je tak zábavného na tom, potloukat se tady v tom vedru,“ řekla.

„Jsem rád, že se ti to líbí.“

„Asi je to tím, že mám ráda rande. Cítím se jako dívka ještě v Trois Pistoles, která si vyšla na rande. Takový pocit jsem už dlouho neměla. Je to jako nějaký dobrý pamlsek. Chápete, co myslím, Gavine?“

„Ne úplně.“

„Od té doby, co jsem odešla z domova, když mi bylo patnáct, byla jsem jen s maníky, se kterými jsem buď právě byla v posteli, nebo se do té postele chystala, nebo obojí. A ať už to byl kluk, se kterým jsem už byla, nebo se teprve chystala být, kdybychom byli sami na takovém zajímavém, soukromém místě, jako je toto, určitě bychom si to hned tady rozdali. Nechci od vás nic takového, protože to by pokazilo ten pocit randění. Je v tom něco legračního a současně nahánějícího strach, jako bych zase byla panna. Nebo možná, že jsem vyděšená z vás, z té historky o dívce, mizející v oceánu. Zdálo se mi o ní. Bože! Opravdu jste to udělal? Opravdu?“

„V tu chvíli se to zdálo být dobrým nápadem.“

Sklouzla z lodky a odhodila cigareto do vody. Shýbla se, zvedla kokosový ořech a hodila jej po mně, jako při vrhu koulí. Dosáhla docela pěkné vzdálenosti.

„Takže prožíváme chvíli času, kdy se nic neděje a my jen čekáme, Gavine.“

„Na tvého bratrance. Až zatelefonuješ a pošleš ten telegram.“

Opřel jsem se o loď. Spadlo do ní pár palmových listů. Sebral jsem je a uviděl rozbitou kovovou palivovou nádrž pro chybějící vnější motor, rýč s krátkou rukojetí, odříznutou v místě, kde se zlomila, který mohl posloužit jako improvizované pádlo. Neforemné, ale lepší než nic.

„Vrátíme se?“

„Nemůžeme pokračovat v naší turistice? Podívejme se ještě jednou na naši mapu.“

Vrátili jsme se k Moke, studovali chvíli mapu a nakonec se rozhodli, že pojedeme silnicí do Point Salině a podíváme se na maják. Cesta byla tak rozbitá, že bylo jasné, že je sjízdná pouze pro vozidlo našeho typu. V příští zatáčce jsme jen o vlasek minuli tři taxíky, přijíždějící od majáku, bouchající a skákající přes kořeny a rozbitou dlažbu, nacpané turisty z *QEII*.

Moje mapa měla na zadní straně krátké odstavečky, popisující místní divy, a tak jsme těsně před majákem zastavili a povinně se vydali na krátkou procházku po bílém písku Karibského moře, potom přešli přes cestu a po pěšince sešli asi padesát metrů dolů na černý písek Atlantiku. Potom jsem s Moke vyjel do strmého kopce k majáku.

Strážce byl na místě, viditelně dychtící být nám průvodcem, aby si trochu přilepšil. Vyšplhali jsme několik pater schodů k zasklené střeše. Schody byly velmi úzké a příkré. Lisa byla těsně přede mnou a měl jsem před očima právě její kolena.

Byl to nádherný, úchvatný pohled. Bylo to jako na živé pohlednici. Nemá smysl stát a čumět na něco takového. Turisti dělají fotky, berou je domů a tam zjišťují, že mají jen pohlednici. Když postaví do záběru Helenu, mají pohlednici s Helenou. Jediným způsobem, jak je možno se takovému místu přizpůsobit, je žít tam tak dlouho, až to přestanete vnímat, a potom to pomalu znovu objevovat. Když jsem zjistil, co musí strážce všechno dělat, aby udržel to stokilometrové světlo v činnosti, rád jsem mu vtiskl do dlaně pár Biwi.

Cestou zpátky byla Lisa úplně tichá. Když jsme byli zpátky u Expa, podíval jsem se na ni a uviděl, jak jí zpod slunečních brýlí stékají po tvářích slzy. Zajel jsem do stínu, zastavil a řekl: „Hej, co to má být?“

„Ach, bože. Ani nevím, nevím, dejte mi pokoj.“

„No jistě.“

Sundala si brýle. Osušila oči, potáhla, vzdechla, vysmrkala se. Opět si nasadila brýle a zapálila cigaretu. Zase vzdechla a vyfoukla kouř na přední sklo.

„Všechno musí být tak velkolepé. Všechno je nějaký trik. Po každé. Někaký zcvoknutý trik, nezáleží na tom jaký. Stokilometrový maják! Dobrý Bože! Co je to, k čertu, Fresnelova čočka?“

„Vynalezl to před dávným časem jeden Francouz. Zaostřuje to světlo do paprsku.“

„Nic není to, co očekáváte. Právě to se mi pořád stává, Gave. Stokilometrový maják, a tam nahoře je pouze punčoška jako z Colemanovy lucerny, o nic větší, a ten ubohý černý trouba, který musí každou noc co dvě hodiny vstát, běžet nahoru a tahat za nějaká zastraná závaží, jako na velkých pendlovkách, aby se ta jeho podělaná světla mohla další dvě hodiny otáčet. Fresnel! Všechno je jen podfuk.“

„Jakou velkou úmluvu s tebou Oni uzavřeli, Liso?“

Sundala si brýle a pohlédla na mne jedovatě a studeně jako had. „Řekli mi, přáteli, abych zpívala v jejich sboru, milovala Ježíše, klaněla se před ním, modlila se k Bohu, žila křesťanským životem a pak žila v nebesích ve věčné blaženosti. Zapomněli mi vysvětlit, že sbormistr mi bude dávat zdarma soukromé hodiny zpěvu, až mi bude čtrnáct, a že mě bude už při třetí hodině osahávat. Neřekli mi, že když mu to nedovolím, že se nedočkám té věčné blaženosti. Neřekli mi, že bych mu neměla podlehnout, protože pak nebude mít naději udělat to znovu. Nevysvětlili mi, že je to pokušení masa a jak se nakonec dostaneš na místo, kde bud učiníš doznání, nebo utečeš. Provozovali své velké majáky, ty vypadaly nádherně, vyzařující světlo po celém světě k záchraně duší. Byla to však jen plynová punčoška a závaží a řetězy a čocky. Jedinou věcí, kterou tě naučí, i když nevědomky, je: číň druhým, než to oni učiní tobě.“

„No no no,“ řekl jsem chlácholivě. Slzy opět začaly téct. Konečně se ovládla.

„Budete se mi smát, když vám řeknu, co bych *opravdu* chtěla udělat s těmi penězi, Gave?“

„Myslím, že ne.“

„Chtěla bych vstoupit do nějakého řádu. Chtěla bych mu dát všechny peníze. Chci udělat slib mlčení. Chci klečet na kamenné podlaze a modlit se tak dlouho, až budou má kolena krváčet. Už nikdy, po celý zbytek života, se nechci s nikým milovat. Nechci, aby se mě někdo jen dotkl. Chci být nevěstou Krista. A teď se můžete smát.“

„Nikoho neslyším se smát.“

Našla své brýle na podlaze, sebrala je a řekla unaveně: „Vy toho víte hrozně moc, že? Víte co? Jste jen jedna velká držka. Vraťme se na pláž, kam patřím.“

17. KAPITOLA

To odpoledne nějak Lisu změnilo. Byli jsme jako sousedé v novém sídlišti, usmívající se na sebe při setkání cestou do hlavní hotelové budovy, nebo z ní, nebo na pláž nebo k lehátku a zpátky do chatky.

Viděl jsem, jak se někteří lidé z lodi, posádka nebo cestující, pokoušejí k ní přiblížit, když se procházela po pláži. Viděl jsem mužské hosty v našem hotelu, jak se snaží různými způsoby, které považovali za nejproduktivnější. Párkrát jsem ji sledoval a počítal to. Mnohem hezčí dívky v bikinách, stejně odhalené, procházely pláží bez povšimnutí. Bylo obtížné identifikovat ty zvláštní vlastnosti, které ji činily tak častým terčem. Muselo to být něco v držení hlavy, něco v tvaru úst při chůzi. Byla v tom jakási výzva. Pohrdání a arogance. Zkus to, ty všiváku. Zkus své štěstí a přesvědč se o tom, jak jsi dobrý. Myslíš, že to zvládneš? V pohybu jejích boků bylo pozvání i odmítnutí. Popsat všechno, co se odehrálo v jejích křivkách a svalstvu v jednom celém kroku od začátku do konce, a do dalšího kroku, by vyžadovalo slovo o sedmnácti slabikách. Provokativní, troufalé a nenapravitelně laciné. Rupert to poznal ihned a divil se, proč jsem riskoval jediný oteklý kloub pro takovou kozu. Všiml jsem si toho i já, když seděla s Bregem u oběda. Bylo to naléhavě laciné.

Byla nezvykle odhodlána vzdát se mi. Bylo v tom obrovské úsilí. Chtěla být použita, ne milována. Chtěla být rychle povalena a ukořistěna. To očekávala a to si přála, a tato potřeba vzbuzovala tělesnou, nestydatou výzvu.

Mívám potřebu skládat si lidi dohromady z kousků, které mi sami nabídnou. McGeeho skládanka Postav-si-dámu-sám. Pro ty, kteří šetří, máme jednodušší verzi Postav-si-holku-sám.

Když si postavíte takovou holku, potěší vás více, než když ji rozeberete a zkoumáte jednotlivé kousky odděleně.

Vypěla velmi mladá. Počestnost do ní vtloukli tak nelítostně, že i když byla svedena, považovala sama sebe za zkaženou a zlou. Čistotu nelze získat zpátky. A tak utekla a trávila zkaženě tucet let, protože věřila, že je zkažená, protože byla zkažena, poskvrněná, protože byla jako panna poskvrněná.

Když nemůžete mít rádi sami sebe, nebo jakoukoliv svou část, nemůžete už milovat nikoho. Když strávíte zbytek života na krvácejících kolenách, možná se Ježíš slituje a bude vás trochu milovat. Před dvanácti lety byla zničena. Trvalo jí to chvíli, než přestala dýchat.

Byl jsem s ní v těsném styku. Pořád o ničem neslyšela. Netrpělivě jsem zabíjel čas. V sobotu jsem dostal dobré, nerušené spojení a pohovořil si s Meyerem. Poprosil jsem ho, aby prověřil Paula Dissata v kancelářích SeaGate ve West Park. Jméno jsem mu musel hláskovat, než si jím byl jist.

„Dissat? Paul Dissat?“

„Ano. A buď ztraceně opatrný, prosím tě. Kouše.“

„Mary je tam? Je v pořádku?“

„Je jí dobře.“

Co jiného jsem mohl říct? Na to bude ještě dost času.

Později v sobotu jsem našel cestu do jachtklubu. Zaparkoval jsem Moke, prošel se po dlouhém molu a nakonec našel *Dulcineu*. Byla to na objednávku postavená jachta s ladnými liniemi. Rupe a Artie ji udržovali v nablýskaném stavu, takže vypadala velmi schopně.

Artie odjel v loďce do Carenage za nějakými nákupy. Rupe mě pozval na palubu, ukázal mi podpalubí, motory a všechnu elektroniku. Dělal si starosti o dodávku nějaké nezbytné součástky do motoru. Měla mu dojít letecky. Bez ní se nedalo vyplout a on nechtěl zpozdit setkání s majitelem na Dominikánské republice. Doufal, že ve středu vypluje.

Zeptal jsem se na Brega a bylo mi řečeno, že jeho bohatá paní se svými přáteli už dorazila a že brzy ráno odpluli na čtrnáctidenní plavbu po Grenadinách.

Po molu přešla opálená a podsaditá žena v modrých džínových šortkách a ve špinavém bílém tričku. Zamávala nám a usmála se. Měla hřívu měděné zlatých vlasů a příjemný, větrem ošlehaný obličej. Rupe ji také pozval na palubu vypít si s námi kávu. Pozvání přijala a posadili jsme se do stínu pod střechu. Jmenovala se Mickey

Laneer, byla majitelkou a kapitánkou na *Hell's Belle*, což byl velký nájemní škuner, který bylo z našeho místa vidět. Mickey měla mužský stisk ruky a přízvuk ze státu Maine.

„Trave, Mickey vlastní nejlepší nájemní loď na ostrovech.“

„To jistě,“ řekla ona a oba se smáli a smáli.

„Mohla by být neustále na cestách,“ řekl Rupe.

„Ale to by zkazilo všechnu zábavu, pořád to samé,“ řekla Mickey.

„Má vysoké ceny, ale pořád si může vybírat a nemusí ani inzerovat, čestné slovo,“ řekl Rupe a pořád se smáli.

„Pět set dolarů – amerických – denně a nevyjíždím s Belle na méně než pět dnů a nechci vézt méně než tři a více než pět pasažérů. Cena zůstává stejná.“

„To je dost,“ poznamenal jsem.

„Pořád jí říkám, že by už zase měla cenu zvýšit.“

„Mohli byste mně vy dva říct, čemu se pořád smějete?“

Mickey si pohodila vlasy dozadu a ušklíbła se. „Jen jsme spolu s Rupem rádi na světě, pane McGee.“

„Dělá dobré kšefty s obchodními schůzkami. Tři až pět úspěšných úředníků, obvykle mládenců mezi třicítkou a čtyřicítkou, si přijde odpočinout, trochu rybařit, trochu se opálit, trochu čachrovat a plánovat. Však to znáš.“

„Proč se všichni kromě mne smějí?“ ptal jsem se.

„Bere jen mužské pasažéry, Trave.“

Konečně mi to došlo. „Už to mám. A vaše posádka je čistě ženská, kapitánko, že?“

„Ano,“ řekl Rupe, „všechny jsou bystré a rychlé a krásné a silné jako malí býčci. Od zlatých blondýnek – ta má doktorát z jazyků na dublinské univerzitě – po barvu kávy bez kapky smetany. Je jich celkem osm.“

„Sedm, Rupe. Vem to čert. Barbii jsem musela vyhodit. Posledně žádala od hosta příplatek. Obě strany jsem varovala. Po zaopatření *Belle* nejlepšími nápoji a potravinami, jaké jsou ve Windwards k dostání, dělím příjem na polovinu – jednu pro mne a loď, druhou pro děvčata. Takže na pětidenní cestě vydělají více než tři sta Biwi. Kaž-

dá z nich, od zlaté Louisy po Hester, jejíž otec je bankovním úředníkem na Jamajce.“

„Potřebuješ osmičlennou posádku, aby to zvládla, Mick.“

„Já vím. V pondělí vyjíždíme na deset dnů. Čtyři mládenci z televize. Milí hoši. Bude to už jejich třetí plavba. Staří kamarádi. To znamená, že moje děvčata budou nahoře bez ještě dříve, než mineme Grand Mal Bay.“

„A dole bez, než se dostanete k Dragon Bay.“

„Může být. Louise letěla dnes na Barbados. Říká, že má kámoše, který miluje plachtění. Je to jen pro určitý typ děvčat, kombinovat své oblíbené koníčky a dobrý život. Neberu pochybné typy. Mám ráda zdvořilá, šťastná děvčata dobrého původu. Potom máme i šťastnou plavbu.“

Vstala a řekla: „Bylo mi potěšením se setkat s jedním z Rupeových přátel, Traviši. Doufám, že se jednou s námi poplavíte. Rupe to už udělal.“

„Mickey pozvala minulý rok čtyři z nás kapitánů na bezplatnou pětidenní cestu.“

„Měla jsem odvolanou plavbu,“ řekla Mickey, „a všichni jsme přemýšleli, co si dát jako dárek k vánocům. No, ráda jsem vás pozнала.“

Když byla na molu, obrátila se ještě, zamávala a řekla: „Pověz mu naše heslo, Rupe.“ On se zasmál. „Mickey se líbíte.“

„A jak zní vaše heslo?“

„Ach, má to na hlavičce svých dopisů: ‚Při každé cestě získej hodně krásných nových kamarádů‘.“

„Líbila se ti ta plavba?“

„Ach, zatraceně ano. Bože, je to rozdíl. Platí určitá pravidla a Mickey vyžaduje jejich dodržování. Žádná z dívek není hlídána. Všechno muchlování se odehrává v soukromí vaší kajuty, ve vašem obývacím, při zatažených záclonách. Žádné párování se s určitou dívkou, ani na jeden den. Jestli holka nosí kalhoty, dlouhé nebo krátké, znamená to ‚ruce pryč‘. Jinak, popadni cokoli, co jde kolem, kdykoliv máš chuť. Dívky však kontakt nenavazují. Pořád si pamatuji na to, jak stojím na zádi lodi ve větru s velkou sklenicí rumu, jak Mickey u kromidla skutečně řídí tu loď s plnými plachtami, a těch osm

krásných nahatých dívek pobíhajících kolem, tahajících za lana a podkasávajících plachty. A když jsme v měsíčním světle zakotvili v malé zátoce, po večeři, a ty dívky začnou sborově zpívat, zlomilo by ti to srdce vejpůl. Nádherná jídla, nápoje a rybaření. Všichni se smějí. Nechápu tu hloupou Barbii. Proč se pokoušela o nějaké soukromé kšefty? Její starý musí vlastnit polovinu Jižní Karoliny. Barbie byla po celý život plachetnicový nadšenec. A dostane příležitost dobře si žít a dělat jen dvě věci, které nejlépe umí a které se jí nejvíc líbí – plachtění a šoustání – a ona si to celé zvrťá. Těžko to pochopit. Byli jsme na vodě pět dnů, ale bylo to jako měsíc, přísahám. Je to... je to něco jiného. Když vidíš *Belle* připlouvat nebo odplouvat, ani by tě to nenapadlo. Ta děvčata vypadají jako jacísi olympionici, trénující na závody. Bystré a štíhlé a houževnaté a... čerstvé tváře. Sterilní. Chápeš?”

V neděli Lisa bez velkých hádek souhlasila nakonec s tím, že zavolá tak, abych mohl slyšet oba konce konverzace. Zavolala z chatky. Trvalo dlouho, než se spojovatelka ozvala a oznámila, že má na drátě druhou stranu. Posadil jsem se blízko k Lise a ona trochu natočila sluchátko tak, abychom slyšeli oba.

Ozval se Harryho nervózní, lživý hlas. „Mary, miláčku? Jsi to ty, drahá Mary?”

„Ano, drahoušku, slyšíš mě?”

„Mluv hlasitěji. Zdáš se být miliony kilometrů daleko. Kde jsi? Mohu se z tebe utrápit.“

Doufal jsem, že sekretářce zní jeho tón přesvědčivěji než mně. Lisa sledovala předepsaný scénář a požádala Harryho, aby řekl Holly Dressnerové, že volala a že je v pořádku. Řekla také, že měla starost, zda najde cestovku, kterou použila. Seven Seas. Dole v Hallandale. Paní DeAngela byla velmi milá a přátelská.

„Chystáš se domů? Nebo tam ještě zůstaneš?”

„Myslím, že ano, Harry. Myslím si, že to tak bude nejlepší.“

„Také si myslím. A kdy, miláčku? Kdy budeš doma?”

„Mám rezervaci na třetího května. Ale nechod' mi naproti. Nevím, kdy se opravdu dostanu. A mám své auto. Mimochodem, o pe-

níze už se bát nemusíš. Už ne. Zítra pošlu telegram panu Willowovi, aby aktivizoval půjčku a převedl peníze na tvé konto, drahý.“

„Už jsem začínal být docela nervózní.“

„Dovedu si to představit. Chtěla jsem tě jen trochu potrápit.“ A tak dál a dál, až najednou byl konec a zavěsila. Divně se na mne podívala a utřela si potoky potu z horního rtu a hrdla. „Vystrašilo mě to.“

„Já vím.“

„Kdybych byla Mary, určitě bych žádnou půjčku pro toho lumpa nezařizovala. Opravdu nevidím žádný smysl v tom telefonu. Už to stačí i bez něj.“

„Jeho sekretářka bude dobrým svědkem. Mary Brollová je naživu a zdráva na Grenadě. Domů se vrátí třetího května. Může říct, že byla při tom, když paní Brollová telefonovala svému muži. Pravděpodobně Harry požádá tu sekretářku, aby mu spojila paní Dressnerovou, a ujistí se, že ho uslyší vyřizovat zprávu od Mary.“

„Už jí nemusím posílat žádné pohlednice. Kdybych musela, Paul by mi to asi řekl. Myslím na všechno.“

„Je to nutné, má-li zálibu v zabíjení lidí.“

„To je šílené. Víte, myslela a myslela jsem na to, co jste mi říkal, Gave. Zabít mě by bylo z jeho strany chytré. Sejit se se mnou někde na zpáteční cestě, na některém jiném ostrově. Nějak to zařídit. Ale pořád nemohu uvěřit tomu, že by toho byl schopen. Jsme ze stejného města. Jsme rodina. Pořád se mi o něm zdá jeden sen, že stojí u mne a pozoruje mě ve spánku. Pootevřu oči a vidím, že se vlastně na mne ani nedívá. Dívá se někam na druhou stranu a má jen masku, která je jako jeho obličej, kterou nosí na zadní části hlavy. Předstírá, že se dívá na mne, ale zatím se dívá na něco jiného, co já vidět nemohu. Když se vzbudím, celá se třesu.“

„Už nebudeme muset čekat dlouho, Liso. Až pošleš zítra telegram panu Willowovi, nebudeš už pro něj mít žádnou cenu.“

„Stůjte blízko u mne, prosím vás.“

Ujistil jsem ji o tom. Nedopustil bych, aby ji nějaký špatný muž dostal. Bude v bezpečí. Docela určitě.

18. KAPITOLA

V pondělí jsem vstal velmi časně, když slunce ještě bylo za zelenými horami. Šel jsem si zaplavat. Příliv byl nízký a stále ustupoval. Pak jsem se šel před snídání osprchovat.

Mezitím on už samozřejmě musel mluvit s Lisou a to dost dlouho na to, aby zjistil, že já jsem jednou z jeho hlavních priorit. Znehybnil ji a přišel si pro mne. Obvykle bývám při překvapení docela dobrý. Nějaký smysl, který nedovedu přesně popsat, mi poskytuje pár mikrovteřin náskoku, a když dostanu takové varování, je reakční době skvělá. Možná, že je to sluch nebo cit pro vůni na minimální úrovni.

Nevím, kde se schoval. V zahradě na to měl dost dobrých míst. Mohl být také skrčený za barem v kuchyňce nebo za některým větším kusem nábytku v obýváku. Dobře si to promyslel. Viděl mě jít plavat, přes zeď skočil nepozorován. Zamknul jsem branku, ale ne posuvné dveře. Mohl předpokládat, že až se vrátím domů, že se půjdu osprchovat a že nebudu mít důvod pro to, abych za sebou zavíral dveře koupelny. Standardní postup je sáhnout dovnitř, otočit kohoutky, až dostanete vodu na správnou teplotu, a potom vstoupit. Je to chvilka bezmocnosti a je zde také užitečná zvuková clona.

Pamatuji si, že když jsem upravil teplotu vody na správnou hodnotu, narovnal jsem se, abych si stáhl plavky. Celá zadní část mé hlavy vybuchla a já jsem se poroučel k zemi v záplavě bílého oslepujícího světla.

Vím, co pravděpodobně použil. Dokonce jsem mu to sám usnadnil. Před pár dny jsem sebral na pláži kus naplaveného dřeva. Bylo tvrdé jak železo, necelý metr dlouhé, tři až čtyři centimetry v průměru, s mořem vybroušenou strukturou kořene na jednom konci ve velikosti sevřené pěsti.

Protože mu bylo jedno, jestli mě zabije nebo ne, počkal, až voda začne dělat hluk, potom vstoupil do koupelny s napřaženou holí, přichystaný jako dělník, mající zarazit kůl do tvrdé země.

Zapomeňte na žvásty o hrdinech televizních seriálů, kteří jsou zbiti a vyhozeni z rychle jedoucího auta, probudí se v sanitce, a oka-

mžitě usoudí, že únoscem je levák, albín, protože malá Milly nechala svou lahvičku s pilulkami na druhém sloupu od konce mola. Jestliže se v sanitce vzbudí reálný člověk, marně si snaží vzpomenout na své vlastní jméno, a diví se, proč vidí všechno dvojité, co Znamená ten kravál a proč pořád zvrací.

Dobrým trikem také je uspořádat útržky paměti do jakéhosi správného pořádku.

Jeden útržek: Ležím na levém boku, zkroucený v těsném, nakloněném, poskakujícím místě, kde něco do mne vrážejí. Velké horko. Nějaká látka se na mne lepí potem. Hlava v malém místě, plném modrého světla. Něco drsného pod mou levou tváří. Ruce nehybné, hlava mrtvá. Motor vrčí. Nějaká žena vydá ostrý zvuk někde blízko, vysoký dlouhý výkřik, znovu a znovu, ne ze strachu nebo bolesti, ale jako kdyby to nacvičovala, snažíc se něco napodobit, jako prasklý ventil v parním stroji. Zatmění.

Jiný: jsem natrásán a pohazován, pověšený hlavou dolů, přehnutý přes něco tvrdého, tlačícího mě do břicha. Stehna sevřená. Rukou? Surový bídák mě tímto způsobem někam nese, ale utíká při tom! Začíná mělké kašlán, které ohlašuje blízké zvracení. Okamžitě jsem tvrdě upuštěn do písku. Roubík, dušení a návrat do šedé prázdnoty.

Byly ještě další, neurčitější. Některé byly reálné, jiné byly sny. Mozek se snažil propátrat svět a to znamenalo informace a sny. Na hlídce bez pohybu na tvrdé kamenité zemi, zatímco světlice klesá dolů, trochu se kolébajíc, aby nakonec narazila na vrcholek kopce, uzavírajícího údolí, kterým přicházeli.

Potom přišel jeden podrobnější, který pokračoval tak dlouho, pokud byl mozek schopen na něm pracovat, třídit důkazy reality a srovnávat je z důkazy fantazie. Pomalu jsem se probouzel. Seděl jsem na písku a opíral se zády o něco, co se zdálo být kmenem stromu. Paže jsem měl bolestně zkroucené dozadu. Pokoušel jsem se jimi pohnout, ale nešlo to. Pokoušel jsem se pohnout prsty, ale nic jsem necítil.

Hleděl jsem dolů na známé mi plavky a na své dlouhé hnědé nohy s kudrlinkami vybělených chloupků. Oba kotníky byly svázány nylonovou šňůrou. Byla utažená tak, že se zařezávala do kůže. Chodidla jsem měl opuchlá. Mezi kotníky měla šňůra délku asi padesáti

centimetrů. Nohy jsem měl rozkročené. Z písku uprostřed trojúhelníku, který tvořily roztažené nohy a šňůra, jsem viděl vyrůstat palmu. Chvilí to trvalo, než jsem to pochopil. Bylo nepravděpodobné, že bych tam byl tak dlouho a že strom vyrostl náhodou právě na takovém místě. Rostou stromy pomalu? Ano. Velmi pomalu. Oukej, mohl jsem tedy být navlečen přes ten strom? Dlouhé, pečlivé uvažování. Ne. Je příliš velký. Kotníky musely být svázány poté, co byly uloženy po obou stranách stromu. Ale kým? Mnou? To ne, šňůra byla příliš těsná. Má chodidla byla opuchlá a tmavá krví. Musel to tedy být někdo jiný. Rozvázat tu šňůru? Nejde to rukama, kterými nemohu pohnout a ani je necítím. Odstranit strom? Ani nápad. Zřejmě jsem tam musel zůstat. Neměl jsem jinou volbu. Velmi, velmi pomalu jsem otočil hlavu doleva. Byl jsem ve stínu. Mimo stín se písek blyštil ve vysokém slunci. Malé modré vlny se pohybovaly směrem k písku, zvedaly se, utvořily bílý hřeben, spadly, stékaly po písku a vracely se k nové vlně. Pomalinku jsem otočil hlavu na druhou stranu.

Seděl tam muž. Seděl na malém modrém nafukovacím člunu, který jsem nedávno viděl plavat v Lisině bazénku. V rukách měl hnědý košík, udělaný z palmových listů, který tlačoval do nějakého tvaru a přidával na něj nové zelené pruhy listů. Seděl se zkříženýma nohama, zabraný do své práce. Měl krátce ostříhané kudrny. Měl tmavé oči a dlouhé řasy. Měl plná červená ústa. Na sobě měl bílé trenýrky. Na řetízku kolem krku měl zlatý křížek. Na ruce měl hodinky se složitým číselníkem na ocelovém pásku. Tot' vše.

Když trhal a tahal za vzpurné listy, pod hladkou kůží paží a ramen se mu nadouvalo mnoho výkonně vypadajících svalů. Bez úsilí vstal a otáčel košíkem sem a tam. Byl syrový. Konický. Objem asi dvacet litrů. Jeho nohy byly štíhlé, ale jejich dlouhé svaly vypadaly pružně a silně.

V mém mozku se vynořilo jméno. Nakonec se mi podařilo je vyslovit neartikulovaným skřekem: „Paul.“

Pohlédl na mne. Je pohled, jakým se díváte na lidi, a pohled, jakým se díváte na věci. Je v nich rozdíl. Na šálek ranní kávy, na ropuchu v jízdni dráze nebo na píchlou pneumatiku se díváte jinak než na lidi. Jeho pohled odpovídal pohledu muže na píchlou pneumatiku,

kterou bude muset za chvíli spravit. Ne jako majitel vozu, ale jako pracovník servisu. Odhad škody, odhad potřebného času.

Pokusil jsem se o další slovo. „Rozvázat.“ Začínal jsem být mluvka. Opět se však věnoval svému košíku. Nemohl jsem pochopit, proč se mnou nemluví. Potom se mi zase zezadu hlavy vyvalila šedá mlha a svět opět zmizel...

Byl jsem probuzen třepáním. Asi přijdu pozdě do školy. Byl jsem zvednut a postaven na nohy. Zamžoural jsem do oslepujícího mě světa a spatřil Paula. Opíral jsem se o palmový kmen, slabý a trpící závratí. Podíval jsem se dolů a uviděl známou šňůru mezi kotníky. Kam zmizel ten strom? Nedokázal jsem si to představit.

Paul mě odtáhl od stromu a otočil mě tváří k moři. Opatrně mě vedl, držel mě oběma rukama za nadloktí a pomáhal mi držet rovnováhu. Mohl jsem dělat jen krátké kroky. Chodidla jsem téměř necítil. Vedl mě šikmo po pláži, stromy po levé, moře po pravé ruce. Dostali jsme se ven do horkého ostrého světla, ven ze stínu stromů. Zastavil mne a řekl: „Sednout.“ Pomohl mi usadit se na vlhký tmavý písek, čelem ke košíku, který jsem ho před chvílí viděl opravovat. Ležel na písku dnem vzhůru jako klaunův klobouk. Vlna sklouzla po písku, olízla okraj košíku a mého pravého chodidla.

S pomalou elegancí Paul sáhl po košíku a zvedl ho. Byl to kouzelnický trik. Lisina oddělená hlava stála svisle na písku čelem k moři. Takovými triky vás klamou kouzelníci. On stál před ní, natáhl pravou nohu, přiložil holé prsty k jejímu levému spánku a pomaloučku a jemně jí otáčel hlavu tak, aby se dívala na mne. Při tom ze sebe chrlil rychlou, hrdelní a nehudební francouzštinu.

Lisa ke mně obrátila své šílené a prázdné oči, oči, které se dívaly skrze mne na něco na druhém konci světa za mnou, široce rozevřela čelisti a vydala slabý výkřik, zalapala po dechu a opět vykřikla.

Poklekl, otočil jí hlavu zpátky, zasunul jí dlaň pod bradu, aby jí trochu hlavu zvedl, a opět k ní hovořil francouzsky, tentokrát však jemněji, téměř vlídně a jako by jí domlouval.

Pod ním projela vlna a pěna zalila dolní polovinu její tváře. Zaklala se a zakašlala. Odhrnul jí její tmavé, nasáklé vlasy z čela laska-

vým a něžným gestem, poklepal ji po tváři a řekl jí něco, co končilo jediným slovem, kterému jsem rozuměl: ‚Adieu.‘

Obrátil se ke mně a já jsem uviděl přicházet větší vlnu. Ona ji zřejmě viděla také. Zavřela oči a sevřela ústa. Vlna udeřila do mého boku. Přelila se jí přes hlavu, doběhla dva metry za ni, zastavila se a vracela se zpátky, zanechávajíc v písku dvě malé rozbíhající se rýhy od její šíje směrem k moři. Vlna jí sčíslna vlasy dopředu přes tvář a nechala je na ní nalepené.

Snadno mě postavil na nohy, otočil mě tváří k písečnému svahu a pobídl mě. S velkým duševním úsilím jsem dal dohromady tři slova: „Ona nic nevidí.“ Čímž jsem myslel, že nemůže vidět přicházející vlnu.

„To nevadí,“ namítl on. Jeho angličtina byla dobrá, i když v ní byl patrný slabý francouzsko-kanadský přízvuk, kterého se Lisa zbavila úplně. Když jsme šli po pláži, uviděl jsem starou loď, kterou jsem si pamatoval z onoho výletu s Lisou. Takže ona musela zavést Paula na toto opuštěné místo. Viděl jsem rýč s krátkou rukojetí, zapíchnutý do suchého písku blízko stromů. Snadná práce, vykopat dostatečně velkou díru pro Lisu. S koleny, přivázanými k hrudi, a s kotníky, přivázanými k zápěstím, to jistě nedalo moc práce. Za stromy jsem viděl svého Moke, zaparkovaného téměř na stejném místě jako za onoho dne s majákem.

Pomohl mi přes hluboký, suchý písek a usadil mne do stínu, zády k drsnému kmenu stromu. „Proč ji nevykopete?“ řekl jsem. Ve větách o třech slovech jsem už byl mistr.

Dřepěl na patách, nabíral hrsti suchého písku, který nechával vytékat ze sevřené pěsti. „Už je pozdě. Ne že by v tom byl rozdíl. Neměl jsem používat ten košík. Nenáviděla ho. Prosila mne, abych ho nepoužíval. Ale musel jsem si být jist, že mi poví všechno až do posledního písmena. Ale něco se jí v hlavě polámalo. Zapomněla úplně svou angličtinu. Myslel jsem, že pohled na vás ji vzpomene. Asi to bylo tím košíkem. S vámi budu opatrnější.“

Podíval jsem se na Lisu. Viděl jsem přicházet zatím největší vlnu. Když jí dosáhla, vysoko se od ní odrazila.

Bylo těžko uvěřit, že to byla Lisa. Zezadu bylo vidět jen tmavé vlasy. Její hlava vypadala jako velký ořech, pokrytý tmavým poros-

tem, který spadl z tropického stromu a skutálel se dolů do přílivových vln.

„Když bude zadržovat dech ve správný čas, může vydržet hodně dlouho. Možná. Ale je prakticky mrtvá. Stejně jako vy.“

„A... Mary?“

Nepatrně pokrčil rameny. „To byla směla. Šel jsem za ní, abych ji přesvědčil, že má opustit Harryho navždy. Proč by měla být žena jako ona loajální k muži, jako je on? Chtěl jsem, aby utekla, protože bez ní by si Harry musel najít těch tři sta tisíc někde jinde. Já tolik mám. Chtěl jsem z Harryho vyždímat polovinu jeho podílu. Waterbury by mě musel nechat zakoupit se ve společnosti. Potom by se vůbec nikdy nic nestalo.“

„Směla?“

„Pokoušela se utéct. Dům byl tmavý. Chytil jsem ji a oba jsme upadli. Velmi nešťastně. Byla to hrozná situace. Věděla, kdo jsem. Nemohl jsem přece zavolat sanitku. Ona dobře věděla, jak je na tom špatně. Musel jsem z ní hodně vytáhnout, dokud mohla mluvit. Ale byla tvrdohlavá. Musel jsem... znásobit bolest, abych ji přiměl k řeči.“ Ušklíbl se. „Myslel jsem, že se mi z toho udělá zle. Ale cítil jsem naopak zvláštní potěšení. Jako kdybychom byli milenci. To je také směla, dozvědět se o sobě něco takového. Uspokojení je velmi nákladné a velmi nebezpečné, ne?“

Vstal a poplácáváním zbavil ruce zbytků písku. „Stejně potěšení mi to dělalo s Lisou. Teď uvidíme, jestli to bude stejné i s mužem. Nebudu muset pro vás kopat tak hlubokou díru, pane McGee.“

„McGee?“

„Mám velmi rád detaily. Harry vás popsal dostatečně dobře. Mary je mrtvá. Lisa je mrtvá. McGee je mrtvý. Ale musíme zjistit, komu jste psal ten dopis a co v něm je. Budeme improvizovat? V nářadí toho ošklivého autíčka je pumpička a zvedák. Něco mě už napadne. Bude dost času na to, postupovat pomalu a opatrně.“

Odešel k vozu, asi sto metrů daleko. Rovnice byla velmi jednoduchá. Žádné neznámé. Mohl jsem strávit celé odpoledne na této zastrčené pláži, kdy by Paul Dissat zaháněl dlouhou chvíli hrou na otázky a odpovědi, v níž trest za nesprávnou i správnou odpověď je stejný. Improvizovaná agónie.

Nebo se mohu pokusit vstát. To byl první krok. Kdyby se nepodařil, nemělo smysl se starat o krok druhý. Kdybych se dokázal postavit, potom bych mohl zkusit, jestli bych nedokázal zajít přes pláž do moře. Musel jsem spěchat, ale jen krátkými kroky, omezenými nylonovou šňůrou, a musel jsem dobře držet rovnováhu. Třetím krokem bylo dostat se do moře na správném místě. Viděl jsem takové místo, když jsem seděl blízko Lisiny hlavy.

Neexistuje nic takového, jako spodní zpětný proud. Nikde na světě. Vše, co můžete najít, je peřej. Abyste dostali peřej, musíte mít částečnou bariéru, rovnoběžnou s pobřežím. Může to být písečný práh nebo útes. Bariéra musí být pod vodou. Skrz ní musí vést díra nebo kanál. S větrem, vlnami a přílivem přichází přes bariéru velký objem vody. Toto množství vody musí udělat místo pro další vodu. Takže vytéká oním otvorem nebo kanálem. Velký objem a úzký hluboký otvor vytváří silný vytékající proud. Čím užší otvor, tím je proud silnější a rychlejší.

Na písečné pláži můžete poznat peřej podle toho, jak víří písek v určitém místě a vytváří pěnu směrem k mezeře. Když jste jí zachycen, plavete nejprve rovnoběžně s pobřežím, a teprve potom, když jste venku, plavete směrem k pláži. Když se pokusíte s tím bojovat, můžete zpanikařit a utopit se, protože obvykle je rychlejší, než dokáže kdokoliv plavat.

Vstal jsem, opíraje se o kmen za mnou. Šel jsem dolů ze svahu, ze široka se rozkračuje, abych udržel rovnováhu. Břeh a moře se pořád naklánělo, zamlžovalo se, objevovalo, proudilo. Jako ve zpomaleném filmu jsem minul tu kulatou, černou, vlasatou věc. Na chvíli jsem ji zahlédl. Přišla však vlna a úplně ji zakryla. Vršek hlavy byl chvíli pod nepohyblivou hladinou. Její černé vlasy byly rozloženy do vějíře. V tom okamžiku ostrého a nezapomenutelného obrazu jsem zahlédl, jak jí z otevřených úst vytéká pěna písku, jako podivná komiksová bublina, jako zpráva bez zvuku. Písečné sbohem.

Paul se snažil překřičet hluk vln. Ztratil jsem rovnováhu a naklonil se dopředu. Vlna mě udeřila do hrudi a opět narovnála. Zhluboka jsem se nadechl a padl dopředu. Počítal jsem s mimořádnou vzcnou silou vody, s vysokým obsahem soli v suchém období. Musel jsem poznat, kdy se dostanu do peřeje. Dokázal jsem se obrátit

a plavat. Podíval jsem se na pláž a viděl Paula, stromy, člun a Moke, vzdalující se rychlostí přes deset kilometrů za hodinu. Byla to dobrá peřej a já jsem doufal, že mezera v útesu je dlouhá, že útes je daleko od břehu a že se dostanu do proudu, který mě zanese daleko odtud. Kterýmkoliv směrem.

19. KAPITOLA

Byla to opravdu dobrá peřej, která mě zanesla daleko do mořského proudu. Ten se zdál mířit velkou rychlostí na sever. Voda byla teplá, nebe jasné a já jsem byl něžně zvedán a spouštěn rytmickým pohybem vln. Bylo to docela příjemné, zvláště s ohledem na nedávnou možnost brzké smrti.

Pomalů a opatrně jsem kopl svázanýma nohama. Když jsem se zvedl, už jsem neviděl tu část pláže, kde zemřela Lisa. Podíval jsem se na jihozápad a uviděl šachovnicový obraz města St. George, který se stále zvětšoval. Po chvíli jsem rozeznal pláž Grand Anse. Když bylo vidět pláž celou, usoudil jsem, že jsem asi tři kilometry od pobřeží. Když mě některá z vln dost zvedla, mohl jsem vidět veselé plachty, pohybující se v zálivu sem a tam. Nedovedl jsem odhadnout, jak dlouho už jsem plaval, protože jsem chvílemi upadal do jakéhosi polospánku. Ale slunce bylo tak vysoko, že to vypadalo zhruba na poledne.

Směr proudu se změnil. Měl jsem ten dojem, že se změnil na severozápadní, ale byl jsem příliš daleko od nějakých referenčních bodů, abych se o tom mohl přesvědčit. Byl jsem zhruba proti městu, a pokud jsem to mohl odhadnout, byl jsem stejně daleko od města jako od Point Saline. Když už nebylo město téměř vidět, věděl jsem, že jsem nejméně pět kilometrů daleko.

Probral jsem se z dřímoty a uviděl štíhlou loď, plující asi míli ode mne. Poznal jsem pouze, že se jedná o třístěžňový škuner, se všemi plachtami vyhrnutými.

Věděl jsem, že to může být stejně realita jako fantazie a že vsadit by se dalo spíš na fantazii. Hádal jsem, že přijíždí ze St. George.

Měl jsem pocit, jako kdybych pracoval na problému, který se mnou nemá nic společného. Paže jsem měl úplně bez citu. Pohupoval jsem se nahoru a dolů ve velkých, pomalých, modrých vlnách. Vrcholy vln se nelámaly. Snažil jsem se udržet v poloze, abych mohl tu loď pozorovat, abych viděl, jak se vaří bílá voda na jejích bocích. Pravděpodobnost, že mě spatří, byla jedna k deseti tisícům, i když by mě míjela o pouhých padesát metrů.

Potom jsem dostal nápad. Nejprve jsem ho potlačil, protože by vyžadoval velké úsilí, a žádné úsilí se nezdálo mít nějakou cenu. Ale na palubě mohli být rybáři, lidé, kteří pořád pozorují moře, i když není naděje na zastavení, ať už spatří cokoliv. Velká ryba tříští vodu, pění ji a rozstříkuje. Do práce. Dělej poprask. Poskytni jim něco, na co by mohli zaostřit pohled. Šlo to těžko. Zvednout svázané nohy a plácnout jimi dolů. Otáčet se, kroutit se a obracet tělo, kopat. Potápět se a vynořovat se co nejvýše. Potom závrť. Nevlnost. Zvuk pleskání plachet, skřípání lan, slabý výkřik. Blízký zvuk přívěsného motoru. Ruce, které mě chytají a zvedají. Dopad na tvrdou, olejem a rybinou zapáchající zem a vyzvracení litrů a litrů mořské vody...

Potom přišla ta fantastická fraška, ironická parodie ráje mořeplavce. Ležel jsem na nízké široké palubě a mohl jsem cítit pohyb lodi pode mnou. Přimhouřil jsem oči, abych uviděl, shromážděné kolem mne – všechny ty krásné tváře zachmuřené, všechny ty dívčí hlasy, mumlající starostí – sirény ze všech legend, mořský vítr čechrající jejich kadeře, jejich krásná těla v odstínech od antické slonoviny po naolejovaný ořech. Byly shromážděny těsně kolem mne, mnoho jich, šťouchajících se a masírujících mé kotníky a oteklá chodidla, paže, zápěstí a opuchlé ruce.

Jedna zvedla mou mrtvou levou ruku a já se na ni díval se odtažným zájmem. Vypadala jako tmavě purpurová gumová rukavice, přehuštená, s hlubokými důlky s místech, kde měly být klouby.

Najednou jsem vykřikl. Trochu mě to udivilo. Nejsem totiž ten typ. V pravé ruce jsem ucítil bolest, jako kdyby mi někdo vytrhl na jednou všechny nehty. Bolest mě opět vrátila do náhlé temnoty, takže výkřik se zdál být velmi daleko a já na něj mohl myslet jen jako na zlostného bílého ptáka, škrábajícího a bijícího křídly na své cestě z mého hrdla.

Probral jsem se z mrákot právě včas, abych byl připraven na další bolest. Byla opět v pravé ruce, a jak doznívala, zabořila mě opět levá ruka, a to tak, že jsem ztratil sebeovládání a zachroptěl. Čarodějky trochu ustoupily a shlížely na mne v obavách. Všechny byly v malých halenkách bez rukávů ve veselých barvách, žádné dvě nebyly stejné, a v malých bílých šortkách.

V zorném poli se objevila kapitánka Mickey Laneer a usedla vedle mého boku. Ta měla na sobě khaki košili a baseballovou čepici. „Co to tady sakra provádíte, McGee?“

„Helou, Mick. Došly mi argumenty.“

„Někdo vás hodil přes palubu?“

„Utekl jsem, dostal se do peřeje a odplul od pobřeží.“

Civěla na mne. „Od pobřeží? Bože! Vás je asi těžké zabít. Holky, to je starý a dobrý přítel našeho starého a dobrého přítele Ruperta Darbyho, kapitána *Dulciney*. Pozdravte pana Travise McGee.“ Sborově a s úsměvem pronesly své ‚helou‘.

„McGee, vezmeme to po řadě, jak se krájí chleba. Ve žluté halence je Julia, potom Teddie, Louise, Hester, Janey, Joyce, Margot a Valerie. Teddie, jdi ke kormidlu a přiveď sem pana Woodleigha. Janey, pan McGee nutně potřebuje velký hrnec černé kávy s pořádnou porcí rumu. Margot, ty mi pomůžeš dostat pana McGee na nohy a uložíme ho v mé kajutě.“

Začal jsem jí něco povídat, ale musel jsem bolesti přestat. Bolest byla sice silná, ale už ne tak jako poprvé.

„Mohu s vámi mluvit soukromě, Mickey?“

„Děvčata, odstupte.“

„Někdo se bude nutně potřebovat ujistit, že jsem se utopil. Kdybych se neutopil, mohl bych překazit jejich plány. Budou sledovat nemocnici. Tam by se mi mohli dostat na kůži. To by bylo příliš riskantní.“

„McGee, líbíte se mi. Ale nemohu se do ničeho zaplést. Vláda předstírá, že neexistuji. Mají rádi peníze, které jim přináším. Bojovníci za lidská práva tvrdí, že nutím černá děvčata k prostituci. Hovno! Hester je jediná téměř čistá černoška a tři jsou tak z poloviny. Každá z nich má možnost volby. Jakákoliv publicita, jakýkoliv přeštek, a dají mi vysokou pokutu. To by dost bolelo, i kdyby mě nevyšoupli z obchodu. Nelze zabít husu, která snáší zlatá vajíčka. Ale nesmí také příliš ztloustnout. Se svou hlavou a rukama potřebujete nemocniční ošetření. Takže já se vrátím a předám vás Rupovi, aby vás dal do nemocnice. Mám na palubě čtyři dobré, pravidelné zákazníky, kteří si zaplatili desetidenní plavbu. Je mi líto.“

Začal jsem se opět ztrácet, když mi náhlá bolest projela pravým chodidlem, jakoby jím projel elektrický výboj.

„Mickey. Já... je mi to také líto. Rupe jede ve středu na Dominikány. Vezměte mě na Grenadiny, spojte se s ním a předejte mne jemu. Nejde ho sehnat rádiem?“

„Ano, ale k čertu...“

„Jestli mě zavezete zpátky, zničím váš obchod pro ty znavené byznysmeny, kapitánko. Hrozně je mi to líto. Pravděpodobně plníte naléhavou potřebu. Žádné slovní hříčky. Oficiální stížnost vaší guvernérce, budu-li muset. A premiérovi. A v *Miami Herold*.“

„McGee, přestáváte se mi líbit čím dál tím víc. Jste pěkný bastard.“

„Jenom když musím.“

„Ale, k čertu s vámi, vždyť mi tady můžete umřít.“

„To riskujeme oba.“

„Valerie? *Val!* Pojd sem, děvče. Tento velký škaredý mizera mi tu chce umřít. Byla ošetřovatelkou, McGee.“

Valerie představovala tu typickou a velmi speciální směs, kterou můžete potkat v Hondurasu. Mayové, Číňani a Španělé. Podívala se na mé ruce, musel jsem se obrátit na břicho a ona zkontrolovala mou hlavu. Její dotek byl dost pevný na to, aby bolel, ale zase tak jemný, abyste pochopili, že bolest byla nutná.

Zase mě převrátily na záda, ona se ke mně naklonila, zvedla prsty má oční víčka a několikrát se mi zblízka podívala do obou očí.

„No?“ ptala se Mickey netrpělivě.

„Byl to hrozný úder do té hlavy. Nevím. Panenky jsou pořád stejně velké. Pravděpodobně žádná zlomenina, protože lebka je v těch místech pevná a tlustá. Otřes mozku. Mohl by krváčet do mozku, kapitánko.“

„Jak to poznáme? Co budeme dělat?“

„Jedna z dívek s ním musí neustále být a musí pořád měřit a zapisovat jeho puls. Vždycky minutu. Potom minutu počítat jeho vdechy. Zapsat. Pořád dokola. Jedna to dokáže tak hodinu, aby se nezačala plést. Půl hodiny by bylo lepší.“

„Takže zavedeme půlhodinové směny.“

„Potom se musí čísla zapsat do řady. Řekněme, že bude vypadat takto: 71, 70, 72, 69, 71, 70, 69. To bude v pořádku. Když to však začne být 70, 69, 67, 68, 66, 67, 65 – potom musí dívka ve službě zavolat mne a vás a my musíme sehnat hydroplán, aby ho převezl do nemocnice. Budou mu muset otevřít lebku a podívat se, jestli ta sraženina je dost mělká, aby ji mohli odstranit a zachránit mu život.“

„A co moje ruce?“ zeptal jsem se.

„Bolí jak čert,“ řekla Valerie. „Jako živé peklo. Ale budou v pořádku. Nejsou poškozené žádné nervy. Žádná tkáň neodumřela. Krevní oběh máte v pořádku, takže ani takové škrcení ho nedokázalo přerušit.“

Bolest se opět vrátila, ale dala se vydržet, a když přestala, upadl jsem do polospánku. Rozmazané vzpomínky na to, jak jsem nesen, na pronikavě vonící kávu, na zvuk syčení vody podél trupu. Pak vzpomínky na noc, na pocit kolébající se zakotvené lodi, na slabou hudbu z horní paluby, usínání a probouzení, pohled na dívky, někdy na stejnou, někdy na jinou, jak mi důležitě a soustředěně měří puls, pohybují při tom rty, zapisují hodnoty do zápisníku, dívají se střídavě na mou hrud' a na hodinky, počítají dech a zapisují ho.

Probudil jsem se do šedivého rána. Světla byla zhasnutá. Puls mi měřila štíhlá tmavovlasá dívka. Měla úzkou, hezkou tvář, bledou pokožku. Čelo a špičku nosu měla opálené.

„Kde jsme?“

„Počítám.“

„Omlouvám se. Řekněte mi, až skončíte.“

„Teď jste mě spletl.“

Nechal jsem ji dopočítat a zapsat číslo. „Kotvíme v zálivu u nějakých pěkných malých ostrůvků na sever od Grenady. Nazývají se Sisters. Teď musím počítat váš dech.“

„Která vy jste?“

„Joyce. Jsem tady nová. Tiše, prosím.“

„Z Barbadosu, že?“

To ji překvapilo. „Jak jste to poznal?“

„Dokonce si dokáží vzpomenout na slova. Vy jste Louisina ,malá chytrá kámoška'. Utekla a vyprávěla vám o té práci.“

Začervenala se. „Ano. Nechte mě počítat, prosím vás.“

„Dokončete své počítání, já se potom budu muset na chvíli vzdálit.“

Nedovolila mi vstát, dokud nepřivedla Valerii, aby mě zkontrolovala a dala své svolení. Chvěl jsem se a cítil jsem se slaboučký. Když jsem se z toalety vrátil, seděla Valerie na lůžku a prohlížela si záznamy v zápisníku.

„Teď už snad můžeme s tím nepřetržitým sledováním přestat,“ řekla Valerie. „Nemáte závratě? Nehučí vám v uších?“

„Ne.“

„Myslím, Joyce, že už budeme měřit jen každou čtvrhodinu. Tvoje směna skončí za... deset minut. Nemohla bys zůstat další hodinu? Fajn. Řeknu Margot, aby tě vystřídala o půl osmé, a ty pak můžeš pomoci se snídaní.“

„Jste dobrá ošetřovatelka,“ řekl jsem Valerii. „Není na ostrovech nedostatek ošetřovatelek?“ Na chvíli se zarazila tak, že její pěkná tvář vypadala jako chrámová socha. Její indiánská krev byla patrnější. „Ach, ano. Nedostatek ošetřovatelek. A proklatě hodně pacientů. A není ani tolik důvodů, proč je držet při životě. Umírají děti. Staří lidé se vracejí, znovu a znovu, a snaží se umřít.“

Otočila se a rychle vyběhla. Pokusil jsem se usmát na Joyce. Snad se mi to podařilo dostatečně přesvědčivě. Zdálo se mi, že úsměv opětovala, když sklonila hlavu, která se ztratila v temnotě.

Musel jsem něco říct, abych ujistil Joyce i sebe, že se na ně nezlobím.

„Co jste dělala na Barbadosu, drahoušku?“ Můj hlas zněl jako z měděného sudu.

„Záleží na tom?“ zeptala se ze vzdáleného konce dlouhatánské chodby.

„Zajímá mne to. Jsem zvědavý. Tot' vše.“

Začala se opět vynořovat z šumící mlhy. Opět jsem mohl vidět její tvář, pohybuující se jakoby pod hladinou. Potom se ustálila. „Jste v pořádku?“ zeptala se s úsměvem. Cítil jsem její prsty pohybovat se po mém zápěstí, jak se snažila nahmatat mi puls.

„Je mi docela dobře.“

„Vypadal jste trochu jinak. Vaše oči byly nějaké divné. Pracuji v butiku v Bridgetownu. Můj muž pracoval jako recepční v několika

dobrých hotelech. Při opatrném hospodaření jsme mohli vyjít. Je možné, že ho přestalo bavit být opatrný, a tak asi před rokem se vypařil. Nemám ani ponětí, kde by mohl být. Co ještě byste chtěl vědět? Jsem hlavně Angličanka a Portugalka, s trochou zabarvení. Vy-dělávám dvě stě sedmdesát až tři sta Biwi měsíčně v sezóně a mnohem méně, když turisté odejdou. Nemohu s tím vystačit. Už jsem prodala řadu věcí, které jsme si s Charlesem koupili, jako hi-fi věž, a jiné věci, které jsme měli na půjčku, jsem vrátila. Poslední věci, které jsem se zbavila a která za něco stála, byl malý člun, který mi postavil můj otec, před tím než zemřel, když mi bylo dvanáct.“ Její slova byla stříle rychlejší a rychlejší, přestala hledat můj tep. Její tenké prsty obepínaly mé nateklé zápěstí. „Byla to jediná věc, kterou jsem mohla použít, abych odešla, abych se stala někým jiným, a vzala jsem ji do bouře, před tím, než jsem ji vypustila, a chtěla jsem po ní, aby mne utopila, ale nebylo...“

„No tak, no tak,“ řekl jsem.

Její oči se zaplnily slzami. „Nemá to žádný konec, pane McGee. Byla jsem a zůstala jsem slušnou ženou. Nemám žádnou rodinu. Jeden tlustý politik mi chce věnovat chatku na svém pozemku. Pocho-pila jsem, že tam každé dva roky žila jedna dívka. Je dost starý. Všechny skončily s chatkou a malou penzí. Dovedu si představit tu naši dlouhou řadu, s roky vyznačenými na tabulkách na dvorku, jak sedíme na našich malých verandičkách...“

„No tak, drahoušku, Přestaňte, Joyce.“

Sklonila své čelo do mého lokte a potlačované vzlyky otrásaly jejím hubeným tělem. Hladil jsem jí vlasy a vydával utěšující zvuky. Sám jsem se cítil vinen. Vždyť jsem vlastně ani nechtěl nic vědět o jejím životě a jejích problémech. Jen jsem mluvil proto, aby mne nestáhla dolů ta hustá mlha. Ale má slova ji probudila a musela to ze sebe dostat.

Odstrčila mne a obrátila se ke mně zády. Vysmrkala se. „Proč by vás to mělo zajímat?“ řekla tlumeným hlasem. „Proč by to mělo kohokoliv zajímat?“

„Odpovídá ta plavba tomu, co vám popsala Louise?“

Obrátila se, potáhla a těžce dosedla na židli. „Ach, to ano. Louise nelhala. Nazývala věci pravými jmény. Dalo by se říct, že je to

desetidenní zkouška. Budu mít službu na palubě, pomocné práce, pomáhat s nápoji, jídlem, prádlem, drhnutím, a tak. Ale nemusím být... k dispozici, ledaže bych se pro to rozhodla a oznámila to předem kapitánce. Muži se zdají být docela fajn. Mohu si nechat na sobě šaty, díky Bohu. Louise říkala, že jí to trvalo tři dny, než si zvykla pohybovat se po palubě i pod ní zcela nahá. Myslím, že mně to bude trvat věčnost a že si stejně na to nezvyknu. Děvčata jsou mnohem hezčí, než jsem si představovala. Ale úplně nahatá ženská nepůsobí nijak svůdně, nemyslíte? Samozřejmě ve studeném větru, kvůli hmyzu, jednou měsíčně nebo při příjezdu do přístavu, jsou šaty rozhodně vyžadovány.“ Měla zadumaný výraz, usmívala se na své ruce. „Je dost těžké si představit, že je na to člověk úplně připraven. Mám tím na mysli třeba případ, kdy člověk nese na záda košík s odpadky po čištění ryb, přijde to tak najednou, že jste vzata za ruku a odvedena dolů.“ Zvedla se a vypadla trochu vyplašeně. Vedla svůj interní monolog. „Ale pokračuji v tom.“ Přiměla se k plachému úsměvu. „V každém případě, až těch deset dnů skončí, buď se vrátím do butiku, abych tam už zůstala, nebo se tam vrátím, abych dala výpověď a sbalila se. Ale budu se tím trápit později, ne teď. Valerie říkala, že by pro vás bylo dobré, kdybyste co nejvíc spal. Dokážete usnout, přáteli?“

Dokázal jsem. Spal jsem a spal a spal. Ani tupá bolest v rukách, chodidlech a hlavě tomu nezabránila. Až v příliš mnoha obdobích toho spánku se mi zjevovala Lisa, čekající na mne na prosluněné pláži, oddělenou hlavu postavenou na jemných kostech čelistí, a usmívající se na mne.

Dalšího rána mi Mickey Laneerová přinesla obrovský hrnec kávy, šťouchnutím mě probudila, a když jsem si protřel zarudlé oči, vrazila mi kávu do dlaní.

„Vy jste mi nějaký spáček,“ řekla.

„Je to způsobeno tím dlouhým plaváním se svázanýma nohama a rukama. Už jsme se zase dali do pohybu, že? Kde jsme a který den máme?“

„Kotvili jsme na Frigate Island, je osm ráno, čtvrtek, devětadvacátého dubna.“

„Čtvrtek! Nepodařilo se vám spojit se...“

„Ve dvě nula nula bude západně od nás. Zkontrolujeme si to rádiem hodinu před tím. Setkáme se s ním a přeložíme vás na *Dulcineu*.“

„Způsobil jsem vám hodně starostí, vám i posádce, Mick.“ Kysele se usmála. „Lepší než to, co jste mi sliboval v případě, že se vrátíme.“

„Zlobíte se na mne, kapitánko?“

Ušklíbla se a bouchla mě pěstí do stehna. „Moji cestující si nestěžovali. Možná také proto, že řídím jediný obchod tohoto druhu ve městě. Tím, že vám vyhovím, udržím své přátelství s Rupem. A na tom mi hodně záleží. Ne, McGee. kromě toho, že jsem se musela vzdát své kabiny, nechovám k vám žádné zlé pocity. Mimochodem, jak se vám daří? Jste už při síle?“

Zkusil jsem to. „Lepší, než bych čekal.“

„Vypadáte dobře. Budete-li se cítit dost silný, mohu vám sem dolů poslat malý vzorek našeho rekreačního programu. Pozornost podniku. Jmenujte mi svou oblíbenou ošetřovatelku.“

„Joyce?“

Úsměv zmizel. „Vy jste skutečně mizera. Dobře vím, že znáte její povinnosti na palubě, protože se mi svěřila s vaším rozhovorem.“

„Myslel jsem, že se třeba už rozhodla.“

„A vy jste zvědavý, že? Nechtěla bych vás mít na palubě moc dlouho. Udělal byste mi tu pěknou spoušť. Nikdo na tu dívku nena-léhá. Rozhodne se sama.“

„Jak se rozhodne?“

Mickey Laneer vstala, pohlédla na mne unaveně a cynicky. „Rozhodne se, že každá jiná volba je horší. Pošlu vám snídani.“

Snídani mi přinesla Teddie. Byla to ta velká, krémová Švédka z Minnesoty, které se naučila námořnictví na Lake Superior. Byla to ta, která se chichotala. Její vlasy vybělilo moře do čistě bílého konopí. Od čela až po konečky prstů byla opálená do odstínu makarónky. Chichotala se, když mi podávala tác s chodem, který mi připravila. Dva obrovské rumy. Pěkný biftek. Řízek z létající ryby, dokonale opečený, křupavý a sladký. Velká konev s kávou a dva kameninové hrnky. Zamkla dveře, chichotajíc se, a snídali jsme. Odnosla tácek na

stůl a s chichtáním se vrátila. Ve vlhké dutině hrdla, od ušního lalůčku přes klíční kost a jamku vpředu, kolem k druhému lalůčku, voněla přesně jako čerstvé skořicové mýdlo od Pearse.

K setkání došlo asi čtvrt hodiny po druhé, deset kilometrů od Frigate Island. Přesvědčil jsem Mickey, že k mému přenosu není nutná žádná ošetřovatelka. Foukal svěží větrík. Prohlásil jsem, že sice nechci zkoušet své potápěčské schopnosti, ale že bych si přece jen trochu zaplavával. Rupe zastavil *Dulcineu* a spustil žebřík. Mickey zavedla *Belle* k její zádi tak, abych se mohl posadit na ochranné zábradlí, přehodit nohy na vnější stranu, s chodidly jen pár centimetrů nad vodou.

Spustil jsem se a plaval asi dvacet metrů k *Dulcinee*, nesa si s sebou jen to, s čím jsem přišel na palubu *Belle*, totiž plavky. Nylonovou šňůru jsem nechal někde v moři.

Když jsem se šplhal na *Dulcineu*, nenatáhla se mi na pomoc žádná ruka. Rupe a Artie hleděli na *Belle* s otevřenými ústy, šlachovitě pracky svěšené. Mickey necítila žádnou potřebu měnit své zásady kvůli starému příteli, jako je Rupe. Projela těsně kolem nás, předvedla svá děvčata a nabrala severovýchodní kurs. Děvčata křičela, smála se a mávala.

„Bláznivá ženská,“ prohlásil Rupe. „Je to blázen, Artie. Artie? Artie!“

„Kdo, já?“

„Vytáhni žebřík a tentokrát ho ulož pořádně.“

„Žebřík?“

„Artie!“

„Ach. Ano. Ano, pane. Hned to bude.“

Rupe opět nastartoval motor, uvedl ho do plných obrátek, zkontroloval mapu, udal Artiemu kurs a nechal ho u kormidla. My dva jsem šli dolů.

„Tak o co tady vlastně jde, Trave?“

„Bude to chvíli trvat.“

„Času máme nadbytek.“

20. KAPITOLA ,

Rupe mi půjčil peníze na cestu domů a Artie mi zase půjčil oblečení, nové montérky, které mi padly lépe, než jsem podle pohledu na ně čekal. V Kingstownu jsem si musel koupit sandály. Celní a pasové odbavení se odehrálo v San Juanu a měl jsem s tím dost nepříjemností. Všeobecně se totiž očekává, že lidé mají nějaké papíry a zavazadla, peněženku a zubní kartáček.

Chtěli mě zbavit občanských práv. Řekl jsem jim, že se na moři stala drobná nehoda. Navrhl jsem, že bychom mohli absolvovat pár telefonů na účet volaného. Když jsem vyslovil to magické slovo, že by si mohli zavolat na cizí účet, zbystřili pozornost. Téměř se usmívali. Byla neděle, druhého května. Ze zbytků paměti jsem vydoloval Meyerovo číslo domů, neuvedené v seznamu, a dostal k telefonu nejprve jeho ženu, potom i jeho. On si povykládal s imigračním úředníkem, a když skončili, ten úředník pocítil nutkání pumpovat mi rukou a nazývat mne ‚pane‘ a ptal se mne, jestli pro mne může něco udělat, cokoliv.

Před odletem jsem zkusil zavolat Meyerovi ještě jednou. Tentokrát už byl na palubě své lodi, a když uslyšel a rozpoznal můj hlas, řekl roztřeseným hlasem: „Dobrý Bože, díky Bohu.“ Řekl jsem mu, co jsem potřeboval, co má udělat, a aby nebyl zbytečně sentimentální.

Nad Bahamskými ostrovy jsme letěli za krásného, jasného dne. Chtěl jsem přemýšlet, ale ne moc. Nebyl jsem si zcela jist, zda si dokáži všechno důkladně promyslet. Chtěl jsem být závislý na Meyerovi. Počasí nad mou interní krajinou nebylo nejlepší. Jakési závoje šedi, jako plující mraky, zakrývaly věci, které jsem chtěl vidět. A někdy i za bdělého stavu jsem míval pocit, stejný šok, jako při probuzení. Na chvíli jsem nevěděl, kde jsem, nebo kde má mé letadlo přistát.

Po vystoupení z letadla jsem prošel přízemím k nástupišti a tam stál bohudíky Meyer, vedle tmavomodré najaté fordky, jak jsem ho o to požádal. Zcela anonymní auto. Poprosil jsem ho, aby raději řídil on, protože jsem si ještě nebyl zcela jist obvody ve své hlavě. On řídil a já mluvil. Vybrali jsme si prostý motel na cestě do Lauderdale

a on mi zajistil pokoj v zadním traktu, s klimatizací, která zněla jako sbíječka, drtící dlažbu. V pokoji jsem dokončil svou historku.

Vybalil jsem si věci, které mi podle mých pokynů a s pomocí ukrytého rezervního klíče ze *Sedmy* Meyer přinesl. Přibalil i nějaký gin, což jsem uznal za laskavé gesto. Z ledničky přinesl led a pili jsme z ušmudlaných sklenic, které už měly dlouho přeslouženo.

Seděl jsem na posteli, usrkával čistou, chladivou chuť jalovce, zatímco Meyer přecházel po místnosti. Zastavil se přede mnou, aby mi položil pár otázek. „Jedné věci nerozumím. Ty jsi opravdu vypsál celou tu věc Lennie Sibeliovi s prosbou, aby to rozjel, jestli se nezveš do konce května?“

„Ano. Ale Lise jsem řekl desátého. Lenniemu jsem psal až později. A samozřejmě jsem jí neřekl, komu jsem psal.“

„Uvěřila ti?“

„Určitě to spolkla. A určitě řekla bratranci Paulovi vše, co chtěl vědět. Předpoklad: uvěřil jí tak, jak ona uvěřila mně. Ale v době, kdy se o dopise dozvěděl, už zašel s námi oběma příliš daleko na to, aby začal s pokusy o dohodu. Jeho dalším krokem bylo přinutit mne, abych mluvil. A měl naději. Jsem trouba, Meyere. Musel jsem se o tom zmiňovat? On mě děsí. Co jsi se o něm dozvěděl?“

„Skromné počátky. Velmi chytrý, velmi spolehlivý. Stipendium na McGill. Vrátil se do své vesnice, aby pracoval pro muže, který mu pomohl. Pracoval pro něj asi tři roky a potom jedna z Waterburyho společností získala fúzí obchod toho blahodárce. Waterbury byl Dissatem nadšen a vzal si ho na quebecké ředitelství. Dissatovi je šestatřicet, svobodný, konzervativce, zbožný katolík. Nepije ani nekouří. Zřejmě si velmi těžce pořídil vlastní úspory. Hezký. Naprosto fit. Vynikající lyžař a tenista.“

On pochodoval, já popíjel. Klimatizace rachotila a zkondenzovaná voda stékala po modré panelové zdi.

Opět se přede mnou zastavil. „Vede si velmi dobře ve vysoce pragmatické profesi. Je si dokonale vědom příčin a následků. Dokáže zvážit stupeň rizika, které je ochoten podstoupit. Může předpokládat, že osoba, která dostane tvůj dopis, bude plně kvalifikovaná. Může celý jeho plán obstát při důkladném prošetřování? Ne. I bez tak slabého spojení, jakým je Harry Broll, je možno najít dost, co by ho

přivedlo před porotu. Co by takový skandál udělal s nabídkou akcií SeaGate? Zjistilo by se, že byl spáchán podvod, aby se získaly peníze z banky k zaplacení bloku akcií před nabídkou. Waterbury by si nemohl dovolit pokračovat. Jensen a Baker nebo Fairmont a Noyes by doporučili stažení přihlášky. To vše by se stalo, jestli tvůj dopis existuje, ať už je Paul Dissat na scéně, nebo ne. Chápeš, kam mířím?“

„Snad ti rozumím.“

„Bez veřejného úpisu akcií ke zvýšení majetku se SeaGate zastaví. Harryho nedělitelný blok se stane bezcenným. Dovedu si představit Dissatovo řešení.“

„Shrábnout tři sta tisíc od Harryho?“

„Ano. Ale nespálit za sebou všechny mosty. Zabít Harryho, protože je jediným žijícím svědkem. Potom si z nějakého naléhavého důvodu vzít volno, někde se ztratit mimo dosah. Stáhnout se a poslouchat. Nebude-li žádný dopis, byl-li to jen blaf, vrátit se po termínu a projekt obnovit.“

Musel jsem mu připít. „Na tvé zdraví, Meyere. Jestliže už zmizel, vyzvednu si od Sibelia ten dopis a počkáme si, až se opět objeví. Je-li pořád ještě tady a počítá s termínem desátého, a jestli se ještě nezbavil Harryho, přebereme mu ho, schováme na tajném místě a dlouze si s ním popovídáme o Mary a Lise.“

„Jestli zmizel nebo se na to připravuje, a chce si nechat pootevřená vrátka, aby se mohl případně vrátit, musel si pro Waterburyho vymyslet nějakou historku.“

„Nemohli bychom zaranžovat soukromé setkání s Waterburym?“

„Travisi?“

„Proč se na mne tak díváš?“

„Jestliže nenajdeme Harryho, jestliže je Paul Dissat pořád tady, jestliže Harry nikdy nekoupil ten blok v SeaGate, potom ani nalezení a identifikace těla Mary nestačí k obvinění Paula. Asi bychom nedosáhli ani jeho propuštění.“

„Je si zatraceně jistý.“

„Nerad bych, abys udělal nějakou pitomost.“

„Dlouhé černé řasy, Meyere. Červené rty.“

„Travisi!“

„Možná, že bych si s ním chtěl zatančit. Možná, že bych mu chtěl šeptat do ouška. Ale nechtěl bych, aby se ke mně přiblížil. Víš, je velmi opatrný. Dobře ví, že jestli jsem se neutopil, že se musím vrátit. Proto jsem chtěl, abys nebyl viděn na palubě *Sedmy*. Jsem snad předrážděný?“

„Ne, to rozhodně nejsi.“

„Nepuť ho k sobě, Meyere, až začne hledat ten dopis.“

„Nikdy jsem tě ještě takového neviděl.“

„Zamíchal mi mozkiem. Měli bychom se odtud ztratit. Vím o ohromné plavbě, kterou bychom měli spolu podniknout.“

„Plavba! Plavba?“

„Je to jinak. Povím ti o tom později,“

„Udělej to, prosím tě. Z Grenady nepřišly zatím žádné zprávy o smrti Mary Brollové. Trvá to nějak dlouho.“

„Hostu je účtována chatka, ať ji užívá nebo ne. Stejně tak jídlo. A neexistuje-li tělo – nu, je to ostrov, kde jsou dámy zvány na koktejly na jachtách, v palácích na horách, kde mohou trávit celý týden. Je to jakési... nazvěme to divoké místo. Bezstarostný ostrov.“

„Minulé úterý jsem telefonoval panu Willowovi. V pondělí dostal telegram od paní Brollové a také mluvil s Brollem. V úterý ráno aktivoval papíry ohledně půjčky a uložil peníze na Brollovo soukromé konto. Myslím, že bys to měl vědět. Tehdy jsem se začal snažit dovolat se tě. Středa, čtvrtek, pátek, sobota. Bylo to... příjemné, uslyšet opět tvůj hlas.“

„Paul poslal ten telegram jejím jménem. V tom není žádný problém. Měl jsem si uvědomit, jak snadno to může udělat.“ Podíval jsem se na Meyerovy hodinky, protože mé zápěstí bylo prázdné. „Neděle, pět odpoledne. Asi nám nezbývá, než se pokusit najít Harryho.“

„Jak?“

„Vzadu v mém popleteném mozku je jedno jméno. Všechny kartičky jsou rozsypané po podlaze. Nech mě je chvíli prohrabovat.“

Objevil jsem červenohnědé vlasy, bledě zelené oči, živou a výraznou tvář, živé, rychle se pohybující tělo. Nechal jsem ji chodit kolem a usmívat se. Pak jsem ji poznal. Jeannie Dolanová, Ocean

Boulevard 8553.‘ Posadil jsem se na posteli, zjistil si na informacích její číslo a zavolaal jsem jí.

„Kdo?“ ptala se ospalým hlasem.

„McGee. Člověk s modrým dodávkovým rollsem.“

„Nazdar! To jste vy? Už jsem myslela, že jsem na vás nijak nezapůsobila. A to není dobré pro ženskou pýchu. Kde jste? Pozvěte mě někam, probojujte se třemi minutami dívčího zdráhání a pak se pro mne stavte, co?“

„Udělám to přesně tak, ale později. Ted’ se nemohu moc ukazovat.“

„Ach, jste nemocen?“

„Ne tolik, abych vás nemohl vytáhnout ven, Jeannie. Ale snažím se vzbudit dojem, že nejsem ve městě. Mám pro to dobrý důvod.“

„Oukej. Ani na vás nepromluví. Projdu kolem vás se slovy ,co se stalo s tím starým jak-se-jmenuje?‘.“

„Jste správná ženská.“

„To teda jsem.“

„Z důvodů, které vám možná jednou prozradím, potřebuji ted’ vědět, jak probíhá skutečná láska a romance. Betsy a Harry.“

„Není to přesně scénář, ve kterém by chtěl Ali McGraw vystupovat. Právě ted’ je Betsy pěkně naštvaná. On byl minulý týden opravdu celý nesvůj a sprostý a ve středu brzy ráno, kolem páté, měl telefon. Vzbudilo ji to, ale opět usnula. Najednou ji opět budí. Je už světlo, on je oblečený, má sbalený kufr. Sděluje jí, že odjíždí za obchodem. Mezitím už zabouchl dveře. Asi třikrát se ho ptala, kam jede a kdy se vrátí, ale nedostala už odpověď. Zavolala mu do kanceláře, ale také nepořídila. Jela párkrát okolo, ale jeho auto neviděla. Možná, že je opravdu někde za obchody. Ale pochybuji.“

„Prodal nějaké byty?“

„Ne té vaší přítelkyni. Nikdy se tu neukázala. Jestli tedy vůbec existuje.“

„Jste velmi podezřívavá osoba.“

„Kdybyste znal mého manžela, ani byste se nedivil. Dokázal vstoupit do telefonní budky a vyjít zadními dveřmi.“

„Já jsem taky takový plíživý typ, Jeannie.“

„To je fajn. Na to jsem zvyklá.“

„Brzy vám zavolám.“

„No jistě. Sbohem.“

Pokoušeli jsme se s Meyerem určit nové parametry. Ale bylo to stejné jako hádat, ve které ruce držíte šachového pěšce. Harry měl dost vrozené opatrnosti, aby věděl, že když se věci obrátí proti Dissatovi, že nastane pro Harryho čas zmizet. Takže jestli to byl Paul, kdo mu telefonoval, možná už začal Harry utíkat. Naopak, Paul musel vědět, že Harry je dost prohnáný na to, aby věděl, kam utíkat, a tak jestli Paul zavalil Harrymu příčinu k útěku, musel si být jist, že nebude útěku schopen.

„Klíčem budou peníze,“ prohlásil Meyer. „První věc ráno, jakmile banky otevřou. Nemyslím si, že byly zaplacený SeaGate. A ani si nemyslím, že jsou ještě v bance.“

„Jak to dokážeš?“

Meyer se usmál neočekávaně nezdvořilým úsměvem. „Tím, že jsem Willowovi téměř způsobil infarkt. Zaslouží si šok. Jeden by neměl být schopen vylákat ze svěřeneckého úředníka žádný majetek, držení v trustu.“

„Jedu s tebou.“

„Myslíš, že...“

„Jestliže se přestrojíš, můžeš jít ven a nakoupit mi nějakou výbavu v supermarketu.“

„A na zpáteční cestě koupím pizzu a pivo, ano?“

Hala v Southern National Bank zaujímá polovinu přízemního podlaží v jejich nové budově v Biscayne. Má rozměry tří fotbalových hřišť. Lidé na vzdáleném konci jsou jako trpaslíci, cupitající po hale v katedrálovém osvětlení. Koberce jsou měkké a tlusté a využitím různých barev rozdělují halu na jednotlivé funkční prostory. Korálově červená, bílá, tyrkysová. Barvy banky jsou bledě modrá a zlatá. Pracovnice nosí malá modro-zlatá sáčka s iniciálami SNB na kapsičce, zkroucenými do bizarního znaku, stejného, jaký je vyšit na kobercích, vložen do stěn, vyražen na dopisních papírech nebo proveden jako vodoznak na šecích. Mužští zaměstnanci a úředníci, až do určitého postavení, nosí bledě modré a zlaté blejzry. Všichni jsou

vytrénovaní ke stálému úsměvu; Celé to místo vypadá jako obrovský inzerát na zubní pastu. Pravděpodobně existuje i bankovní hymna.

Meyer mě vysadil u vedlejšího bloku, a zatímco hledal místo k parkování, vrátil jsem se k bance a vešel dovnitř. Měl jsem na sobě havajskou košili, slamák s červenou stuhou, na krku levnou kameru a sluneční brýle s velkými oranžovými obručami.

Ze strany ke mně přikročil strážný a zeptal se mne, zda by mi nemohl nějak pomoci. Řekl jsem mu, že se mám setkat se svou polovičkou, protože musí proměnit cestovní šeky za hotovost, aby si mohla koupit další bláznivé kalhoty. Kde se ty šeky vyměňují? Nasměroval mě sto metrů přes koberce, pod dvanáctimetrový strop. Nikdo jiný mi nevěnoval pozornost. Turisti jsou neviditelní, kromě pro člověka, který jim chce něco prodat. Jinak jsou si podobní jako stromy v parku. Pouze botanik ví, že mezi nimi existují rozdíly.

Pořád jsem byl v pohybu, protože kdybych se zastavil, další ze strážných by se mě přišel zeptat, zda něco nepotřebuji. Neměl jsem tušení, jak dlouho to může trvat. Meyer mi řekl, že vejde severní chodbou a že po návštěvě svěřeneckého oddělení se vrátí s panem Willowem dolů. Neustále jsem se pohyboval také proto, že jsem se chtěl ujistit, že zde náhodou nevyřizuje své bankovní obchody bratranec Paul. Někdy mi jeho obličej úplně zmizel z paměti a to mě vyděsilo. Potom se však opět objevil, jako když se automaticky zaostřuje diapozitiv.

Konečně jsem uviděl Meyera přicházet a domníval jsem se, že osoba půl kroku za ním je pan Woodrow Willow. Pozoroval jsem Meyera. Kdyby chtěl, abych se připojil, měl si třít nos. Hleděl však mimo mne a vůbec mě neviděl. Woodrow Willow vypadal jinak, než jsem si představoval. Byl to mladý, vysoký muž, hladké pleti, s tupým nosem a kulatou hlavou, jakou kreslíval Disney svým veverkám. Vykročil jsem za nimi a dostihl je, když mluvili s mužem, který měl svůj velký psací stůl v odděleném prostoru korálového koberce, desetkrát deset metrů, v samém středu všeho dění. Muž někam zatelefonoval. Zanedlouho se objevila štíhlá žena a chvíli mu naslouchala. Také ona někam zavolala, objevila se mnohem mladší žena, nescoucí nějakou složku. Poskakovala. Každá její část poskakovala.

Když odešla, potrásl si Meyer rukou s mužem u stolu a spolu s Willowem a tou štíhlou ženou odešli k řadě pokladen na vzdáleném konci banky. Štíhlá žena něco říkala křehké hnědovlasé dívce. Ta pak mluvila s mužem, hlídkujícím za přepážkami. Křehká dívka zavřela své okénko a vyšla do haly. Meyer se obrátil ke mně a zamnul si nos. Štíhlá žena odcházela.

Když jsem přišel, Meyer řekl: „Pane Willowe, to je můj společník, pan McGee. McGee, mohu vám představit slečnu Kathy Marcusovou?“

„Kdo je ten člověk?“ ptal se Willow hlasem plným zoufalství. „Dobrý Bože, neměl jsem ponětí, že přivedete...“

„Je tu nějaké místo, kde bychom si mohli pohovořit? Pouze na to, aby nám to Kathy řekla svými slovy, než se dostaneme dál. Potom už ji nebudeme zdržovat od práce.“

„Věnuji vám tolik času, kolik potřebujete,“ řekla. „Mám třídolarové manko a šílím z toho.“

„Snad bychom mohli použít jednu z malých konferenčních místností nahoře,“ řekl pan Willow.

„Nahoře“ byla banka z roku 1910, na rozdíl od banky 1984 v hale.

Dubové táflování, zelené koberce, v kůži vázané knihy. Počítače byly diskrétně ukryty.

Kolem stolu stálo šest židlí. Na polici z leštěného ořechu stály dvě rytiny plachetnic a desetikilový skleněný popelník. Jakmile se dveře zavřely, sundal jsem rančerský klobouk, brýle a kameru.

„Líbí se vám tady?“ ptala se mne Kathy s rychlým mrknutím.

„Děvenko, když jsme přijeli tím starým klimatizovaným greyhoundem, řekl jsem své polovičce, ‚Matko, měli bysme...‘.“

Kathy se rozřehtala a zarazila mne. Willow autoritativně zazvonil svou dýmkou o skleněný popelník, aby nás všechny utišil. „Prosím vás! Je to velmi vážná záležitost. Kdybyste byla tak laskavá, slečno Marcusová, rádi bychom slyšeli, do jaké míry jste zapletena...“

„Hej, příteli,“ řekla ostře, bez známky úsměvu ve hlase nebo pohledu.

„Ted’ budete poslouchat vy mne, slečno Marcusová! Říkal jsem...”

Vstala, šla ke dveřím, usmála se a řekla: „Až se dnes vrátíte ke své ženě a dětem, Woodie, řekněte jí, že ta hezká slečna Marcusová z naší banky odešla a přešla ke konkurenci. To že je nějaká loajalita?”

„Vraťte se a...”

„Woodie, drahoušku, banky jsou tak posedlé po každém, kdo jen trochu za něco stojí, že je to až dojemné. Najímají tady lidi, jsou-li schopni pohybu a teplí na dotek. A já jsem proklatě dobrý pokladník a jsem tady už roky a ani dnes, ani nikdy před tím, jsem se nezapletla do nějakých techtlemechtle...”

„Prosím vás, pojdte zpátky a...”

„Drahý Woodie, nemůžete mít obojí. Nemůžete mi říkat Kathy a točit se kolem mne, když jsme spolu sami ve výtahu, poplácávat mě po zadku a tisknout se loktem na má prsa, a pak očekávat, že tady budu pokorně a způsobně sedět před těmito pány a snímat z vašich beder nějaká obvinění. Ne, děkuji. Dole jim řeknu, kdo mě z této banky vyšťval.”

„Kathy,” řekl.

S rukou na klíce se na něj jpodívala s přivřenýma očima a řekla: „Tak to je aspoň začátek. Řeknete i zbytek.”

„Omlouvám se. Nechtěl jsem naznačit...”

„Chcete, abych se vrátila a posadila se, Woodie?”

„Prosím vás. Velice by mě to potěšilo.”

Pomalu se vrátila k židli, posadila se, usmála se a řekla: „Kdyby tito pánové byli cizinci, Woodie, nechala bych vás dál být tou potvorou a vyřídila bych si to s vámi později. Ale jsem mezi přáteli. Přáteli, kteří zachránili vystrašenou blondýnku z nejstarší potulné bandy na světě, vymetající všechny možné byty.”

„Já už si vzpomínám,” řekl Meyer.

Podíval jsem se na ni pozorněji. „Delmonica Pennypackerová?”

„To jméno jsem si vymyslela na dovolenou. Jestli tomu dobře rozumím, Woodie, chcete popsat krok za krokem průběh proplacení šeku pana Brolla.”

Woodrow Willow se už vzpamatoval z utrpeného šoku. Pročistil si hrdlo a řekl, že pan Winkler, viceprezident banky, měl ve středu

těsně před zavřením banky telefonický rozhovor s Harry Brollem, který mu oznámil, že si ve čtvrtek kolem jedenácté přijde vybrat na šek ze svého konta tři sta tisíc. Chtěl si být jist tím, že banka bude mít připravenou hotovost ve stodolarových bankovkách. To není nijak neobvyklý požadavek v oblasti, kde se dělají velké obchody s pozemky.

Kathy na to navázala. „Náš systém pracuje tak, že vše musí projít záznamy pokladníka, jinak bychom ztratili přehled. Pokladníkem je Herman Falck a předpokládám, že pan Winkler ho požádal, aby měl hotovost při ruce. Herman mi řekl, že to prožene mou bilancí a že pan Broll pravděpodobně přinese na peníze kufřík. Ta částka se do ní pohodlně vejde. V zásuvkách máme pořád minimální hotovost, abychom moc nenahrávali vloupačkám. V případě potřeby dáváme signál k doplnění hotovosti nebo k jejímu odnesení v případě velkých vkladů. Přijíždějí s malým elektrickým vozíkem.

A tak deset minut po jedenácté ke mně Herm přivedl ty dva muže. Do okénka jsem umístila tabulku ‚Zavřeno‘, aby se za nimi netvořila fronta. Herm vzal kufřík od muže, který byl s panem Brollem, a podal mi ho. Pan Broll mi podal šek a Herm ho parafoval. Potom Herm odešel a přivezl za přepážku vozík na hotovost. Šlo pouze o přeložení šedesáti zabalených balíčků stovek do kufříku. Černý plastový kufřík, imitace ještěrky. Počítala jsem. Pět, deset, patnáct, až do tří set. Při pohledu z haly banky byl kufřík pod úrovní přepážky. Zaklapla jsem zámky a přisunula kufřík na pult. Ten druhý muž ho vzal a oba spolu odešli.“

„Už jste někdy před tím pana Brolla viděla?“ zeptal jsem se.

„Myslím, že ano. Připadal mi známý. Možná proto, že jsem na něj čekala. Jméno mi známé bylo.“

„Jak se choval?“

„No, řekla bych, že musí být dost nemocný. Nevěřím, že by to zvládl bez pomoci toho druhého muže.“

„Proč se vám zdál nemocný?“

„Byl hrozně zpocený. Jeho pleť byla šedé a tvář úplně mokrá. Těžce dýchal. Jako někdy při astma. Moc toho nenamluvil. Obvykle muži žertují o penězích, když je vkládají nebo vybírají. Žertují snad proto, že jsem dívka, nevím. Všimla jsem si, že jeho přítel ho musel

cestou k mé přepážce podpírat. Pan Broll šel pomalu, malými krůčky, v předklonu. Jeho přítel se k němu choval velmi hezky. Pozorně.“

„Jak ten jeho přítel vypadal?“

„Mladší. Tmavé vlnité vlasy. Vysoký. Třicátník, řekla bych. Velmi pěkný hlas s nepatrným cizím přízvukem. Dokonalý oblek. Konzervativní frajer. Na můj vkus však byl příliš hezký. Hrozně hezký. Dlouhé řasy. Oslovoval pane Brolla ‚Harry‘, ale pan Broll mu neříkal nijak. Dovol, abych ti pomohl, Harry. Počkej, vezmu ti to, Harry. Nemíjí třeba spěchat, Harry. Dej si na čas, starý brachu. Trvalo jim to hodně dlouho, než došli ke hlavnímu vchodu. Ten člověk pomáhal panu Brollovi a nesl kufřík. Pozorovala jsem je. Nevyšli přímo ven. Panu Brollovi se asi udělalo nevolno, protože se zastavili a posadili v hale vlevo od vchodu. Bylo mi z toho nepříjemně. Seděli vedle sebe na pohovce. Viděla jsem, jak se ten člověk naklonil k panu Brollovi a tiše a důvěrně s ním hovořil. Viděla jsem, jak si pan Broll položil ruku na oči. Ten druhý muž mu ji odtáhl, vyndal z kapsy kapesník a otíral panu Brollovi tvář, asi mu stíral pot, nevím.“ Ušklíbla se. „Možná, že bych to neměla říkat, ale celá ta scéna měla jakýsi komický nádech. Zdála se mi být zvrácená, jako žena s nemocným mužem... Ne. Jinak. Mladší manžel s tlustou, nemocnou ženou, kterou nemá rád, ale k níž cítí jakousi náklonnost a vděk a... smysl pro povinnost, nezní-li to trochu neuctivě.“

„Vůbec ne.“

„Měla jsem dost práce, a když jsem se za chvíli po nich opět podívala, už tam nebyli. Řekla bych, že když spolu opouštěli banku, že mohlo být tak dvacet minut před dvanáctou.“

Pan Willow se zeptal: „Řekla byste, že byl pan Broll opilý nebo zfetovaný?“

Chvíli o tom přemýšlela. „Ne. Mhouřil oči... Věděl, co dělá. Jen se zdál být trochu... křehký. Jako kdyby měl hrozné bolesti. Jako kdyby měl to nejhorší bolení břicha na světě a nevěděl, jestli to přežije. A... kysele smrděl. Byl pomačkaný a měl strniště. Říkala jsem si, zda celou noc necestoval nebo zda ve svých šatech nespál. Řekla bych, že to mohla být největší kocovina na světě.“

„Děkuji vám, slečno Marcusová,“ řekl Willow. „Vlastně... Kathy.“

„To znamená ,můžete jít‘, že ano?“

„S poděkováním od nás,“ řekl Meyer. „Jste chytrá dívka a bystrý pozorovatel. A jestli bude někdy možné vám o celé té záležitosti něco vyprávět, povím vám to.“

„Děkuji,“ řekla Kathy. U dveří se ještě zastavila a zeptala se: „Pane McGee, máte ještě pořád tu divokou plovoucí matraci?“

„*Srdcovou sedmu*, kotviště F-18.“

„Přijdu na návštěvu. Jestli jste se ale mezitím neoženil.“

„Jen přijďte, Kathy. A nezapomeňte si plavky.“

„Přinesu také mísu řeckého salátu. Umím ho udělat vynikající.“

Když se za ní dveře zavřely, Willow řekl: „Je tak těžké najít a udržet si dobrou sílu, že jeden musí... ach... nechat si líbit určitý stupeň drzosti, která... ach...“

„Jak ona říkala, Woodie,“ pravil jsem mu, „je mnohem snadnější získat si respekt u krásek, jestliže jim ve výtahu nesaháte na zadek. Nemám pravdu, Meyere?“

„Přesně tak. Zodpovědný činitel nemůže mít obojí.“

„Držte si krásky na distanc,“ řekl jsem. „Za zadek chytejte ty s kobylím obličejem. Pak budete mít šťastnou banku.“

„Spokojenou banku,“ přidal se Meyer.

„Sakra!“ zařval Willow. „O co tady vlastně jde?“

Meyer začal: „Položím vám stejnou otázku, Woodrowe, kterou jsem vám už jednou položil. Můžete přísahat, že jste si byl absolutně jist tím, že Mary Brollová žije, když jste zpracovával tuto půjčku?“

„Odpověď zůstává pořád stejná. Ale proč se vlastně ptáte?“

„Zeptám se vás na něco jiného. Na co chtěl Broll ty peníze použít?“

„Na koupi akcií SeaGate, aby doplatil zbývajících tři sta tisíc. Nedívejte se tak na mne. To je legální. Ilegální by bylo půjčit peníze k nákupu kotovaných cenných papírů.“

„Ztratil by velkou příležitost, kdyby nekoupil ten blok akcií?“

„To ano, skutečně velkou.“

„Musel mít k nákupu akcií peníze v hotovosti, Woodrowe?“

„Samozřejmě, že ne. Ověřený šek by...“

„Myslíte, že ty akcie koupil?“

„To opravdu nevím.“

„Nenapadá vás způsob, jak to zjistit?“

„Počkejte chvíli.“

Zůstali jsme sami. Meyer si povzdechl. Řekl jsem mu, že oral s Woodiem obdivuhodně. Jen si zase povzdechl. Když Meyer zmlkne, není moc dobrým společníkem.

21. KAPITOLA

Při opatrné zpáteční jízdě v hustém provozu do Lauderdale Meyer řekl: „Můžeme shrnout všechno, co víme, jestli si myslíš, že to něco pomůže.“

„Tak to shrň a já ti řeknu, jestli to pomáhá.“

„Může nám být jedno, jestli Harry před Dissatem utíkal nebo jestli spěchal se s ním setkat. To je nepodstatné. Dissat ho měl v moci od středy, od neurčité ranní hodiny, do doby, než vešli do banky ve čtvrtek deset minut po jedenácté. Ve středu ve tři odpoledne byl Harry přinucen zatelefonovat panu Winklerovi o výběru velké částky v hotovosti. Dissat potom musel Brolla udržovat v té zbídačelé formě, aby ten se mohl objevit v bance bez vzbuzení podezření a aby také neměl zájem dovolávat se pomoci. Totální duševní i fyzická porážka. Osoba, uvedená do stavu Harryho Brolla, už necítí žádný teror. Jen beznaději. Zbývá jen zjistit podrobnosti o tom, kde ho uložil. Vyžadovalo-li to temnotu, musel mít místo, kde mohl Broll vyčkat noci, nebo ještě lépe, znehybnit ho tak, aby se Dissat mohl kdekoliv objevit. Proto by bylo zajímavé vědět, zda se Dissat objevil ve středu v kanceláři ve West Palm, a jestliže ano, jak dlouho tam byl.“

„A kde je právě teď“, řekl jsem já. „Když jsem zvědav, kde je teď, jsem zvědav, jestli se neplazí na podlaze za námi. Tím mě děsí, Meyere. Je mi líto. Byl tak potěšen sám sebou, tak okouzlen, když svou bosou nohou natočil její hlavu ke mně, aby se na mne podívala těma prázdnýma, bláznivýma očima. Byl to zvláštní druh nevinné zábavy, jako kdyby ani nevěděl, že dělá něco špatného. Byl jako malé dítě, které si postaví draka, a chtěl po mně, abych ho za to pochválil. Zkoušel mluvit tvrdě. Filmově tvrdě. Ale bylo to jako něco, co musí být vysloveno. Povinná část ceremoniálu. Potom se budeme na něčem podílet, on a já. Někáký důležitý osobní vztah. K čertu, nedovedu to říct tak, abys pochopil, jaké to bylo.“

„Hodí se na něj model určitého typu vadné osobnosti, o jakém jsem četl, Traviši. Mohlo by se mu říkat aktivní sociopat, sadista. Bystrý, zdravý, plný energie, schopný. Vynikající v oborech, které vyžadují pedantství. Matematika, účetnictví, strojírenství. Uvnitř úplně studený. Rafinovaný. Neschopný uznat humanitu lidí kolem

sebe, protože nemaje základ ke srovnávání, myslí si, že všichni mají stejně vyschlou a chudou duši. Je samotář. Může být okouzující. Sexuální zábrany, často impotentní. Když se mu Mary pokoušela utéct a on ji chytil, ona upadla a vážně se zranila, to ho povzbudilo. Teď už ví, co chce. Chce vynalézavé epizody, jako tu s Lisou. Peníze mají význam jen v tom, kolik takových epizod se za ně pořídí. Není si zla vědom. Musíš si ho představit jako znuděné dítě, které najednou objeví, že je ohromná legrace zajít si do obchodu se zvířaty, koupit si myš, a doma ji trápit tak dlouho, až pojde.

Život přestane být nudný. Je plný bohatých a nádherných zážitků. Myš s ním sdílí zkušenosti, a tak je na ni hrdý, dokud to vydrží. Dalo by se říct, že tu myš i miluje, do té míry, do jaké je schopen lásku cítit.“

„Ježíši Kriste!“

„Já vím. Hlazení Lisina čela, osušování Harryho zpocené tváře, to všechno jsou imitace citů. Můžeme si představit, jak říká Mary něžná slova, protože mu poskytovala radost, úlevu. Není blázen v tradičním slova smyslu. Nemůže se cítit vinen nebo se stydět. Když bude chycen, bude zuřivý a rozhořčený z toho, že hra končí příliš brzy. Udělá vše pro to, aby zůstal volný, nepodezívaný. Jeho kariéra je mu už méně důležitá, než bývala dříve. Myslím si, že skončí desátého, příští týden.“

Chvilí jsme jeli potichu. „Meyere? Jak se ti podařilo přimět Willowa ke spolupráci?“

„Připomenul jsem mu, že mě bez svolení majitele nebo svého nadřízeného informoval o přibližné hodnotě jmění na jednom z jeho svěřeneckých účtů. Banky berou všechny důvěrné vztahy velmi vážně. Brzy prohlásil, že mu bude velkým potěšením pomoci mi zjistit vše o těch třech stech tisících.“

„Jak zjistil, že Harry nechal svou opci propadnout?“

„To nevím. Pravděpodobně zatelefonoval své kontaktní osobě v SeaGate a zeptal se jí, jakou hodnotu by měl Harryho stotisícový blok.“

„Nemohl si na základě akcií, které měl získat, půjčit?“

„Ne, jestli už tak jednou učinil.“

„Nemocné byty a nemocná stavební firma. A co s těmi sedmi sty tisíci, které měl dostat zpátky od SeaGate?“

„Jestli ty šly do zlepšení terénu na staveništi, potom by asi musel čekat tak dlouho, až se peníze z veřejného vydání vrátí do SeaGate.“

„Takže půjdou na splácení jiných dluhů a pak se Harryho podnikání pomalu ztrácí a umírá?“

„Rozumná úvaha.“

„Musel někam Harryho uklidit a držet ho tam. Harryho a jeho auto. Problém s dopravou, Meyere. Logistika a taktika. Jestli ho vzal někam, kde žije...“

„Komplex bytů ve West Palm a na pobřeží zátoky. Nájemné byty. Nepravděpodobné.“

„Předpokládám, že máš jeho telefonní číslo?“

„Přece jsi mne žádal, abych ho prověřil. Už si nepamatuješ?“

„A tvůj celkový dojem?“

„Velmi bezcitný chlap, schopný a beze smyslu pro humor.“

„Znáš jméno toho bytového komplexu?“

„Raději bych ti ho neříkal. Palm Vista Gardens. D-2.“

„Zastav laskavě u první telefonní budky, až sjedeme z dálnice.“

Zastavil u benzinové pumpy u řady prodejních automatů, pod neuvěřitelně zelenou střechou z plastových došek. Volal jsem z přístroje na otevřené betonové ploše. Doufal jsem, že Palm Vista Gardens jsou dost velké na to, aby měly v podniku administrativní kanceláře. Také ano. Hlas té ženy vycházel přímo z rezonujícího můstku jejího indiánského nosu.

„Ano, možná, že byste mi mohla pomoci. Máte volné nějaké zařízené jednopokojové byty?“

Nebyla to asi moc systematická žena. Byla roztěkaná. Podala informaci a pak ji s výkřiky úleku odvolávala a sama se při tom nazývala různými jmény, nejčastěji ‚starý blázen‘.

Nakonec zjistila, že jeden z nájemníků, ‚roztomilý mladý muž‘, který měl najatý byt na speciální měsíční smlouvu (které uzavírají s ‚roztomilými mladými muži‘ z té nové společnosti SeaGate), dal minulý pátek, to jest posledního dubna, výpověď. Říkal, že ho vykli-

dí do týdne. Takže to bude... osmého? Ne, sedméno. Ano, příští pátek Mohli by ho opět pronajmout následující pondělí, nebude-li tam nutných moc oprav. Je to číslo D-2, což znamená byt 2 v bloku D. Zastavte se v kanceláři. Ale neotálejte moc dlouho. Tyto byty jdou velmi na odbyt, zvláště pro mladé lidi, kteří nemají žádná domácí zvířata. A samozřejmě děti. Jaký asi mají vztah ke zlatým rybičkám, které přece nadělají tolik kraválu při skákání a šplouchání.

Snažil jsem se zapomenout všechny racionální myšlenky i množství vedlejších. Zlaté rybičky. Bezolovnatý benzín. Ubývání vodonosných hornin. Když jsem šel k autu, uvědomil jsem si, že jsem nechal svou levnou kameru ležet na zadním sedadle. Důležitou součást mého turistického převleku. Meyer stál vedle auta, popíjel z plechovky pomerančovou šťávu a najednou se zdálo nerozumné, že Meyer nenosí také takový turistický kostým. Paul Dissat věděl přesně, kdo jsem a kde žiji. A jestli šel do Bahia Mar a čmuchal kolem, jak by důkladný chlap měl, musel zjistit, že jsem byl s Meyerem ve spojení v nějakých tajemných, ale zřejmě výnosných podnicích. Když se domníval, že jsem se spolehlivě utopil na krásných plážích Grenady, mohl dojít k závěru, že bylo silně pravděpodobné, že jsem svůj zajišťovací dopis musel poslat právě Meyerovi a ten ho ukryl na bezpečném místě. A tak je pravděpodobné...

Zapůsobilo to na mne tak silně, že Meyer na mne hleděl a řekl: „Co je, sakra, v nepořádku, Trave?“

Moje ústa odmítala fungovat. Poplach je nakažlivý. Obešel auto, vsedl za volant a s dobrou imitací techniky výrostků vypálil do proudu aut na dálnici. Nakonec jsem se zmohl na dvě slova. „Žádný spěch.“

Zbytek jsem si nechal do motelu. Pokusil jsem se na Meyera usmát. „Odpusť. Jen pořád nevím, co sakra...“ Potom jsem ucítil v očích náhlé a pokořující pálení slz a musel jsem se rychle otočit, aby je Meyer nezahlédl.

Stál jsem zády k němu, koukal mezi lamelami žaluzií ven na zeď restaurace a řadu popelnic, obklopených bzučícími mouchami. Mluvil jsem příliš rychle, bezdůvodně se usmívaje, a říkal mu: „Je to pocit statečného a slavného lovce, pohybujícího se tiše džunglí, sledujícího stopu velkého černého pantera a pomalu si začínajícího uvě-

domovat, že panter je také na lovu a že je možná přitisknutý k té tlusté větvi vpředu nebo za tím křovím nebo ve stínu toho spadlého stromu, že se mu pohybuje jen špička ocasu a pod černou srstí se napínají svaly. Jsem vyděšený, protože si říkám, že ten čubčí syn by už měl být dávno pryč, ale on se chystá až v pátek, a...“

„Travisi, no tak. Zadrž.“

Meyera nelze nikdy vyvést z míry. Posadil jsem se na postel. Jsme jako děti. Vymýšlíme si uniformu dospělých, oblékáme si ji a pokoušíme se udržet naleštěné knoflíky a medaile. Všichni se tolik snažíme být dobrou imitací dospělých, že skuteční dospělí nás nechápou. Každý z nás přebírá ty vlastnosti, které vytvářejí jím hledaný obraz dospělosti. Já bych šel cestou líného, ironického, přátelského a bezstarostného chvastouna. Falešný rytíř na klopýtající Rosinantě z půjčovny, možná s malým kouskem srdce tak sevřeným a vyprahlým, že bych si nikdy nedovolil, aby mě potkalo něco opravdu trvalého. Nebo abych si dovolil připustit neúspěch. Možná, že Paul Dissat je nějakým zvláštním způsobem mým pokrouceným zrcadlovým obrazem. Deformovaný McGee.

Dospělý, kterým předstíráte být, přesvědčuje sám sebe, že riziko je hodno té hry nebo že hra je hodna toho rizika. Říká si, že volba životního stylu by ho mohla zabít – na závodní dráze v Daytona, v býčí aréně, pádem ze čtyřicátého patra ocelové konstrukce, kopnutím kopytem do hlavy při rodeu.

Varlata jsou takovým kulturním imperativem, že muž, který se najednou cítí vykastrován, cítí stud při opětovém vstupu do podmínek dětství. Papa Hemingway ho nikdy nevezme s sebou na ryby. George Patton mu dá facku.

Ve všech mých sto devadesáti centimetrech rozbitého a vyspraveného masa a kůže, ve všech téměř sto kilech masa, kostí a strachu, jsem seděl na té zasrané posteli a cítil se ponížen. Byl jsem demaskován jako groteskní imitace toho, co jsem si sám o sobě představoval být.

Pokoušel jsem se to kostrbatým způsobem vysvětlit Meyerovi. „Mluvil jsi o... zpomalujících se reflexech, nefungujícím výstražném systému, nesprávných instinktech... jediným důvodem, proč mě Harry Broll nezabil, bylo, že mu scházela jediná kulka v pistoli. Potom

na Grenadě mě ani nenapadlo být opatrný... necítil jsem jeho přítomnost, a dostal jsem do hlavy takovou ránu, že mě dodnes brní hlava. Meyere, jindy lidé bývali pár kroků přede mnou a dokázal jsem je dohnat. Tentokrát mám pocit, že to nedokážu. On bude pořád vepředu, a když se k němu přiblížím, otočí se a převezme starost o problém. Možná, že už jsem se mu přiblížil trochu moc a že už mi zbývá jen deset minut nebo deset hodin.“

„Travisi.“

„Já vím. Jsem vystrašený. Je to, jako by mi bylo hrozně zima. Nemohu se pořádně pohybovat, nedokážu ani myslet.“

„No a co kdybych převzal myšlení já?“

„To bych byl rád. Nevracej se na loď. Mám velmi zlý pocit.“

„Musíme si promluvit s Dennisem Waterburym v naprostém soukromí a musíme s ním navázat kontakt tak, aby nám věřil aspoň do té míry, do jaké bohatí a mocní lidé věří jinému.“

„Myslíš, že se ti to podaří?“

„Nevím. Musím se pokusit zastihnout pár lidí. V Montrealu, Torontu a Quebecu.“

„Tak už začni.“

„Když se mi podaří proniknout k někomu, koho zná a komu důvěřuje, kdo mu může říct, že jsem důvěryhodný, potom mu můžeme poskytnout jakýkoliv čas před tím, než půjdeme na policii.“

„S čím?“

„Je toho dost. Kontakt Woodrowa Willowa tvrdí, že Broll žádné akcie nekoupil. Takže postrádáme tři sta tisíc a Harryho Brolla. Když budou kopat u zdi v Blue Heron Lane, najdou tělo Mary. Kathy Marcusová a i jiní lidé z banky mohou Dissata identifikovat. Možná, že to beze stop potopí veřejné vydání SeaGate. I když Dissat nikdy nevzal jediný halír z Waterburyho podniků, může skandál způsobit, že se účetnická firma a ručitelé stáhnou.“

„Tak proč nejít rovnou na policii? Proč se máme trápit s Waterburym, když máme tohle všechno v ruce?“

„Přemýšlej, Travisi. Přemýšlej.“

Instinktivně jsem si sáhl na hlavu, na místo, kam jsem byl tak důkladně udeřen. Meyer měl pravdu. SeaGate je obrovský podnik a Dissat je vysokým úředníkem v její řídicí sféře. Nižší policejní pra-

covníci by nikdy nevstoupili do boje jen na základě ústního podání nějakého nezaměstnaného plážového povaleče a excentrického ekonoma. Šlo o operace ve dvou okresech se státním i federálním dosahem. Vše by se obrátilo proti tomu excentrickému páru.

Předpokládejme tedy, že bychom se obrátili na někoho na vysoké úrovni, jako například na regionálního státního zástupce s návrhem, aby předložil ten problém k vyšetřování FBI, kvůli možnému porušení trestního zákoníku, co se týče bankovních předpisů. Postup by pak mohl být tak váhavý – s ohledem na vliv SeaGate a na pochybný zdroj informací – že by byl Dissat varován a mohl včas zmizet.

Především je tedy nutno vštípit Waterburymu myšlenku, že jeho pracovník, Paul Dissat, byl v poslední době velmi velmi nedobrým hochem a že jakákoliv publicita jeho aktivit by mohla poškodit plány SeaGate. Přesvědčme ho a dejme mu určitá fakta, která si může v klidu ověřit. Promluvíme s ním důvěrně v absolutním soukromí. Potom, když *on* zvedne telefon a předá svá podezření na nejvyšší úroveň, bude Dissat nejprve odstaven a potom vyšetřován, což poskytne Waterburymu čas na ucpání děr a na uchránění chystaného veřejného vydaní od skandálu.

Rekl jsem tedy: „Oukej. Myslíš, že ještě budu někdy schopen promýšlet si své věci sám? Nebo budeš muset být v trvalé pohotovosti?“

„Obávám se, že tě budu muset i přebalovat.“

„Asi bych se měl zasmát. Dobře, Meyere. Ha ha ha. Zatelefonuj si tedy. Ale co se stane, když ten chlap nebude ochoten nám naslouchat?“

„Bohatí muži mívají chvíle, kdy neposlouchají. Stejně tak neposlouchají lidé docela chytří. Ale muži, kteří jsou jak chytří, tak bohatí, poslouchají vždycky. Tak se dostávají k penězům a tak si je udržují.“

„Pak pojedeme do Kanady, nebo přijede *on* sem?“

„*On* je teď tady. Zjistil jsem to, když jsem sháněl informace o Dissatovi. Waterbury je v chatě pro hosty na pozemcích v Palm Beach. Majitelé jsou teď v Maine, ale nechali tam dost služebnictva,

aby se mohlo o Waterburyho starat. Bazén, tenis, bezpečnostní systém, soukromá pláž.“

Začal telefonovat. Aby slyšel, musel nastavit termostat klimatizace tak nízko, aby vypnul kompresor. Lehl jsem si a poslouchal jeho hlas, znějící jako z dálky, jako hlasy dospělých, když jsem byl malé dítě, dřímající v jedoucím autě nebo vlaku.

22. KAPITOLA

Nakonec v Torontu objevil starého kamaráda, profesora Danielsona, který dobře Waterburyho znal a byl ochoten pokusit se věc zařídit. Dal Danielsonovi číslo do motelu a poprosil ho, aby zavolal Waterburymu co nejdříve. Kdyby Danielson zjistil, že Waterbury není schopen nebo ochoten spojit se s Meyerem a domluvit si s ním tajnou schůzku, zavolal by.

Nezbývalo, než čekat a pokoušet se strávit sendvič s rostbífem, který mi ležel v žaludku jako mrtvý pásovec. Motelová televize byla kabelová. Zeslabili jsme úplně zvuk a sledovali zprávy na teletextu, které s mnoha překlepy a s nesprávným pravopisem postupovaly rychlostí retardovaného desetiletého školáka.

Po obrazovce se posunovaly katastrofy světa. Sucha a vraždy. Inflace a bilance. Drogy a demonstrace. Počítání mrtvol a nové junty.

Problémy se zprávami jsou v tom, že všichni se dozví všechno příliš rychle, příliš často a mnohokrát. Zprávy byly vždycky špatné. Tygr, který žije v lese, právě sežral tvou ženu a děti, Joe. Pod shnilými větvemi nejsou letos žádní tlustí červi, Ale. Ti šílenci ve vesnici na druhé straně hor trénují chlupatě mamuty, aby nás zválcovali na placato, Pete. Zašili dva zloděje a jednoho blázna, Mary. Lidé v televizi shromažďují všechny špatné zprávy, které se kde dají vyšťourat, a chrlí je zpět na všechny v konstantním proudu elektronů. Stanou se dvě věci. Za prvé, všichni přestaneme poslouchat, takže zprávy musí být stále hrůzyplnější, aby upoutaly naši pozornost. Za druhé, všichni jsme čím dál tím víc přesvědčeni o tom, že všechno jde do hajzlu a že není žádná naděje. A ve světě bez naděje platí heslo *„semper fidelis“*, které v překladu znamená *„každý týden je týdnem, kdy máš přefiknout svého kamaráda i jeho ženu, je-li on mimo město“*.

Telefon zazvonil, Meyer vyskočil, vypnul kompresor a zvedl sluchátko. Palcem a ukazováčkem naznačil kolečko, aby mi znázornil, že se dostal za oponu společnosti. Několik minut naslouchal, přikyvoval a nakonec řekl: „Ano, mnohokrát děkuji, budeme tam.“ A zavěsil.

„Slečna Caroline Stoddardová, soukromá sekretářka pana Waterburyho. Máme se s ním setkat v SeaGate. Projedeme hlavním

vchodem a dáme se podle malých oranžových šipek, které nás zavedou do prostoru skladů. Probíhají tam teď dva malé kontrakty. Zemní práce a dlážďení. Končí ve čtyři a pracovníci odcházejí. Prostor je v noci hlídán a v tuto roční dobu začíná strážní směna v osm hodin. Pan Waterbury se s námi setká v kanceláři na konci jednoho skladu za ohradou proti hurikánům, blízko parkoviště strojů a asfaltovny. Místo poznáme podle jeho auta. Sejdeme-li se tam s ním v pět, budeme mít dost času na nerušený rozhovor.“

Dostali jsme se tam trochu brzy, tak jsme kousek jeli po A-I-A, a když jsme našli malou mezeru v dopravním blázinci, Meyer zajel ke kraji silnice. Na pláži bylo plno plážových bugin na tlustých pneumatikách, pár lidí se koupalo. Chodili jsme s Meyerem sem a tam a probírali své plány, když nás předjela robustní motokrosová motorka, zastavila těsně před námi a chlap s černým vousiskem, které by stačilo na nacpání polštáře, se na nás zlostně mračil a túroval motor. Vypadal velmi svěže a velmi nepřátelsky.

„Máte nějaký problém?“ zeptal jsem se.

„Vy máte problém. Jak se tady tak můžete plížit a čumět na nahatý lidi?“

„Ale, ale, ale,“ řekl Meyer s úsměvem. „Je-li to nutné, koukám se. Ale zpravidla je to nudné. Jestliže se díváte na hopsající pěkná mladá děvčata, je to po určitý čas estetické potěšení. Nedostane se vám písek do toho motoru?“

Meyer je odzbrojující. Mpžná jen úplný šílenec, docela slepý, by dokázal do něj zapíchnout nůž. Ale jinak se každý agresor rychle uklidní.

„Je to dobře utěsněné, takže se to nestává. Ale při dobré snaze se to může podařit. Myslel jsem, že jste další chlapi s dalekohledem, jako ten poslední pár. Když půjdete dost daleko tímto směrem, narážíte na konec bugin a uvidíte ty holky.“

Meyer řekl: „Odpusťte, ale měl jsem dojem, že v současnosti se věří, že předvádění přirozeného těla léčí strasti společnosti tím, že odvane z mysli deprese.“

„To si myslí řada lidí. Ale my jsme proti nestoudnému vystavování těla a proti veřejné sexualitě. My jsme tady na pouti církve za

Nejvyššího Krista. A máme povolení kempovat na této části pláže a přinášet zdejší mládeži slovo Boží.“

„Nebylo by jednodušší ty dívky obléct?“ zeptal jsem se ho já.

„Čtyři z našich sester mají vši, pane, a používají slanou vodu a slunce k jejich zničení. Žádné léky nepomáhají.“

Ozval se Meyer: „Pracoval jsem a studoval v primitivních zemích a chytil jsem téměř každou veš, kterou hojná příroda nabízí. A mám pořád ještě vyřešit jeden problém, který nereaguje na čistý ocet. Zkoušely vaše dívky ponořit své ruce, podpaždí a intimní části do octa? Zabíjí to vši i jejich vajíčka a svědění téměř okamžitě přestane.“

„Neděláte si ze mne srandu?“ ptal se vousatec.

„Je to nejužitečnější a obecně neznámá informace v moderním světě.“

„Ty z toho budou na větvi. Ahoj. Díky. A Pánbůh vám pomáhá.“

Odfrčel. Pochválil jsem Meyera, že byl fantastický. Meyer prohlásil, že můj trvalý nekritický obdiv mu nedělá dobře a že je čas navštívit Velkého Muže.

Otočili jsme se a v místech, kde se A-l-A stáčí od pobřeží, jel Meyer rovně dál, po silnici, která byla plná rozbitých mušlí, vyježděných kolejí a děr a označena jako soukromá. Brzy jsme přijeli ke vstupní bráně, kde obrovský billboard ohlašoval fantastické město budoucnosti, které vyrostle na jedenácti čtverečních mílech písku, kde děti nebudou muset do školy přecházet dálnici, kde všechno bude recyklováno (podle všeho bude možno zrušit i hřbitov), kde čistý průmysl bude zaměstnávat čisté, usměvavé lidi, kde nic nebude rezařit, hnít nebo se rozkládat, kde stáří ani nepoškodí, ani nesmaže stárlé, šílené mechanické úsměvy na plastových tvářích budoucího davu, který by se zde mohl usadit.

Po projetí vstupní brány jsme se dostali na černou sametovou cestu pro auta (nákladáky musí zůstat vpravo, mimo asfaltovou vozovku), která vrátila nájemní fordce její mládí, které už po mnoha tisících kilometrech jízdy s dočasnými vlastníky ztratila.

Sledovali jsme malé oranžové šipky, viděli další žluté, zelené a modré šipky na metrových sloupcích, mířící jinými směry a tvořící kódované cesty pro dělníky, plánovače a dodavatele. Malá tabule před divočinou trpasličích palem hlásila: *NÁKUPNÍ STŘEDISKO E, 40.000 m²*. Ano. Vícepodlažní, automatizované, klimatizované, s hrajícími prodejními automaty, kde – k houslím Mantovaniho a šoupání sandálů hospodyněk – budou nabízeny pouze zpracované potraviny, které počítač schválil jako prodejné.

Zatočili jsme od moře a proti záři slunce uviděli budovu ředitelství, hromady, stohy a násypky mobilní asfaltovny, nákladáky a rozhrnovače, hromady směsi, nakladače a nakládací rampy. Prostor mimo komplex skladiště a kanceláří, obehnaný plotem, byl opuštěný. V plotu byla otevřená velká brána pro auta. V oploceném prostoru byly nějaké nadzemní nádrže a čerpadla pro auta, venkovní sklad nějakého neidentifikovatelného zboží v bednách, budova generátorů a šest malých prefabrikovaných ocelových skladišť, stojících u nakládací rampy. U předposledního skladiště stála zaparkovaná tmavě zelená limuzína lincoln.

Meyer zaparkoval nedaleko od ní a vystoupili jsme. Meyer mi potichu řekl: „Možná, že si bude myslet, že se jedná o nějaké vydírání. Že nám dá peníze a že my budeme mlčet o Dissatovi a necháme veřejné vydání akcií proběhnout. Ale Danielson říkal, že Waterbury je poctivec od přírody, ne z nutnosti nebo z provozní politiky.“

K překližkovým dveřím, vyztuženým příčkami, vedly tři hrubé schody. Dveře byly pootevřené, petlice složená dozadu a kladka, visící v oku, byla odemčená.

Několikrát jsem do dveří udeřil pěstí. V ocelové konstrukci vydávaly pěkný dunivý zvuk.

„Helou?“ ozval se příjemný ženský altový hlas, vzdáleně povědomý. „Vy jste ti pánové, co telefonovali? Pojd'te dál.“

Uvnitř bylo šero. Na konci, kde jsme vstoupili, nebyla žádná okna. Stáli jsme na vyvýšené plošině, z níž vedly schody dolů na vlastní podlahu skladu. Kancelář byla na opačném konci. Vzduch v této části skladu byl velmi hustý, nehybný a horký, i když ze vzdálené kanceláře bylo možno slyšet hučení klimatizace.

„Jsem Caroline Stoddardová,“ řekla. „Jak milé se s vámi opět setkat, pane McGee.“

Lokalizoval jsem ji po levé straně, na dolní úrovni. Nejprve jsem si myslel, že je to jedna ze sekretářek v nějakých kalhotách, ale když jsem se podíval znovu a zaostřil svůj pohled, zjistil jsem, že je to Paul Dissat. Nepříjemný pocit, že jsem ten hlas už někde slyšel, byl způsoben nepatrným zbytkovým cizím přízvukem.

„Bud'te hodní,“ řekl už normálním hlasem. „A bud'te velmi opatrní. Mám nový model automatického natloukače hřebíků. Používá se ke stloukání forem na základy a sloupky a podobně. Ta hadice vede k tlakové nádobě, kompresor pracuje automaticky a generátor je v chodu.“

Podle toho, jak je držel, vypadalo zařízení docela těžce. Namířil je ke straně a spustil. Vydalo tvrdý, výbušný, sykavý zvuk a hřebíky se odrazily od betonu a zabušily do kovové stěny tři metry od nás. Obrátil stroj opět proti nám.

„Jsem špatný střelec,“ řekl. „Ale má to rozptyl. Po dvaceti centimetrech se začínají různě odchylovat. Asi by z vašich nohou nadělaly strašné hamburgery. Nevím, proč jsem vždy byl špatným střelcem: Jinak dovedu své pohyby dokonale sladit. Harry byl vynikající střelec. Asi na to musí být nadání.“

„Vynikající střelec?“ zeptal jsem se nechápavě.

„To jste nevěděl? Mohl jste vyhodit do vzduchu tři plechovky a on dokázal tou svou komickou pistolkou trefit každou z nich dvakrát, před dopadem na zem, aniž by se zdálo, že vůbec míří.“

„Když byl u mne...“

„To už se hroutil. Měl jsem problém udržet ho v klidu. Musel udělat nějaký bláznivý výstup, jako že má hroznou starost o Mary, aby mu mohli lidé později dosvědčit, že byl starostmi téměř bez sebe. Říkal, že jste se pohyboval tak rychle a tolik ho poplašil, že vás málem zasáhl do nohy.“

„Kde je pan Waterbury?“ zeptal se Meyer unaveným a toužebným hlasem.

„Předpokládám, že asi někde hraje tenis. Obvykle tak v tuto denní dobu činívá. Když už se trochu ochladí. Když se dnes ráno povídalo o žádosti pana Willowa o informace, zavolał jsem mu a on

mi po chvílce váhání řekl, že požadavek vznesli nějakí pánové McGee a Meyer. Byl to pro mne šok, myslel jsem, že jste zemřel. Utočením nebo poškozením mozku. Poskakoval jste jako nemocný, škaradý čáp a odplouval jste neuvěřitelnou rychlostí. Měl jste velké štěstí, je obtížné vás zabít.“

„Kde je pan Waterbury?“ ptal se Meyer znovu.

„Už mě nudíte,“ odpověděl mu Dissat. „Šel jsem za jeho emincí a řekl mu, že mám důvěrné informace o tom, že dva ostrostřelci budou usilovat o soukromou audienci u něj a že se budou snažit postrašit ho. Řekl jsem mu jména. Požádal mne, abych se toho problému ujal. Vyřizuji za něj řadu problémů. Když přišla informace z Toronta, nechal převzít hovor mne. Nezdá se vám, že limuzíny odstraňují jakékoliv podezření? Jsou tak symbolické. Pomalu a opatrně se posaďte na podlahu, Traviši Správně. A teď vy, Meyere. Obejděte ho širokým obloukem a sejděte po schodech dolů. Dobře. Zajděte tam k tomu svitku drátu na podlaze a natáhněte se na zem hlavou ke mně. Velmi dobře. Tak, Traviši, teď můžete sejít dolů i vy, obejmít Meyera a kleknout si vedle něj. Dost. Teď bych byl rád, kdybyste svázal drátem vašemu příteli zápěstí a potom i kotníky. Čím lépe práci odvedete, tím lépe budeme moci pokračovat.“

Byl to docela tlustý, ale snadno ohebný drát. V budově bylo tak šero, že jsem si myslel, že mohu svou práci trochu odfláknout. Dissat se vzdálil ke stěně a rozsvítil svítidlo se zářivkami.

„Nějak moc mluvíte, Paule,“ řekl jsem. „Jste našponovaný, že? Nervy?“

„Utáhněte ten drát. Tak. To je prima. Řekněme, že jsem řečnější proto, že vy můžete více vnímat. Zajímalo by vás, co udělaly vlny s Lisiným tělem?“

„Vsadím se, že to bylo úžasné.“

„Taky že jo. Seděl jsem tam a pečlivě celou věc pozoroval. Když dosahovaly vlny daleko za místo, kde ležela, při odplování začaly odnášet písek kolem ní, až nakonec byla téměř nezakrytá. Nakonec se převrátila na levý bok. Potom začaly vlny vyhrabávat písek zpod jejího těla, které se postupně propadalo. Poslední věcí, kterou jsem z ní viděl, bylo pravé rameno, a vypadalo jako malá lesklá hnědá miska, položená dnem vzhůru na písek. Také to nakonec zmizelo.“

Domnívám se, že na všech mořských plážích je sběrač odpadků, pohřbívací smutné, mrtvé věci a ohavné odpadky při každém přílivu. Teď ještě jeden závit pod druhé zápěstí, zakruťte to a odstříhnete. Fajn!“

Kéž by ty kleště byly masivnější! V duchu jsem si zkoušel patřičné pohyby. Švihnout rukou a hodit mu kleště do tváře, současně padnout dopředu, aby měl hod větší sílu a abych chránil Meyera před očekávanou sprškou hřebíků. Mohl bych se po čtyřech přiškrábat až k němu, dostat hřebíky do zad, chytnout ho za kotníky a podtrhnout mu nohy, za předpokladu, že žádný hřebík se mi nezarazí až po hlavičku do páteře. A za předpokladu, že se mu nepodaří sklopit ústí dolů tak rychle, aby zasáhl mou hlavu.

Váhal jsem, protože jsem si vzpomněl, jak jsem popelníkem minul Harryho hlavu, a zatímco jsem váhal, Dissat kousek odstoupil, takže házení kleštěmi by bylo riskantnější.

Pohnul těžkou hřebíkovačkou a hadicí na stlačený vzduch švihnul jako zpěvák šňůrou od mikrofonu. V zářivkovém osvětlení vypadal téměř hezky. Vypadal jako barevný snímek na inzerátu, který používal Canadian Club. (Nikdy mě nenapadlo, jak fascinující by mohlo být držet v šachu dva muže automatickým natloukačem hřebíků, dokud jsem to nezažil na vlastní kůži.)

„Řečný?“ opakoval. „Snad. Možná úlevou. Učinil jsem rozhodnutí a zjednodušil budoucnost. Harryho peníze, spolu s mými, k tomu stačí. Poslal jsem je na spolehlivé místo. Vy dva jste poslední volné konce. Beru si zdravotní dovolenou. Vlastně jdu do důchodu. Udržování dvojí identity představuje velké riziko. Říkal jsem vám na Grenadě, co jsem se o sobě naučil od Mary a Lisy. Teď budu mít možnost věnovat veškerý svůj čas dalšímu zkoumání. Velmi důkladnému. Velmi pečlivému. Většinou jde o to, vybrat lidi, kteří mohou samovolně a logicky zmizet. Ta výzva mě vzrušuje. Takže vám se zdá, že hodně mluvím, že jo? Neexistuje nic, co bych vám mohl prozradit, takže vám to nic nepomůže. Měli bychom se věnovat obsahu dopisu, který jste odeslal z Grenady. Jen čistě formálně. Není vlastně tak důležitý a ani nemusím být nijak zvlášť opatrný. Aby bylo všechno pěkně v pořádku, odcestuji s malou společností. S jistou paní Bookerovou. Slyšel jste o ní? Nevadí. Už jsou jeho kotníky hotové?

Tak zase na kolena. Kousek dál. Posad'te se laskavě a svažte si své kotníky tak, jako jste je měl svázané tenkrát na té pláži.“

Člověk využije každý malý pošetilý nápad. Při manipulaci s tlustým měkkým drátem mě napadlo, že když ho několikrát ohnu sem a tám, že se nakonec zlomí. Tak jsem ho několikrát ovinul kolem svých kotníků, dost těsně, aby se nemohl otáčet. Uzly jsem zmáčknul kleštěmi a odstříhl zbývající konce. S trochou štěstí by se drát mohl ve zmáčknutém místě po několika krocích přetrhnout.

Dissat popošel k Meyerovi. Nahnul se nad něj a přidržel pracovní konec hřebíkovačky k jeho páteři. „Mám to teď přepnuté na jednotlivé hřebíky, McGee. Kdybyste si pěkně svázel svá zápěstí, uspokojil byste mne natolik, že se vzdám potěšení zjistit, jak by reagoval ne jeden hřebík právě do tohoto místa. Pracujte vynalézavě, McGee. Vykonejte dobrou práci. Po Grenadě už s vámi nemíním nic riskovat.“

Odvedl jsem opravdu dobrou práci. Dokonce se mi podařilo odstříhnout přebývající drát kleštěmi, které jsem si přidržoval předlokty k podlaze. Zápěstí jsem přitlačoval těsně k sobě, takže to vypadalo, jako by drát neměl žádnou vůli. Laciné triky nebývají k ničemu, jen v případě potřeby dávají falešnou naději.

Dissat přišel, naklonil se, prohlédl si mé ruce a odkopl kleště pryč. S uspokojením něco zamručel. Pak odložil natloukač hřebíků vedle tlakové nádoby a udělal pažemi několik uvolňovacích cviků. „Už to začínalo být těžké,“ řekl. Zvedl krátkou, tlustou tyč. Myslel jsem, že je to železná trubka, ale když šel k Meyerovi a pohrával si s ní, vypadalo to spíš na nějaký lehký kov, možná hliník. Pokaždé zapadla pěkně do dlaně jeho ruky.

„Ani nevím, na co to tady vlastně máme,“ řekl. „V posledním skladišti je jich spousta. Prováděl jsem osobně inventarizaci, abych odhalil drobné krádeže materiálů, drobného náradí a tak dál. Tam jsem také držel Harryho. Tento kousek má náhodou právě tu správnou váhu a vyváženost. Poprvé jsem ho vybral náhodou. Potom už pokaždé, když jsem ho vzal do ruky, začal Harry koulet očima jako divoký kůň.“

Náhle se sehnul a rychlým švihem zápěstí udeřil Meyera do stehna pravé nohy, těsně nad koleno. Meyer zvedl celé své tělo se země a zařval.

„Vidíte?“ zeptal se Paul. „Těžší hůl by zlomila kost, lehčí by sotva štípla. S Harrym jsem experimentoval a zašel příliš daleko. Praštil jsem ho několikrát do břicha a asi jsem mu tam něco rozbil, bůhví co. Chvilí jsem si myslel, že nebude schopen jít do banky pro peníze.“

„Vyměním Meyera za všechno, co chcete vědět o tom dopise.“ Upřeně se na mne podíval. „Všechno za Meyera? Živého a volného? To je naivní. Meyer je mrtvý a vy jste také mrtvý. Teď už není žádná jiná volba. Za informace o tom dopisu bych mohl vyměnit posledních patnáct minut Meyerova života. Až ten čas nastane, on takový obchod určitě schválí. Ale co se tím změní? Váš dopis mě vlastně ani nezajímá, opravdu. Trochu jsem se dozvěděl od Mary, více od Lisy a ještě trochu víc od Harryho. Teď už jen mohu zkontrolovat, co jsem se dozvěděl, a možná se dozvědět o něco málo víc. Proč bych se o to měl připravít?“

„Opravdu, proč?“ ozval se Meyer chraplavým hlasem.

„Mám vás oba rád,“ řekl Paul. „Opravdu. To je součástí hry, samozřejmě. Pamatujete si, Traviši, jak se Lisa stala... jen jakousi věcí, předmětem? Pohybovalo se to, vydávalo zvuky, ale Lisa už to nebyla. Udělal jsem stejnou chybu s Harrym, ale ne až do samého konce. Problém je v tom, udržet skutečnou identitu a vědomí té osoby až do konce. Teď musíme Meyera odtud dostat. Přivezte sem laskavě ten ruční vozík, Traviši.“

Přivezl jsem požadovaný vozík a na přání Paula na něj Meyera pracně naložil. Ten skončil na pravém boku. Zašilhal na mne a řekl: „Pořád mě napadá jedna slovní hříčka, kterou nemohu vypudit z hlavy, jako když se nemůžete zbavit nějaké melodie. Doufejme, že jeho vychytralost umdlí.“

„Co vaše noha?“ zeptal jsem se ho.

„Poměrně pěkně tvarovaná, ale podle některých moc chlupatá.“

„Snažíte se být vtipný?“ ptal se Paul.

„V klinických studiích často pozorujeme, že sadosociopatičtí teplouši mají velmi omezený smysl pro humor,“ pronesl Meyer svým přednáškovým hlasem.

Dissat přesel k vozíku, zamířil, udeřil Meyera do ramenního kloubu a řekl: „Povězte mi další vtip, prosím vás.“

Meyer vydechl sevřenými zuby: „Doufám, že jsem nevzbudil špatný dojem, Dissate.“

„Bojíte se, Meyere?“ zeptal se zdvořile Paul.

„Nevěřil byste tomu, ale mám v břiše kus ledu,“ odpověděl Meyer.

Podle Paulových pokynů jsem tlačil vozík po podlaze skladiště, zatáčel s ním a pracně ho vytlačil na rampu. Uvolnil závoru na velkých kovových vratech na kolečkách a odsunul je. Sluneční světlo už žloutlo, ale pořád ještě píchalo do očí. Tlačil jsem vozík po nakládací rampě a dolů z ní, kde mi málem ujel.

Vezl jsem ho po betonové cestě, při čemž kovová kola řinčela a zvonila. Uvědomoval jsem si, že při každém kroku cítím ve spojovacím drátu menší a menší odpor proti ohybu, a měl jsem strach, že povolí dříve, než to potřebuji. Začal jsem dělat menší kroky, s chodidly dál od sebe, aby byl drát méně namáhán. Projeli jsme vraty v plotě do asfaltovny. Dissat mi přikázal zastavit. Nohou shodil Meyera s vozíku. Byli jsme v prostoru nakládání nákladů pod velkou výsypkou. Betonová cesta byla poseta tlustými, černými a nerovnými kalužemi ztuhlého asfaltu. Paul mě odstrčil od vozíku. Nad námi se tyčila výsypka se čtveratou, obrovskou nádrží na kovových nohách.

„Vidíte tu velkou hromadu vyteklého asfaltu, Traviši? Meyer se dívá špatným směrem, nemůže ji vidět. Vandalismus je stálým problémem. Minulý čtvrtek večer se sem zřejmě dostalo z pláže pár hippies a z neznámého důvodu vypustili z nádrže nejméně dvě tuny asfaltu. To je ta velká čtveratá nádrž nad námi. Je izolovaná. Těsně před tím, než skončí směna, se do ní vypustí zbytek z asfaltovny. Je dost horký na to, aby ve zdejší podnebí vydržel tekutý celou noc, a ráno, zatímco je závod zapalován a plněn, odebírají nákladáky z této nádrže. Ale minulý pátek ráno se s autem nedalo pod výsypku vůbec vjet, a tak jsme museli použít malý buldozer, aby odstranil ztuhlý kopec teplého asfaltu z místa, kde právě stojím. Teď už je samozřej-

mě všechno ztuhlé. A náš starý přítel, Hary Broll, je schoulený právě uprostřed té černé hromady, jako ořech ve skořápce.“

Vzpomněl jsem si, jak jsem byl jednou jako dítě pozván na lov a jak můj strýc zabalil tetřívka do hlíny a vložil ho do řežavého uhlí, až se upekla do tvrda. Když hliněnou skořápku rozbil, peří a kůže zůstaly nalepené na hlíně a dostali jsme čisté kouřící maso. Kyselina ze žaludku mi stoupala do hrdla a pomalu klesala dolů.

Polkl jsem a řekl: „A hlídky to tu dnes zkontrolují a zjistí další vandalismus?“

„Omíláte samozřejmě. McGee. Budou muset seškrábnout váš uhlovodíkový náhrobek, dost velký pro dva, a dát ho vedle Harryho. V nádrži je teď směs samozřejmě mnohem teplejší, než bude ráno.“ Odstoupil stranou. „To je páka, kterou obsluhuje předák. Je to ručně ovládaný systém. Když jí pohnu do strany...“

Krátce pákou pohnul a rychle ji vrátil do původní polohy. Černá koule velikosti vánočního krocana propadla výsypkou, rozrazila zavěšené odrazné desky, spadla na beton a vytvořila ošklivý černý koláč o průměru větším než jeden metr, velmi tenký na okraji a tlustý uprostřed. Shora ještě spadlo do koláče několik komíhajících se černých provazců. Z koláče vystupoval modrý kouř. Meyer vydal velmi utrápený zvuk. Strach, vztek, rezignace. Koláč se vytvořil příliš blízko něho, horkou černou nití pocákal jeho bradu, tvář a ucho. V nastalém tichu jsem slyšel vzdálený zpěv skřivana a potom rachot tryskáče. Cítil jsem tu z dětství známou sladkou vůni horkého asfaltu.

Když Meyer promluvil, ovládal svůj hlas dokonale. „Mohu to potvrdit. Vytéká horký.“

„Je v něm jen málo přísad,“ řekl Paul. „Chladne a tuhne rychle. Traviši, prosím vás, natočte trochu Meyera tak, aby stál nohama uprostřed toho kruhového koláče. Budte tak laskav.“

Nevím, co způsobilo náhlou změnu, která se uvnitř ve mně odehrála. Musela začít už před skřivánkem, ale nějak s ním musela souviset. V Texasu jsou skřivani tak hustě kolem cesty, zpívající na toulkách sloupech plotů, že někdy projíždíte trvalým zpěvem. Nyní byla krajina tichá. Skřivánci chytají brouky a krmí jimi svá mláďata. Brouci zmizeli, skřivánci zmizeli a svět je divný, stále divnější, svět zkrivených Paulů Dissatů místo skřivánek.

Nějak se zmenšilo riziko, protože ztratit takový svět znamená menší ztrátu. Věděl jsem, že moje hlava ještě není v pořádku. Byla jako motor, který potřebuje seřídít. Dupni na plyn a motor se zahltí, škytne a zhasne. Musí si na rychlost pomalu zvyknout. Byl jsem zvědav, jak bude hlava pracovat při dostatečném zatížení. Zvědavost se změnila na podivnou svrbivou radost, která se zdála narůstat, narůstat a vystupovat z břicha do ramen, šíje a hrudi.

Znal jsem ten pocit. Už jsem na něj téměř zapomněl. Stávalo se mi to i dříve, ale jen v případech, kdy jsem otočil poslední kartu a věděl, že jsem prohrál, že hra je dohrána a že světla zhasínají. Stále jsem rukama zpracovával tu malou vůli, kterou jsem jim dopřál, ohýbaje kousek drátu sem a tam. Ohýbání bylo najednou snadnější, jak se drát začal lámat.

Očekávaná radost nepochází z toho, že existuje nějaká reálná šance, ale že víte, že ji můžete využít, aniž byste se starali o to, zda vyhraje, nebo prohraje. Náhoda tomu chtěla, že si vybral nevhodný drát.

Drát kolem zápěstí praskl, když jsem položil ruce na Meyera, abych ho otočil. „Můžeš se kutálet?“ zeptal jsem se tichým hlasem, který nemohl Paul slyšet. Meyer přikývl. „Kutálej se na signál, rychle a daleko.“

„Co říkáte?“ ptal se Dissat. „Neopovažujte se říkat něco, co nemohu slyšet!“

„Opatrně, miláčku,“ řekl jsem mu. „Blížíte se k nebetyčnému vzrušení. Nemějte žádné dívčí nálady.“

Okamžitě se uklidnil. Popadl tu hliníkovou tyč. „Ta vám neudělá moc dobře a není od vás moc chytré to ani zkoušet. Zklamete mě, jestli mě budete posuzovat špatně. Zbavujete mne radosti být opět s vámi.“ Podíval jsem se někam za něj a potom velmi rychle opět zpátky. Nemohl jsem to provést nápadněji.

V okamžiku, kdy se otočil, jsem prvním krokem přetrhl drát kolem kotníků. Uslyšel mě, otočil se, ale když zvedl hliníkovou tyč, byl jsem už u něj příliš blízko.

Moje hlava fungovala částečně špatně. Věděl jsem, že jsem ho vtlačil do jakéhosi rohu, kde se křížily traverzy nohou nádrže. Byl jsem v šedé tmě, vydávaje velké úsilí. Bylo to jako na jevišti. Někdo

tahal za nitky velké loutky, která se odrážela a dopadala na zem. Brada té loutky občas dopadla na mé rameno. Mlátil a plácal pilinami naplněnými rukama. Stál jsem na plných chodidlech, kolena mírně pokrčená, kolébaje se rytmicky zleva doprava, vkládaje do každého háku lýtky, stehna, trupu, záda a ramena, pokoušeje se prorazit pěstmi piliny do chrupavek a blan za nimi.

Pěkná loutka s nádhernými, silnými, holými nohama, s dlouhými řasami, červenými rty a s hrdinským profilem. Piliny se sypaly z jejího hrdla a oči se volně kývaly na povolených nitích.

Brzy ji úder roztrhne a umře tak, jak může umřít jedinež panenka, v roztrhaných hadrech, v havarijním stavu. Dosud jsem svými rukama žádnou panenku nezabil.

Někdo volal mé jméno. V tom hlase byla naléhavost. Zpomalil jsem a nakonec zastavil, a šel se zvedla, jako když se zapne topení na předním skle auta. Odstoupil jsem a viděl Paula Dissata zhrouceného na traverze, s jednou paží zaháknutou přes ni. V jeho obličeji nebylo známky života.

Odstoupil jsem. Dovedu si představit, že to, co se stalo potom, se stalo proto, že si neuvědomil, co výprask udělá s jeho nohama. Byl při vědomí. Dovedu si představit, že od břicha po srdce se cítil jako rozpůlený.

Jeho vypěstované, silné nohy s dlouhými svaly ho nosily slalomovými brankami dolů po dlouhých obtížných svazích. Udržovaly si pružnost během dlouhých setů v tenise. A tak možná věřil, že mu stačí přinutit tyto nohy, aby mu pomohly utéct.

Pokusil se o to.

Když je však zatížil, ochably a změkly. Bojoval o rovnováhu. Byl jako opilec v kabaretu. Máchal oběma rukama, až jeho levá paže narazila na vypouštěcí páku, a pak bezmocně hleděl na hustý, tryskající příval asfaltu z výsypky. Snažil se vymanit a utéct před ním, s řevem, jaký jsem kdysi slyšel u koně, jen se stoupajícím tónem, který nakonec překonal mez slyšitelnosti, jako u píšťalky na psa. Ale horký asfalt zachytil jeho vynikající, ale teď téměř neužitečné nohy a stáhl ho do lepidivé agónie. Běžel jsem k němu, pokoušel se ho chytit, vysvobodit ho z té černé, kouřící hmoty, ale kouřící lepidivé svinstvo mi dopadalo na ruce a předloktí. Otočil jsem se a udělal to, co jsem měl

udělat nejdříve, totiž zvednout páku do zavřené polohy. Posledním obrázkem, který jsem viděl před tím, než jsem se odvrátil, byl Dissat, zasypaný po hrudník, paže opřené o betonový nosník, lokty sevřené, zvednutou hlavu, oči napůl z důlků, ústa dokořán, a z hrdla mu stoupaly provazy, jak se černá hmota vršila nad něj, nad jeho hlavu.

Když jsem otočil pákou, už zmizel. Část černé hmoty se jako by nepatrně vyboulila a pak se vrátila zpátky. Poslední prameny tuhly a padaly. Asfalt dosahoval do výšky mého pasu a měl rozlohu velkého klavíru.

Vzpomněl jsem si na Meyera a ohlédl se po něm. Podařilo se mu se posadit, záda opřená o konstrukci. Udělal jsem klopýtavý krok a musel jsem se přidržet.

„Kleště,“ řekl Meyer. „Vydrž, Traversi. Proboha, vydrž.“

Kleště. Věděl jsem, že není čas na kleště. Ze všech stran se na mne valila mlha a opět zahalovala přední sklo. Našel jsem cestu k němu, upadl, plazil se a dosáhl na jeho zápěstí. Ohýbal jsem drát, otáčeje jím a uvolňuje ho. Viděl jsem, jak se mi jeho ostrý konec zapíchl do bříška palce, viděl jsem téct krev, ale necítil jsem nic. Ještě jedno zlomení a mohl by ...

23. KAPITOLA

Už jsem úplně nespal, ale nebyl jsem ještě docela vzhůru a nemohl jsem si vzpomenout, kdy jsem naposledy byl tak úplně, dokonale a slastně uvolněný. Dívčí hlasy mě vedly dál přes hranici probuzení.

Rupe nám vykládal, jak sladké jsou na palubě Belle jejich hlasy, jak jsou dojmavé, srdcervoucí. Jejich harmonie byla jednoduchá, jejich hlasy prosté a tiché.

„Jakého přítele máme v Jeežíííši Pááánu. Odpouštííííí nám všechny naše hřííííchy a trápení.“

Divil ,sem se, proč si ta mimořádná posádka *Hell's Belle* vybrala právě toto číslo.

Pod krkem jsem cítil teplo stehna Teddie, tak sladce a spolehlivě mě podpíralo. Na stehně látka. Otevřel jsem oči a byla noc. Světlo dopadalo na tvář té dívky a dotýkalo se jejích dlouhých, volně visících vlasů. Uvědomil jsem si, že ležím na dece a že pod ní vnímám nezaměnitelný pocit suchého písku. Teddiina tvář byla ve stínu. Zvedl jsem línou, spokojenou paži a položil ruku na mladé ňadro, skryté pod látkou těsně u mého obličeje. Bylo tak sladce, pružně pevné. Jemně mě chytila za zápěstí, uložila ruku zpátky a řekla: „To ne, bratříčku.“ Dívky přestaly zpívat slova, jen si pobrukovaly melodii. „Už se probudil,“ řekla ta dívka. Nebyl to však hlas Teddie. Přestaly zpívat.

Mužský hlas se zeptal: „Jak se cítíte, bratře?“

Zvedl jsem hlavu. Ve světle ohně tam stálo pět nebo šest mužů. Vousatých, biblických mužů, zahalených do hrubé látky. Byl jsem vytržen ze svého historického času a místa.

Příliš rychle jsem se posadil. Zabylo mi slabě a předklonil jsem se, abych strčil hlavu mezi kolena.

Nějaká ruka se dotkla mého ramena. „Pokoušel jsem se tě dostat k doktorovi a zapadl do písku. To zde je jejich léčitel, a...“ řekl Meyer.

„Byl jsem ve třetím ročníku medicíny, když jsem uslyšel Jeho hlas. Teď jsem léčitelem tohoto kmenu na jejich pouti.“

Narovnal jsem se a pohlédl do mladé zarostlé tváře. Přikývl, změřil mi puls a opět přikývl. „Dostali jsme ten asfalt z vaší paže a ruky rozpouštědlem, bratře, a ošetřili vaše popáleniny.“

Paži jsem měl v obvaze. Obvázaný jsem měl i palec. Otočil jsem hlavu a uviděl plážové buginy a několik obytných přívěsů. V jednom z nich plakalo dítě.

Opatrně jsem se opět položil. Stehno tam pořád bylo, přítulné jako předtím. Nade mne se naklonila tvář a podívala se dolů. „Budu tě chlácholit, bratře, ale už žádné osahávání, ano?“

„Už ne, sestro. Myslel jsem, že jsem někde jinde s někým jiným. Jiná... skupina děvчат.“

„Také na pouti?“

„V určitém slova smyslu ano.“

„Je pouze jeden smysl, bratře, a to když věnuješ své srdce a duši a pozemské statky a všechny dny svých roků službě Všemohoucímu.“

„Použil váš... léčitel na mé spáleniny ocet?“

Usmála se. „To cítíš mne, bratře. Požehnaná prozřetelnost poslala k nám dnes odpoledne tebe a tvého přítele.“

Pokusil jsem se opět posadit, závrť byla pryč. Jedna ze sester mi přinesla šálek horké husté polévky ze škeblí. Měla na sobě hábit, vyrobený z nějakého hrubě tkaného hedvábí. Také smrděla octem. Na krku měla zavěšený hrubý kříž se vsazenými zelenými kameny. Automatický projektor diapozitivů v mé hlavě mi ukázal snímek s názvem ‚Poslední známý pohled na Paula Dissata na tomto světě‘. Na jeho napnutém krku také totiž visel malý zlatý křížek.

Když jsem vypil polévku, pokusil jsem se postavit. Docela se mi to podařilo. Nevěnovali mně ani Meyerovi žádnou zvláštní pozornost. Byli jsme prostě přijati mezi ně. Můžeš ignorovat a být ignorován. Naslouchej sladkému zpěvu, vychutnávej polévku a chval Pána Boha.

Našel jsem tu octovou dívku a s poděkováním jí vrátil šálek. Spolu s Meyerem jsme se vzdálili od ohně a od světél přívěsů.

„Zpanikařil jsem,“ řekl Meyer. „Zbavil jsem se zbytků drátu, hodil tě do auta a jel jako blázen.“

„Kde je to auto?“

„Nahoře na svahu. Hluboko zapadlo. Buginou ho vytáhli.“

„A co limuzína?“

„Dobrá otázka. Vrátili jsme se tam s Joshuou na jeho motorce. Klíče k ní ležely na stole v kanceláři. Motorku jsme naložili do kufuru. Všechno v dohledu jsem zamkl a před půl osmou jsme odtamtud vypadli. Udělali jsme velkou objížd'ku a nechali ji stát na letišti ve West Palm s klíči v popelníku. Můžeš to považovat za vyřešení Dissatová případu. Mimochodem, jménem nás obou jsem přispěl do klobouku na posláních těchto poutníků.“

„To je od tebe hezké.“

„Jedním ze zabalených svazků stovek ze Southern National. Po-depsaných. Nepřeložených. Na stole v kanceláři ve skladišti byly v hnědém papírovém sáčku celkem čtyři.“

„Co tomu řekl Joshua?“

„Poděkoval.“

„Nevyptával se nic ohledně pomoci, o kterou jsi ho požádal?“

„Jen jednou. Řekl, že před tím, než přijal jméno Joshua, kradl pro potěšení auta. Řekl, že ho zajímá jen to, že jestli jsme spáchali hřích, zda toho litujeme. Řekl jsem mu, že i když to nepovažuji za hřích, budu se modlit za odpuštění. Potom poděkoval, přejel palcem svazek bankovek a hodil ho do brašny na své motorce. Z letištního parkoviště jsem šel pěšky, on vyjel na motorce a počkal na mne kus dál na silnici. Také zpátky jsme jeli velkou oklikou. Skoro jsem měl strach, že budeš mrtev, než se vrátíme.“

„Miyere?“

„Ano?“

„Vezmi mě domů. Vezmi mě, prosím tě, zpátky na *Sedmu*.“

„Jen ještě popřejeme těm lidem dobrou noc.“

Spal jsem dlouho. Dařilo se mi to. Dokázal jsem vstát v poledne, osprchovat se, udělat si pořádnou snídani a ve tři být připraven k dalšímu zdřímnutí. Šedá mlha odplula do nejvzdálenějšího koutu mého mozku. Lidé mě nechali samotného. Postaral se o to Meyer. Vypustil fámu, že koušu.

Sám se přicházel podívat každý den v dobu, kdy jsem pravděpodobně mohl být vzhůru.

Procházeli jsme se a plavali. Po návratu jsme hráli šachy. Nechtěl jsem být mezi lidmi. Alespoň teď ještě ne. A tak vařil on, nebo někdy já, a on vycházel a vracel se s nákupem.

Čím déle jsme rozhodnutí odkládali, tím snadnějším se stávalo.

Nahodilé kousky se skládaly dohromady do obrazu, proti kterému jsme nemohli nic namítat. Harry Broll shrábl svých tři sta tisíc v hotovosti a utekl s Lisou, kterou slíbil opustit. Kromě několika rozložených věřitelů po něm nikdo pořádně nepátral. Harryho žena byla hlášena jako pohřešovaná na Windward Islands, pravděpodobně se utopila, když se koupala sama. Paul Dissat byl také pohřešován. Možná se také utopil, ale v tomto případě šlo pravděpodobně o sebevraždu v depresi a strachu z nějaké nemoci krve. Zažádal si totiž o zdravotní dovolenou.

Jillian byla úžasně sladká a nápomocná a dokonce dodržela svůj slib a na nic se neptala. Odletěla na Grenadu, zůstala tam pár dní a s odbornou pomocí svého přítele, advokáta, dostala z hotelu i z jejich skladu mé věci.

Tato přátelská služba byla pro mne příležitostí k omluvě, politování. Když se se svým přítelem vrátila z Grenady, přišli mě navštívit, aby mi vrátili mé věci. Dali si s námi drink a dlouho se nezdrželi. Meyer přišel těsně před tím, než odešli.

„Pořád zapomínám jeho jméno,“ řekl Meyer později.

„Foster Cramond. Pořád ještě blízký přítel všech svých bývalých manželek.“

„Bohatých bývalých manželek.“

„Samozřejmě.“

„Sympatický,“ řekl Meyer rozvážně. „Vybrané způsoby. Nic závadného. Dobrý sportovec, že? Tenis, polo, plachtění. Vynikající reflexy. Všiml sis, jak rychle vytáhl ten zapalovač? Dvanáctina vteřiny. Zajímavý úkaz, když se dívali jeden na druhého.“

„Co? Aha, ty myslíš tu téměř viditelnou páru, která vycházela z jejích uší? A jak se nadouval? Ano, všiml jsem si.“

„Travisi, jaká byla tvá reakce, když jsi se setkal s jejím novým přítelem?“

„Velká úleva, že nebude žádný velký poprask z toho, že jsem nedodržel své slovo o týdenní návštěvě u ní. A... také trochu pobouření. Úplně čestně, určité pobouření.“

„A přál sis, aby sis to mohl znovu rozmyslet?“

Nechal jsem tu otázku chvíli viset ve vzduchu.

„Zda bych změnil svůj názor? Ne. Mé instinkty byly v pořádku, když sem Harry tenkrát přišel. Neměl v úmyslu mě zastřelit. Předpokládejme tedy, že jsem trochu pomalejší. Možná, že už jsem dost starý a zkušený na to, abych se dostal do postavení, kdy nemusím spěchat. Jedinou věcí, kterou vím, je, že už asi do budoucna nemusím mít tolik štěstí, jako jsem míval dřív. Proto si ho musím sám připravit. Ten pocit je docela živý, ve všech dimenzích, ve všech možných způsobech. Nemusí to být Jillian. Mohu ležet, pozorovat cvrkot, vybrat si bohatou ženu a odejít na penzi. Ale to už by byl jen poloviční život. Mám určité návyky. Jsem zvyklý na vůni, chuť a pocit blízkosti smrti a na to, co cítím, když se snažím jí zabránit. Kdybych však věděl, že jí dokáži zabránit, ztratila by veškerou chuť.“

Meyer se nad tím dlouho zamyslel. Nakonec řek: „Když jsi na pochybách, udělej rošádu.“ Udělal příslušné tahy králem a věží.

Přesunul krále k bližšímu rohu, věž ho přeskočila a chránila. „Travisí. jsem velmi rád, že jsi byl schopen vyrobit nám trochu štěstí. Jsem rád, že jsem tady. Ale...“

„Jaké ale?“

„Něco s tebou není v pořádku.“

„Zdají se mi hrozné věci. Mám paměť téměř úplně vygumovanou. Sebral jsem sice z podlahy všechny karty a složil je ve správném pořadí, ale pořád mám morbidní sny. Například minulou noc jsem si kupoval košili. Prodavačka říkala, že byla vyrobena na ostrovech, že je nesprávně číslována a že bych si ji měl zkusit. Když jsem si ji oblékl, uvědomil jsem si, že měla přesně stejný vzor jako košile, kterou měla na sobě Lisa toho prvního večera, kdy jsem ji poznal. Když jsem začal prodavačce vykládat, že ji nechci, přišla rychle ke mně, natáhla ruku a něco mi na košili připnula. Cvaklo to. Byla to nějaká velká, okrouhlá, bílá věc, příliš těžká na košili. Otočil jsem to a zjistil, že zvuk vydala dolní čelist lebky, která mezi zuby sevřela tkaninu košile. Byla to velice bílá, vyleštěná, jemná lebka, na první

pohled vypadala pochmurny jako lebka nějakého dravce. Potom jsem poznal, že je to Lisina lebka. Chtěl jsem, aby ji prodavačka odepnula, ale ona tvrdila, že k této košili patří. Potom jsem se probudil.“

„Dobrý Bože,“ zašeptal Meyer.

„Obvykle se mi nezdává vůbec nic.“

„Bud' tomu vděčný, Traviši. Je ještě něco špatného?“

„Ano.“

„Už to dokážeš vyjádřit slovy?“

„Blížím se tomu okamžiku. Až ta slova najdu, vyzkouším je na tobě.“

„Chceš mě pokusit dát mi šach tím střelcem? Jen do toho. Uvidíme, co se stane.“

Následující neděli odpoledne jsme byli s Meyerem na pláži. Když se vítr utiřil, bylo na slunci nepříjemně horko, a tak jsme se přesunuli na lavici ve stínu. Pozoroval jsem dvě krásné ženy, přicházející po pláži, úmyslně stahující ramena dozadu, vtahující břicha, když kráčely kolem, smějící se a štěbetající. Elegantní mladé ženy. Úplné cizinky. Prošly mým životem, zase jsou pryč a já je nikdy nepoznám, ani se jich nedotknu, stejně jako milionů dalších jejich půvabných sester.

„Možná, že bych teď už dokázal vyjádřit slovy ten svůj problém. Ale je to jen zkouška. Dovedeš být trpělivý?“

„Jak často jsi mne viděl netrpělivého?“

„Začnu slovy, která použil tenkrát na Grenadě Rupe Darby. Označují stav. Co se týče žen, jsem vyřízený. On to myslel ve fyzickém slova smyslu. Úplné sexuální vyčerpání do té míry, že si myslíš, že už nikdy nechceš žádnou ženskou ani vidět. Já se domnívám, že jsem vyřízený jiným způsobem. Celý můj milostný život patří do údobí před Grenadou a to už je velmi dávno.“

„Tak. Vyřízený, ale ne fyzicky.“

„Bože, ne. Ty dvě ženy, které právě procházely, vyvolaly předpokládanou reakci. A dobře si pamatuji, jak jsem cítil teplé stehno té malé Kristovy zpěvačky pod svou šíjí. Fyzická schopnost je prvotřídní. Ne, Meyere. Cítím, že se rozpadám. Cítím se nemocný.“

„Jak to?“

„Všechno, na co jsem věřil o milování se se ženou, zní velice otřepaně. Slyším se mluvit k mnohým z nich. Musí existovat citové rozpoložení. Vzájemný respekt. Nesmíme zranit jeden druhého, ani nikoho jiného. Dávání a přijímání musí být oboustranné. Ach, Meyere, to všechno zní jako sladké řeči podomního obchodníka. Dělal jsem si z nich legraci, dělal jsem si legraci sám ze sebe. Podával jsem nabídku. Na samém konci této nabídky byla drobným písmem záruka. Mary Dillonová tu nabídku přijala. Já jsem jí ji nevnucoval. Vzala ji, těšila se z výsledku a potom si vzala Harryho Brolla. Ted' leží v hrobě u zdi pod betonem. Takže něco muselo být špatného s tou zárukou nebo se servisní smlouvou nebo nabídkou, Meyere. Nemohu... nemohu prostě vystát myšlenku, že opět uslyším svůj vážný, mužný a milující hlas vykládat ta otřepaná slova o tom, že ‚nikdy ti neublížím, chci tě jen přeríznout a učinit z tebe vážnější a citově vyrovnanou ženu‘.“

„Travisi, Travisi, Travisi.“

„Já vím. Ale to je právě to špatné.“

„Možná, že je ve vzduchu, který musíme dýchat, nějaký nový druh průmyslového odpadu.“

„Dispergovaná čest?“

„Netrap se tím, McGee. Jsi dobrý člověk. Není na světě člověk, který by nebyl částečná potvora. Když však trochu té vlastnosti v sobě objevíme, cítíme se nespokojeni. Náš obraz utrpí.“

„Co bych měl dělat?“

„Jak to mám vědět? Nechtěj ze mne mít hodného strýčka. Ztrat' se někde a chytej pár měsíců ryby. Najmi si loď a pracuj do otupění. Vezmi si pět tisíc z toho, co bylo v tom hnědém sáčku, a najmi si *Hell's Belle* na deset dnů sám pro sebe. Dej si studenou sprchu. Studuj hindustánštinu.“

„Proč jsi na mne tak zlý?“

Vyskočil z lavice, sehnul se ke mně a zařval mi do tváře. „Kdo je zlý? Já nejsem zlý!“ A odběhl k vodě, plácl sebou do vln a odplaval.

Také nebyl sám sebou. Možná, že opravdu byla nějaká špína ve vzduchu.

Když jsme doplávali, Meyer se už ze své neobvyklé nervozity dostal. Kráčeli jsme pomalu zpátky přes most, a když jsme se přiblížili k *Sedmě*, uviděl jsem ve stínu pod stříškou nějakou sedící postavu.

Nepoznal jsem ji, dokud jsme nedošli na vzdálenost deseti metrů. Spala v lehátku a vypadala jako upravená, měkká, odpočívající kočka. Vedle lehátka stál velký červený kufr se stejně červenou kabelou. Měla na sobě malé džínové šaty s bílým štěpováním. Její sandály ležely pod židlí. Rukou k sobě tiskla bílou kabelku.

Najednou se její oči otevřely. Vrátila se do života a vyskočila na nohy, celá se smějíc. „Hej! McGee! To jsem já, Jeannie. Jeannie Dolanová. Měla jsem se nejprve porozhlédnout po pláži, že?“

Představil jsem je. Meyer řekl, že o ní slyšel pěkné věci. Zdálo se, že schvaluje její živý chumáč červenohnědých vlasů a rychlé záblesky jejich šedozelených očí.

Odemkl jsem *Sedmu* a vešli jsme dovnitř. „Nechejte mé věci tady,“ řekla Jeannie. „Ledaže byste tu měli zloděje. Hej, mohu se tu trochu porozhlédnout? To je nádherná loď, Trave! Přicházím nevhod? Překážím nebo něco takového? Máte-li spolu něco...“

„Nic,“ řekl Meyer. „Vůbec nic.“

„Jé, to je velká kuchyň.“

„Galej,“ opravil jsem ji.

Podívala se na mne nedůvěřivě. „Galej? To jak veslují těmi velkými vesly? A prochází mezi nimi muž s bičem? Vy také poháníte tuto loď vesly?“

„Dobře, Jeannie. Je to kuchyň,“ připustil jsem.

„Má to v sobě motor? Chci tím říct, jestli se to může plavit samo a tak?“

„A tak,“ řekl Meyer a vypadal šťastněji.

„Jejda, chtěla bych se někdy plavit na takové lodi.“

„Kde je vaše přítelkyně?“ zeptal jsem se jí.

„Betsy? Dostaly jsme obě vyhazov od banky, která Casa de Playa převzala. Ne obě, jen já. Protože ona už odešla. Vrátila se k čištění zubů. K nějakému dentistovi v North Miami.“

„Dáte si vodku s tonikem?“ zeptal jsem se.

„Úplně přesně! Je to fajn, když si lidé pamatují, že? Já se vracím do Columbusu. Ne, ne zpátky k Charliemu, k té kreatuře. Ale vracím se ke své práci a vydělám si dost peněz. Budu si moct ušetřit na let do Dominikánské republiky a na rychlý rozvod, místo toho, abych se trápila tady.“

„Neposadíš se, Jeannie?“

„Jsem hrozně nervózní a neposedná, drahoušku. Jsem vždycky taková, když chci lidem imponovat. Už jsem si vypsala autobusový jízdní řád a potom jsem si řekla, sakra, tolik jsem se chtěla znovu setkat s tím McGee a nikdy jsem to neudělala. Děvče někdy musí být trochu drzé, no ne?“

Podíval jsem se na Meyera. Měl zvláštní výraz. Podal jsem Jeannii sklenici a řekl: „Někdy se dívka stane drzou ve správný okamžik a je pozvána na soukromou vyjížďku. Co bys tomu řekla?“

„Na této krásné lodi? Jú! Řeknu ‚ano‘ tak rychle...“

„Zadržte,“ zařval Meyer děsivě. Přiskočil k ní a prsty ji zatlačil zpátky do židle. Posadila se jako na rozkaz a hleděla na něj s otevřenými ústy.

„Chci vám položit jednu velmi osobní otázku, paní Dolanová.“

„Co je to s vámi?“

„Byla jste v poslední době v citovém zmatku?“

„Já? Zmatku? Jako co?“

„Jste v kritickém okamžiku svého života?“

„Krize? Chci si jen zařídit hladký a řádný rozvod.“

„Paní Dolanová. Cítíte se jako patetický malý ptáček s poraněným křídlem, který vletěl na palubu, hledaje trpělivost, pochopení, laskavost a lásku, které mu opět vrátí zdraví?“

Hleděla na mne s vyvalenými očima. „Stává se mu to často?“

„Věnujte svou pozornost mně!“ nařizoval Meyer. „Jaký je váš vztah k vašemu psychoanalytikovi?“

„Analytik? Cvokař? Na co by mi byl? Ha, ha. Možná, že vy byste nějakého potřeboval.“

„Jste zamilovaná?“ ptal se dál.

„Právě teď? Hm. Asi ne. Ale obvykle bývám. A dost často. Nejsem tak docela vážná osoba. Jsem spíš hloupá a šťastná.“

„Ještě jedna otázka, a musím ji položit vám oběma.“

„Odpovíte mu, příteli?“ ptala se mne Jeannie.

„Vadilo by vám dvěma spokojeným lidem, kdybych strávil následujících pár týdnů v Seneca Falls?“

„Mohu se snad vyjádřit za nás oba a nenapadá mě žádná vážná námitka, Meyere.“

Odešel ke dveřím na zadní palubu a otevřel je. Zvedl obě červená zavazadla, postavil je do dveří, d'ábelsky se na nás zachechtal, práskl dveřmi a zmizel.

Jeannie povstala a usmívajíc se usrkávala svůj nápoj. Pak se podívala na mne. „McGee?“

„Ano, drahá?“

„Všichni, které znám, jednají celý čas bláznivě. Také sis toho všiml?“

„Ano, máš pravdu. Ale Meyer se často takhle nechová.“

„Je to pro mne pěkně hloupé a ctižádostivé, takto k vám vpadnout. Nejsem taková, opravdu.“

„Má to motory.“

„To je hezké. Ale nemáte pocit, že jste byl vmanévrován do něčeho, co byste sám nechtěl?“

„Čím víc na to myslím, tím víc se mi to zamlouvá.“

Postavila sklenici, přišla ke mně a dala mi rychlý, pořádný a nadšený polibek. „Tak! Ted' už to bude jen záležitost zvyku, ne? Chceš mi pomáhat při vybalování?“

Odnesli jsme zavazadla do hlavní kajuty. Zeptala se mne, co měl na mysli Meyer tím ptáčkem s poraněným křídlem. Řekl jsem jí, že on je jedním z posledních velkých romantiků. Opravil jsem se, že bývali dva. Ale ted' už zůstal jen jeden. Nevychovaný.